

DEN NY VERDENS.
impuls

NUMMER 2- JUNI 2011 - 29. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

LØSET ER I VERDEN

DER FINDES MILLIONER AF MENNESKER, SOM ER SÅ LANGT FREMME I UDVIKLING, AT DE KAN BEGYNDE AT FORSTÅ INTELLEKTUALITETEN BAGVED LIVET OG NATUREN, DVS DE LØVE, AF HVIS OVERHOLDELSE DET FULDKOMNE LIV ER ET RESULTAT. TIL DISSE MENNESKER LØDER DET I DAG:

"SE, LØSET ER I VERDEN, DU BEHØVER KUN AT STUDERE, FØRSKE OG ÅBNE DIG FOR DETTE LØS. DU VIL SE, AT ALT UDEN ØMKRING MENNESKETS SFÆRE ER KOSMISK KÆRLIGHED. DU VIL ØPVE, AT KÆRLIGHEDEN ER UNIVERSETS GRUNDTØNE. DU VIL EFTERHÅNDEN ERFARE, AT ALLE VEGNE, HVØR DE GUDDØMMELIGE LØVE ØPFØLDES, FUNKLER OG STRÅLER GLÆDEN, LØKKEN OG SALIGHEDEN.

DU SER DEN I MØRGEN- OG AFTENRØDEN, DU FØLER DEN I SØLENS VARME OG LØS. DU SER DEN I SOMMERENS BLØMSTERTÆPPE OG I DET NØS UDSPRUNGNE LØV. DU MÆRKER DEN I DEN SVALENDE, DUFTENDE SOMMERREGN OG FØLER GUDDØMMENS NÆRHED I SOMMERNATTENS EVENTYRLIGE SPIL AF LØS OG MØRKE. SELV MIDT I VINTERENS MØRKE OG KULDE VIL DU KUNNE ØPVE DEN I SNEKRØSTALLERNES FUNKLENDE SPIL OG ISBLØMSTERNE PÅ DIN RUDE.

DU VIL, NÅR DU ÅBNER DIT SIND, ERKENDE DEN I LIVETS FUNDAMENTALE KREDSLØB, DER ER EN TIDELIGGØRELSE AF EVIGHEDEN OG EN EVIGGØRELSE AF TIDELIGHEDEN. DIT SIND VIL BLIVE ET MED DENNE KÆRLIGHED, OG DU VIL GIVE DEN TIL ANDRE GENNEM DINE TANKER, FØLELSER OG HANDLINGER."

ÅNDSVIDENSKABEN ELLER "KÆRLIGHEDSVIDENSKABEN", DER GIVER ØPPLØSNING ØM LØVEN FØR LIVET, VIL MED TIDEN BLIVE EN HJÆLP FØR MILLIONER AF MENNESKER TIL AT LÆRE AT FÅ HERREDØMME ØVER DERES EGET SIND, SÅ DET KOMMER TIL AT VIBRERE I KØNTAKT MED "UNIVERSETS GRUNDTØNE" TIL GAVN OG GLÆDE FØR HELHEDEN. DET VIL TAGE SIN TID, MEN DET HAR STØR BETYØDNING, AT NØGLE MENNESKER ER BEGØNDT ALLEREDE I DAG.

(MARTINUS)

Indhold

3 <i>Martinus:</i>
Den store frigørelse	20 <i>Anne Wedege:</i>
Derfor virker akupunktur
6 <i>Ruth Olsen:</i>
Frihed	22 <i>Per Bruus-Jensen:</i>
Om verdens grundvold
8 <i>Marja Silverfall:</i>
At høre stemmer er ikke noget ind-
bildt hjernespøgelse	23 <i>Kurt Christiansen:</i>
Udvikling - Evolution
Om bøger:	30 <i>Uwe Todt:</i>
Hvordan pyramiderne blev til
12 <i>Diana Cooper:</i>
Gud og fremtiden	31 <i>Ruth Olsen:</i>
Mindfulness
12 <i>Anne-Marie Harnum:</i>
Hypnose - afmystificeret	35 <i>Hendrik Willemaz:</i>
Kosmisk glimt
13 <i>Alice A.Bailey:</i>
En ufuldendt sevbiografi	37 <i>Annie Besant:</i>
Hvad tanker kan
14 <i>Michael Newton:</i>
Erindringer om sjælerejser	40 Kort fortalt
15 <i>Mary O'Malley:</i>
Afhængighed - din skjulte gave	49 Peter Wraae:
Astrologisk orientering
15 <i>Birgit Strandbygaard:</i>
Under himlen over jorden	50 Mogens Møller:
Humor og livskunst
16 <i>George Gamow og Russel Stannard:</i>
Den ny verden ifølge Mr Tompkins	52 Jan Langekær:
Livets Skole
18 <i>Toni Christina Bjerremose:</i>
Det store skisma	

Den Ny VerdensImpuls nr.2/2011

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
Giro 9 25 42 42

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51

Tryk: Prininfo-Holbæk-Hedehusene-Køge

ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige 240 kr og Norge 230 kr, portofrit
tilsendt.

Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

Bladet udkommer først i marts, juni,
september og december

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt senest 1. august 2011

Artikelforfattere står selv inde for deres ar-
tikels indhold, der ikke nødvendigvis deles af
redaktionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i rela-
tion til Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Der må frit kopieres fra bladet, men heslt
med kildeangivelse

Da dette år er valgt til et insektår,
er der en mariehøne på forsiden.

*Der er faktisk ikke rigtig noget at skrive om i sådan en "leder"
- artiklerne taler for sig selv. Det mest interessante, der er sket siden
sidst, er vel nok det såkaldte "arabiske forår". Derfor har jeg søgt
at sætte lidt fokus på begrebet "frihed".*

*Læstanden om, at muslimer ikke interesserer sig for demokrati, har
nu vist sig at være forkert. Religion står ikke i modsætning til de-
mokrati. Men mens de fleste muslimer nu ønsker demokrati, synes
interessen for det at falde i de vestlige lande, hvor der er sørgeligt
lave stemmetal ved valgene.*

*Nu skal vi snart have valg i Danmark, så må vi se, om det
også gælder her, eller om vi i de nordiske lande stadig vil stå vagt
om muligheden for at give udtryk for "folkeviljen". De utallige
meningsmålinger kan jo ikke erstatte vor tur i stemmeboksen.*

*Noget andet, som I ser, er der stemplet "D" på kuerten.
Døstræsenet har atter ændret deres prispolitik, så med frimærker
ville forsendelsen blive meget dyrere end trykningen af bladet.
Med "D" sparer vi ca. 2000 kr pr kvartal i forhold til det med
frimærker. For hvor man før skulle have over 1000 breve ad
gangen for at forhandle sig til lidt rabat, er det nu kun 500.*

*Til sidst vil jeg blot erindre om, at retssagen Sams bo mod
Finn Bentzen finder sted i Hillerød d. 29/6 kl. 9.15-16 og
d. 30/6 kl. 9.15-13. Ønsker man at overvære retssagen, bedes
man kontakte Vagn Noach (noach@post5.tele.dk eller tlf.
32532653) af hensyn til antal tilhørerpladser.*

*Kærlig sommerhilsen
Ruth*

Den store frigørelse

I de sidste århundreder af menneskehedens historie har begrebet ”frihed” spillet en større og større rolle. Store menneskemasser har forsøgt at tilkæmpe sig frihed gennem revolutioner og oprør. Tyranner er blevet styrtet, og blodige borgerkrige er udkæmpet mange steder på jorden. Man har forlangt ”frihed, lighed og broderskab”, og større friheder og en vis lighed er da også opnået på nogle områder i mange lande, men broderskabet er det så som så med både mellem lande indbyrdes og i de enkelte landes befolkninger. Misundelse, nag og jalousi, brødnid og magtbegær flourer stadig mellem stater og mellem de enkelte mennesker.

Derfor er det i virkeligheden heller ikke megen frihed eller lighed, der findes blandt de jordiske mennesker, de er i høj grad fængslet og bundet på mange felter. Frihed, lighed og broderskab er nemlig ikke blot tre begreber, de er i virkeligheden tre sider af det samme begreb, og derfor vil der aldrig blive en virkelig menneskelig frigørelse på jorden, førend frihed og lighed er baseret på et virkeligt broderskab.

Slaveri er svært at afskaffe

Slaveri findes der vel ikke mere i verden? Efter sigende skulle det endnu i sin gamle form eksistere visse steder i Afrika, men ellers regner man det for et overstået stadium i menneskehedens udvikling. Dog har det eksisteret for ikke lang tid siden og eksisterer endnu visse steder som koncentrationslejre, hvor såkaldte politiske forbrydere holdes indespærret og må gøre slavearbejde, hvis de da ikke bliver udsat for endnu værre behandling.

Alt dette er så groft og primitivt, at det forholdsvis hurtigt vil ophøre i en civiliseret menneskehed. Men er begrebet ”slaveri” derfor ophørt på jorden? Det er det

ikke, og det vil også tage sin tid, inden det fuldstændig ophører. Det vil nemlig tage tid, inden de enkelte mennesker ophører at slavebinde hinanden, og navnlig vil der gå tid, inden det enkelte menneske ophører med at være slave af sin egen ufærdige bevidsthed, der binder og lænker det til en ulykkelig skæbne, som det længes efter at blive frigjort fra og ofte mener, at andre bærer skylden for.

Alle mennesker vil engang i fremtiden komme til at opleve det, jeg kalder ”den store fødsel”, og det vil samtidig blive ”den store frigørelse”, de i så lang tid har længtes efter. De vil da komme til at opleve, at alle de ydre bånd, de i så lang tid har følt sig bundet af, i virkeligheden har været virkninger af bånd, der bandt deres egen bevidsthed. Det er en indre frigørelse, der også lidt efter lidt vil føre til en ydre frigørelse af den enkelte og af hele menneskeheden.

Tvungne leveveje

En form for ”fængsling” af menneskene er ligefrem organiseret som de såkaldte tvungne leveveje, som er en tung byrde for mange mennesker, der dag ud og dag ind må tilbringe mange timer ved et arbejde, der ikke kan aftvinge dem nogen interesse ud over, at det er nødvendigt, for at de kan tjene til det daglige brød. Igen gennem deres børnelærdom har menneskene lært om dette gennem Guds ord til Adam efter ”syndefaldet”: ”Jorden skal være forbandet for din skyld” og ”i dit ansigts sved skal du æde dit brød”.

Findes der da livsformer, hvor denne tilstand ikke eksisterer? Det gør der i høj grad. Både den livsform, der eksisterer forud for det jordiske menneskes tilstand, og den livsform, jordmenneskene i deres udvikling er på vej imod, er langt mere frie hver på sin måde, end den jordiske menneskehedens livsform er det. Den førstnævnte livsform er ”dyreriget”. Ser vi på dyrene, er det almengældende dette, at de lever et liv, der på mange måder er meget mere frit end jordmenneskenes. Dyrene kan i naturen almindeligvis bjærge deres føde, når og hvor det passer dem. Det kan ofte være svært for et jordisk menneske.

Blandt jordmenneskene eksisterer der masser af forbud og former for ejendomsret. Det hedder her: ”Du må ikke stjæle”, hvilket altså vil sige: ”Du må ikke krænke

ejendomsretten". Men hvad er ejendomsretten? Er den ikke for en stor del et magtspørgsmål? Den der besidder meget har i kraft af dette også mere magt, og han bruger måske denne magt til at tilegne sig flere besiddelser og herigennem en forøget magt. Hvordan kan et menneske komme til at besidde mere magt end et andet menneske? Det kan det, hvis det på visse områder har en overlegen intelligens, hvormed det kan udnytte mindre intelligente og på en vis måde få dem i sin magt.

Det er især gennem en afsporing af forretningsprincippet, at et menneske kan få magt i vore dage, og når jeg siger "afsporing", mener jeg dermed, at forretningsprincippet i sin egentlige form er guddommeligt, nemlig som en udveksling af lige værdier for lige værdier, medens begrebet "profit" kan udarte til udnyttelse, bedrageri og tyveri i camoufleret form.

Magtmidlet i dag er penge, penge og atter penge. Alt købes og sælges, det gælder hver eneste ting, der skal til for at opretholde livet. Hvis et menneske vil leve, må det købe sine livsfornødenheder, som i reglen besiddes af andre. Man kan ikke regne med at gå hen og få føde, klæder og husly gratis, men må for at skaffe disse livsfornødenheder "sælge sig selv", dvs sin arbejdskraft og sine evner. Denne handel kaldes en levevej og er kosmisk set også en form for slaveri, selv om den er mildere end den form, hvor slaverne blev pisket og direkte købt og solgt på markeder.

Dyrets frihed og jordmenneskets frihed

Ovenstående er ikke nogen kritik af de nuværende samfundsforhold eller noget forsøg på at ophidse nogen til at vælte dem med en ny blodig revolution. Det er en analyse af forholdene, som de har været, og som de er, for derved at komme frem til hvordan de kan blive. Når der i "det egentlige dyrerige", som de jordiske mennesker engang for millioner af år siden har tilhørt, på en måde hersker større frihed med hensyn til at tilegne sig føde og husly, betyder det jo ikke, at dyrene i det hele taget er mere frie væsener end jordmenneskene. Tværtimod, de har ikke frihed til at tænke, til at slutte fra årsag til virkning, således som de jordiske mennesker begynder at kunne.

Jordmenneskene er ved at vokse ind i en større frihed end dyrene, men denne frihed kan kun opleves på basis

af kontrastprincippet, og det vil sige erfares på baggrund af ufrihed og tvang, som skal overvindes. I begyndelsen får menneskenes intelligens (symboliseret i Bibelen med udtrykket "at æde af kundskabens træ på godt og ondt") dem til at overvinde ydre tryk og bånd både fra naturen og fra andre væsener, og dyrerigets lov "den stærkeste ret" forvandles fra at være en ret hævdet ved fysisk kraft til at blive en ret hævdet af snedigt overblik og snarrådig intelligens.

Jordmennesket "gør sig jorden underdanig", men trods alle tilsyneladende større friheder blot for at opdage, at "jorden er forbandet", og at slid og slæb for det daglige brød, enerverende jag for at følge med i det større og større tempo, stadig stærkere konkurrence på alle områder, trusler om mere og mere omfattende krige, mulighed for at stadig flere mennesker rammes af såvel fysiske som psykiske sygdomme og meget andet har stækket dets frihed, så det må føle sig som det mest bundne væsen på denne klode, bundet af virkningerne af at have villet have frihed på andres bekostning, frihed uden lighed og broderskab, dvs anarki og alles kamp imod alle. Det er det, den jordiske menneskehed i øjeblikket er ved at opleve.

Frihed og erfaring

Dette kan måske lyde lidt som en "dommedagsprædiken", men det er nu ikke meningen, i alt fald ikke i den gængse betydning. Jeg står ikke her og siger: "Du må ikke" og "du skal", eller for at foregøgle Dem, at De er fortabt til et evigt helvedes pine, hvis ikke De gør, hvad jeg siger. Tværtimod, det er min opgave at fortælle menneskene, at de er på vej ind i en ny epoke, et rigtigt menneskerige, som vil være ensbetydende med den frigørelse, menneskene længes efter.

Men det er hverken gennem nogen form for åndeligt diktatur eller pludselig mirakelforvandling, at denne nye tilstand skal komme.

Det er et udviklingsspørgsmål, det drejer sig om den evolution, der lidt efter lidt gennem flere livs eller inkarnationers erfaringer og evner finder sted i det enkelte menneskes bevidsthed. Jeg kan ikke lave mennesker om ved at holde foredrag eller skrive bøger, men hvorfor henvender jeg mig da overhovedet i skrift og tale til mennesker, der vil læse eller høre, hvad jeg har på hjerte?

Det gør jeg, fordi jeg ved, at der efterhånden er flere iblandt jer og i fremtiden vil blive endnu flere, som har gjort de erfaringer, der får jer til at længes efter en friere og mere fredelig verden at leve i. Men I er måske tilbøjelige til at tro, at det kun er en ønskedrøm, et fata morgana, og at det aldrig vil kunne blive anderledes, end det er, eventuelt kun værre.

For sådanne mennesker i nutiden og fremtiden, som livet selv har "lavet om", har jeg fået til opgave at skabe mine kosmiske analyser og give jer et overblik over årsager og virkninger, som med tiden i forbindelse med praktisk væremåde vil kunne give jer en langt større frihed end det jordiske menneske nu har. Men det er en frihed, som kun kan opnås ved det enkelte menneskes arbejde med sig selv og gennem dets forhold til den evige Guddom. Vejen til frihed, lighed og broderskab går kun gennem den form for tænkning og væremåde, som Kristus omtalte med ordene: "Elsk Gud over alle ting og din næste som dig selv".

Erfaring og åndelig videnskab bliver frihedens fundament

"Det er religionen, som skal frelse og befri verden", siger nogle mennesker, og det vil mene er i overensstemmelse med førnævnte citat af Kristus. Men det er ikke rigtigt. Det er tænkning og væremåde, der skal til. Hvis religion i sig selv havde kunnet "frelse verden", så måtte den for længst være blevet frelst af de store verdensreligioner, hvis lære om kærlighed til Gud og medmennesker er blevet prædikeret gennem mange årtusinder.

Religionerne har virket suggererende og trøstende og har også i nogen grad været vejledende for visse grupper af mennesker, der på grund af en særlig udvikling og erfaringsdannelse havde behov for dem. De har holdt dem tilbage fra udskejelser nærmest gennem en slags dressur. I dag fører menneskenes erfaringer dem i almindelighed længere bort fra religionen, i al fald fra dogmerne.

Vi ser altså, at det, der er den ledende faktor, er erfaringerne – lige frem til verdenskrige og atombomber. Religionen har ikke kunnet forhindre nogen af delene, ej heller alle de krige, vredeseksplosioner, hævnakter og intriger eller den forfølgelse, sladder og magtkamp, der flourerer mand og mand imellem den dag i dag og vil gøre det også i fremtiden, indtil menneskene er blevet så kloge af deres erfaringer gennem mange liv, at de ikke mere kan nænne at udsætte andre for sådanne oplevelser, hvis virkninger de har følt i deres egen bevidsthed. Selv om menneskene ikke kan huske deres lidelseserfaringer fra tidligere liv, så eksisterer de i bevidstheden som en grænse for, hvad man kan nænne at gøre.

Hvert eneste menneske vil nødvendigvis gennem sin skæbne i dette og kommende liv gøre de erfaringer, som er nødvendige, for at de kan tåle at erhverve en frihed, der ikke fører det ud i udskejelser, men giver det evne til at beherske både den fysiske og den åndelige materie i overensstemmelse med livets love. Men visse udskejelser må erfares, og det er menneskene i fuld gang med i øjeblikket. En ny verden er ved at fødes, og det er lige så meget denne nye verdens fødselsveer, som det er den intellektuelle jungles døds kamp, menneskene oplever.

Man begynder at forstå, at ethvert menneske, der fødes til verden, har krav på livsforholdene, og at monopolisering af disse er umenneskelig. Revolutioner har dog oftest blot betydet nye magthavere og nye besiddelsesløse, en bytten roller, men sådan vil det ikke blive ved. Ideen om "én verden" eller jordens forenede stater, om en fremtidsstat, hvor tvungne leveveje er afskaffet, og slaveriet udføres af maskiner, eksisterer allerede på jorden.

I LIVETS BOG kap. 4 har jeg skildret de jordiske menneskers sociale fremtidsskæbne, og de kommer ikke til at blive en række ensrettede robotter, men mennesker med kosmisk bevidsthed, som udfolder strålende kunstnerisk skabevne uden jalousi eller ønske om at brillere og spille rolle. Der bliver plads til alle, og alles evner vil komme til udfoldelse til gavn og glæde og velsignelse for næsten og for helheden. Det er den store frigørelse, menneskeheden er på vej imod, og de bånd, der binder og hindrer frigørelsen, er de enkelte jordmenneskers egoistiske vaner og deres uvidenhed.

Efterhånden som skæbneerfaringerne trænger ind i den enkeltes sind, vil dette åbne sig i længsel efter ny viden, som befrier mennesket fra mentale fængsler og fører det frem til mental suverænitæt.

(Fra et foredrag i Klint d.6/7-1953)

Frihed

v/Ruth Olsen

Nu lyder kravet om frihed og demokrati i mange arabiske diktaturstater. Det er ikke længere muligt at skjule for befolkningen her, at der findes bedre måder at leve på i andre lande, især ikke for de unge, der har adgang til den nye informationsteknologi, som det er svært for magthaverne at censurere. Ønsket om frihed er blevet stærkere end frygten for diktatorernes ofte grusomme undertrykkelse, ja stærkere end frygten for at dø.

Det er, som Martinus har beskrevet, helt i overensstemmelse med forsynets plan med menneskeheden, at diktatorerne skal falde. Men hvorfor er oprøret ikke kommet før? I de vestlige lande begyndte kampen for frihed allerede i 1700-tallet. I 1690 udsendte englænderen John Locke et skrift, hvori han argumenterede imod det enevældige kongedømme og for menneskenes frihed og lighed.

I de følgende år fulgte oplysningstidens debat, f.eks. med den opfattelse, at ”menneskene er født lige og frie” og født med en sund fornuft og derfor i stand til at være medbestemmende i samfundets styreform. Disse tanker blev nedfældet i den amerikanske uafhængighedserklæring i 1776 og i den franske forfatning i 1789. Senere blev ordene gentaget i FN's menneskerettighedserklæring i 1948.

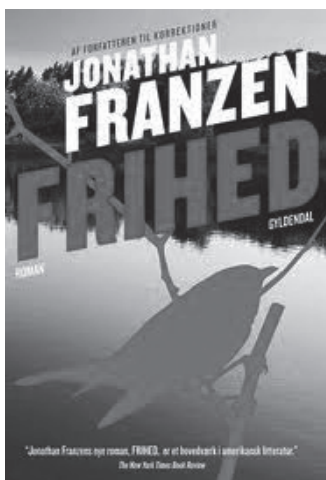
At de muslimske diktaturstater er med i FN, siger blot noget om, hvor lidt magthaverne i disse lande respekterer FN's grundlag. Nogle har ment, at det hænger sammen med deres religion, hvor man jo mener, man kun skal rette sig efter det, man anser for Guds skabte love (eks.sharia), og ikke de menneskeskabte vedtagelser. Det er ikke religionen i sig selv, der har bremset udviklingen i de arabiske lande, men nok så meget den patriarkalske, autoritære kultur, der stadig hersker i disse overvejende stammesamfund, og som danner rammen for den måde, mange her tolker og misforstår Koranen.

I Martinus-foredraget ”Frigørelse af flokbevidstheden” har han beskrevet, hvordan flokinstinktet, gammel primitiv vanetænkning og traditionen om ”magt over ret” stadig behersker store dele af menneskeheden. Ja,

selv i ret fremskredne kulturer, ligger flokbevidstheden ikke længere væk, end at der forholdsvis nemt kan appelleres til den med propaganda og suggestion, som man så det i 30'ernes Tyskland. Men også i dagens Danmark kan man se mange, der hellere vil følge flertallet eller de stærkeste, end at tænke selvstændigt og tage besværet med at finde sine egne personlige standpunkter og eventuelt stå alene med dem.

Hvilken frihed?

Det er selvfølgelig ikke tilfældigt, at det mest er byfolk, der nu i de arabiske lande går forrest i kravet om frihed. De er ved at frigøre sig af stammesamfundets snærende bånd, og mange unge har fået en skoleuddannelse, der til en vis grad har trænet deres tænkeevne. Men hvad mon de forstår ved begrebet ”frihed”? Det er jo ikke noget éntydigt begreb, ligesom der kan være flere forskellige opfattelser af, hvad demokrati er.

Der har i de filosofiske diskussioner været skelnet mellem ”frihed fra” og ”frihed til”. Der er frihed fra tvang, slaveri, vilkårlige overgreb, censur osv, og så er der frihed til uddannelse, social sikkerhed, medindflydelse osv. Jonathan Franzen har skrevet en roman, han kalder ”Frihed”, hvor han søger at beskrive forskellen mellem præsidenterne Clinton, Bush og Obamas forestillinger om frihed. For Bush og hans parti republikanerne handler frihed hovedsageligt om statens mindst mulige indgreb i den personlige selvbestemmelse, f.eks. den uindskrænkede ret til at bære og bruge våben, udnytte næsten enhver mulighed for at tjene penge og bruge dem, som man vil, ejendomsrettens ukrænkelighed osv. Altså privatinteressen hævet over fællesinteressen.

For Clinton var frihed noget, der også indebar en vis grad af ansvar overfor fælles anliggender. For Obama er frihed mere nuanceret. Han vil gerne sikre, at frihed ikke hovedsageligt kun er for de stærke, men vil gerne bruge staten til at give de svage mere frihed ved at begrænse de stærkes uhæmmede frihed. Men det er lidt suspekt i et USA, hvor det får ham til at ligne en socialist, der vil føre USA i retning af de nordiske lande, hvor

man ikke bare har villet mere frihed men også mere lighed, altså ikke kun frihed *fra* men også frihed *til*, dvs hvor man i en periode søgte at hæve fællesinteressen på bekostning af privatinteressen. (En udvikling der dog i de senere år har været i tilbagegang.)

Som Martinus siger i dette blads første artikel, så er frihed uden ”lighed og broderskab” ikke rigtig frihed, det er nærmere anarki og frihed på andres bekostning. Og her er broderskabet det vigtigste, dvs næstekærligheden. For først når den kloge ophører med at narre den mindre kloge, og ingen længere nænner at gøre andre fortræd, kan alle opnå virkelig frihed.

Hvis frihed?

Som der heraf ses, findes frihed i mange former alt efter et samfunds aktuelle udviklingstrin. I Danmark ynder vi at citere udtrykket: ”Der skal være frihed for Loke såvel som for Thor”. Det har jeg opfattet som et udsagn om, at så længe det ikke udarter til vold og fysiske overgreb, skal alle have lov til at have deres destruktive meninger og udbasunere dem i det offentlige rum i billeder såvel som ord. Selv en imam, der kræver dødsstraf for homoseksualitet, må komme og sige, hvad han vil.

Ytringsfriheden skal, koste hvad det vil, være ubegrænset. Altså bortset fra når man krænker nogens ”ære”, dvs hovedsageligt deres økonomiske interesser. For det er stadig pengene, der tæller mest og som giver adgang til størst frihed. Frihed kan ikke ses uafhængigt af magt, og i samfund hvor penge er magt, er det i høj grad pengene, der bestemmer frihedens indhold. Vi mener, vi er kommet langt mht at sætte ”ret over magt”, men det kan koste mange penge at bruge retssystemet, så det er der ikke så mange, der tør kræve og få deres ret. De får altså mulighed for at øve sig i at ”vende den anden kind til”!

Alle religioner har påbud om, at du ikke må gøre mod andre, hvad du ikke ønsker, andre gør mod dig. Det er nok enkelt i teorien, men ikke nemt at overholde i praksis. Så diskussionen kan fortsætte i det uendelige om, hvornår noget er et overgreb og faktisk krænker andres frihed. Hvis man f.eks. mener, alle bør have frihed til at kunne trække vejret i sund frisk luft, er det vel en krænkelse af denne frihed, at vi samtidig kræver vor frie ret til at forurene luften med den omsiggribende privatbilisme.

Ydre og indre frihed

Der findes mennesker, man kan sætte i fængsel, og de vil stadig føle sig frie. De har nemlig en indre frihed,

som ingen kan tage fra dem. For dem er det ikke den fysiske krop men deres bevidsthed, der er det afgørende. Ja, der er dem, som under tortur kan flytte bevidstheden helt udenfor kroppen, og som så at sige oplever, at det ikke er dem selv, der bliver pint. Altså lidt i retning af det, der sker i en nær-døds-oplevelse.

Den frihed, der er uafhængig af den ydre fysiske verden, synes at være en ideal-tilstand, som en del orientalske mystikere mener, vi skal tilstræbe. De kalder det ”ikke-tilknytning”. Som jeg har forstået det, mener man, at når vi har frigjort os fra alle materielle begær og ønsker, ja fra alt i denne fysiske verden, opnår vi den ultimative frihed.

Det forekommer mig at være en ”luksus”, som de, der allerede har det mest fornødne som mad, bolig og tøj, kan tillade sig. For det er jo lidt svært for ”sultens slavehær” at ignorere kroppens smertesignaler eller deres børns hungergråd. Og hvad ville vi lære af lidelserne i denne fysiske verden, hvis det var muligt at ignorere dem?

Det ser ud til, at også Martinus mener, frihed er et spørgsmål om at frigøre sig fra begær, bortset fra urbegæret, som er vort grundlæggende begær efter at leve. I foredraget ”Frihed, frigjorthed og fred” siger han bl.a.: ”For at blive frie må menneskene nå frem til at hæve sig op over alle begær og al kritik. Menneskene er i en vis form for unatur, så længe de begærer.” Og ”Ingen mennesker kan være helt frie, så længe de ikke er i kontakt med naturens og universets kræfter. De er tværtimod ofte i direkte disharmoni med disse kræfter, hvilket medfører, at de kommer til at opleve triste skæbner, sygdomme og lidelser. For at kunne blive frie, må menneskene først og fremmest vide, hvad det er for bånd, der binder dem. Først da vil de kunne befri sig og opleve virkelig frihed.”

Den frihed, Martinus her taler om, er ikke helt den samme, som vi normalt lægger i det ord. Det er en frihed, vi først opnår, når vi lever i harmoni med universets ”grundtone”, alkærligheden. Det indebærer f.eks. ”frihed til at tilgive andre og til at undlade at blive hævngherrig, bitter, skuffet, deprimeret eller irriteret over andres væremåde.”

Indtil vi når så langt skal vi have frihed til at gøre de erfaringer, der skal føre os frem til den egentlige frigørelse. Dvs frigørelse ”af alt det i vor forestillingsverden, der ikke er i overensstemmelse med sandheden, dvs livets evige love”. Som Jesus også sagde det – det er sandheden, der vil gøre os frie.

At høre stemmer er ikke noget indbildt hjernespøgelse

v/Marja Silverfall

For nogle år siden berettedes det i svensk TV i et program, der hed "Nobelprisen 2003", at nogle forskere på University of Nottingham havde konstateret, at mennesker med skizofreni, hvis hjerne var blevet analyseret med magnetkamera, opviste samme billede når de hørte stemmer indefra som når raske mennesker hørte almindelig tale. De seneste forskeropdagelser fra England viser altså, at da man egentlig ledte efter noget andet ved hjælp af hjerneskaning, opdagede man pludseligt, at "stemme-hørere" virkelig hørte stemmer "udefra".

Området i hørecenteret i hjernen viste udslag og aktiveredes ved stemme-hallucinationerne. Af dette har man forstået, at de virkelig hører stemmer som kommer udefra. Det var altså ikke deres indre tanker fra underbevidstheden som dukkede op, men det sted i hjernen, som aktiveres når man hører almindelig dagligdags tale, aktiveredes også når mennesker hørte de såkaldte stemme-hallucinationer.

Jeg mailede til University of Nottingham og fik svar fra Dr. Morris, som bekræftede dette og han gav mig flere kildehenvisninger.(i)

Dette bekræfter altså det Martinus påstod: at de som hører stemmer påvirkes af en udefrakommende stemme, enten det er et inkarneret eller diskarneret væsen, dvs et synligt eller usynligt åndeligt væsen. Martinus advarer mod fejlagtig meditation og mener, at man kan, i sin uvidenhed om de åndelige verdener, tiltrække sig besættende væsener fra mellemtilstanden eller den såkaldte "skærsild", altså fra det område som energimæssigt vibrerer nærmest vor egen fysiske verden.

Læs gerne Martinusartiklen "Besættelse" i Kosmos nr. 10/1990. En sammenfatning kan læses i min artikel "Besættelse – overtro eller virkelighed" i Den Ny Verdensimpuls 8/1999. Begge artikler kan også læses på min hjemmeside "Kundalini kortslutninger – risici og information", <http://kundalini.se>

Nogle år senere påstår også den svenske psykiater Dr. Åsa Nilsson det samme i et videnskabeligt program i svensk TV. Hun udtrykte sin forundring da hun første gang så en sådan hjerneskaning og resultatet. Hende kontaktede jeg også, men hun havde ikke tid til at svare, meddelte hun. Ingen virker derimod til at have spekuleret videre over,

hvad dette kan indikere. Men for mig var det interessant, eftersom forskningsresultatet støtter og bekræfter Martinus' besættelsesforklaring.

Der findes knapt nogen læge som i dag anser deres patienter for at være ramt af "besættelse". Man kalder det en "psykose". Symptomerne forklares som forvirring, høre-forvildelse, tankeforstyrrelser og vaneforestillinger. Nogle mere dybtgående åndelige forklaringer har man ikke, selv om mange patienter hævder, at det er *virkelige* væsener som taler i deres hoved.

For nogle år siden læste jeg bogen "Jag vill ha en egen måne" af den svenske sanger Ted Gärdestads bror, Kenneth Gärdestad. Han og Teds nærmeste venner beskriver Teds psykiske forandring, efter han var gået med i den indiske guru (Osho) Bhagwans bevægelse. Ted mediterede med Osho-metoden og boede på hans meditationscenter i Oregon, USA, i lange perioder i 80'erne.

Her følger korte uddrag af bogen:

MOD INDRE STEMMER

Af og til dukkede han (Ted) op på arkitektkontoret, hvor jeg arbejdede. Han talte om forskellige lyde som forstyrrede ham. Det kunne være stemmer og han sagde, at det var onde magter, som var efter ham og ville ham noget ondt. Jeg talte ham imod og sagde, at der findes ingen onde magter kun onde mennesker. Og du tror bare at du hører de der stemmer. Han blev utrolig vred og sagde, at enten tror du på mig eller du har taget parti for de onde magter. Han sagde det på sådan en måde, at jeg

føjte jeg skulle passe på. Jeg prøvede nogle gange mere at få ham til at indse, at de der stemmer kun fandtes i hans hoved og at ingen andre hørte dem. Det var en stor misforståelse og havde nær kostet mig livet. Han tog et kraftigt tag i min strube og holdt fast. Til sidst slap han taget. Hvorfor han gjorde det ved jeg ikke, men måske holdt han af mig.

Det var anden gang nogen forsøgte at kvæle mig og jeg havde fået nok. Jeg måtte spille med. Finde en anden måde at kommunikere på. Andre ord som ikke satte spørgsmålstegn ved hans oplevelser. Bare deltage. Sige at det måtte være forfærdeligt at blive udsat for sådanne ekstreme plager. Spørge til hvad vi kan gøre? Findes der noget som kan ændre på det som sker? Jeg lærte mig at se fremad. Forsøgte at få Ted til at håbe på en forandring. Vi søgte efter terapeuter. Jeg havde nogle kontakter. Passede det? Vi diskuterede strategier og psykologi og læste bøger. Vi kontaktede amerikanske "healere". Ofte forsøgte jeg at vejlede. Få ham til at flytte fokus. Hvornår spiller ishockeylandsholdet næste kamp? Hvem tror du bliver udtaget? Nogle proffs? Husker du hvilket år Uffe Sterner spillede proffhockey i USA?"

Kenneths kone beretter:

"En gang da jeg lå og hvilede mig hørte jeg ham komme ind, selv om døren var låst. Ted begyndte at tale engelsk med djævlene i sit hoved: "I'm gonna chop your heads off". Men Gud, hvad er det her?, tænkte jeg. Hjælp! Jeg blev skrækslagen. Jeg ved at han var i knivskuffen. Blodet isnede i mine årer og jeg lå så musestille jeg kunne. Det var første gang jeg fik mistanke om, at Ted var alvorlig syg. Siden rejste han til USA igen, og jeg fortalte ikke noget om det til Kenneth. Det var skræmmende, men samtidig syntes jeg jo det var synd for Ted. Mit forhold til ham forandredes. Af og til var jeg bange for ham".

Broderen beretter:

"Politiet kom og hentede Ted. Jeg spekulerede på om naboerne så den sorthvide Volvo, da vi kørte af sted. Ted var forholdsvis rolig. Jeg troede han ville gøre modstand, men han gik skamfuld mellem de stærke politiarme ud til den ventende bil. Vi kørte stille ind mod den psykiatriske afdeling på Karolinska. Ingen blinkende blålys, ingen sirener, bare et dunkende hjerte af sorg og en forvirret bror."

....

"Man kunne ikke diskutere med ham om årsagen til alle lydene og stemmerne. Han var helt overbevist om, at det var usynlige kræfter som med vilje ville skade ham. For ham var de ligeså virkelige som fuglesang om foråret og havets friske brus. Vi hører det, men kan ikke altid pege på det."

Ted kunne ikke få magt over stemmerne og 1997, dagen efter midsommerdagen, kun 41 år gammel begik han selvmord ved at kaste sig ud foran et tog.

Dette er en stærk bog om en søgen, som forkortede et ungt menneskes liv.

Har så lægevidenskaben annammet en ny tænkemåde indenfor psykose- og skizofrenihypoteserne pga de nye opdagelser? Det ser ikke sådan ud. Det tager tid inden tankegangen forandres og nogen begynder at sammenkoble dette forskningsresultat med en åndelig tænkning.

Martinus fortalte i en spørgetime i Varnhem 26/5-1969, hvordan han måtte hjælpe nogle kvinder med perverse besættende væsener, som havde indsmigret sig hos dem. Som parentes kan jeg nævne, at oplevelser med voldtægter af usynlige væsener er almindelige bi-effekter blandt de, der sysler med kunstige åndelige øvelser, hvilket naturligvis opleves som skræmmende.

Martinus fortæller:

"Jeg kan ikke anbefale mennesker at have denne kontakt (gennem seancer) med den åndelige verden. Men på den anden side må man jo også erkende, at der kan ske vældig meget godt i kontakten med den åndelige verden. Der sker jo megen healing f.eks. gennem medier. Det er ved flere tilfælde sket at healing har fundet sted. Men man kan ikke anbefale det almindelige menneske at begynde med det. Jeg har selv oplevet, at mennesker er kommet til mig og har været helt ude af balance på grund af besættelse. Og derfor bør man ikke have nogen kontakt med åndelige væsener. Man kan jo ikke se dem, mennesker kan jo ikke se dem. De åndelige væsener kan jo komme som om de var strålende engle, meget dejlige, og de lover store missioner og så videre. Det har jeg oplevet at mennesker er kommet ud for.

(...) så findes der jo andre tilfælde, hvor man søger oplysninger om fremtiden og oplysninger om andre mennesker og så videre. Den slags skal man ikke gøre. Og da kommer der noget farligt .. truende ind. Jeg har oplevet at en kvinde kom en aften da klokken var elleve og var vældig oprørt. Hun sagde: må jeg komme ind og tale med dig? Ja, det må De gerne. Jeg er blevet besat, sagde hun. Er De besat? Ja, jeg er blevet voldtaget fire gange i dag af en ånd. – Voldtaget .. det var vel ikke noget fysisk ..Jo, det var. Jeg kan ikke arbejde, og jeg kan ikke gå til lægen, for så havner jeg på Sct.Hans (sindsygehospital). Ja, det bør De heller ikke gøre. De skal ikke gå til læge, sagde jeg, men De skal gøre hvad jeg siger.

Den her ånd havde skreget til hende, at hvis hun gik til Martinus, så slår jeg dig ihjel. Men hun var altså alligevel kommet til mig, hun var i øvrigt vældig interesseret i det åndelige. Og jeg sagde til hende: De skal ignorere

denne ånd fuldstændig. Når den råber og skriger – den kan overhovedet ikke gøre Dem noget. Men lige nu er De hypnotiseret af den, og De er bange. Den har Dem helt i sin vold. Men det må De ignorere, De må fuldstændig erkende at De er et selvstændigt menneske. De skal ikke tage nogen hensyn til den. Og jeg stimulerede hende voldsomt op, og så skulle hun komme tilbage. Hun måtte jo komme tilbage af og til, hun behøvede jo den energi. Og så lykkedes det for hende at besejre ånden.

Det med ånden var begyndt med at hun havde været sammen med nogle venner. Og de havde moret sig med en leg, hvor man med bogstaver med ånders hjælp fremsender meddelelser. Og selv det med automatskrift, hvor man tager en blyant i hånden og sætter den mod papir. Da hun kom hjem ville hun prøve det også. Og så snart hun havde sat sig til rette var der en hånd som greb fat i hendes hånd, og så skrev den en lang meddelelse. Og denne meddelelse var jo vældig tillokkende for hende, hun skulle have en stor mission. Og der stod meget om hvad hun skulle gøre, først og fremmest skulle hun have fine underbukser på. Hun skulle have vældig fine underbukser, det lyder jo også mærkeligt. Men hun troede på det. Hun blev jo helt salig ved tanken om hvad der kunne tænkes ske.

Og siden førte det til at ånden helt fik magt over hende. Da opdagede hun jo at det var en pervers ånd, at det var en seksuelt pervers ånd, som hun var blevet fuldstændig behersket af og ikke kunne komme fri af. Men siden kom hun fri af den og brændte de fine underbukser. Dem ville hun aldrig bruge mere...

Men altså, jeg fortæller det bare fordi noget sådant kan ske. Og nu er det ikke mere end tre uger siden en ny dame ringede til mig, og hun var også besat og hun var også voldtaget. Så måtte jeg sige det samme til hende. Nu håber jeg det løste sig for hende. Hun skulle også bede til Gud, hun måtte bruge bønnen, for det er jo den store kraft, som man har adgang til.

Men det er altså det man skal være forsigtig med, hvis man giver sig af med den slags. Men der er jo mange mennesker som uden at vide af det har mediale evner. Og da har de meget let ved at komme i kontakt med sådanne fysiske mennesker. Men jeg anbefaler at man ikke behøver beskæftige sig med sådant, for det er ikke vejen. Det er ikke den vej vi skal gå. Spiritismen er jo den livstilstand

vi kommer til efter døden. At søge kontakt med det her på det vågne plan, det skal man ikke gøre. At der findes sådan kontakt, og at der er startet sådanne cirkler og de gør en del godt, det kan man jo ikke have noget imod bare de holder sig til dette gode.

Men der kræves ingen høj moral eller moralsk udvikling for at have mediale evner. Derfor er der mange medier der er falske. De lyver. De finder på at sige det og det, de kan sige at det er ånder, og ånden siger at du skal gøre det og det, hvilket kan være helt usandt. Og det er jo heller ikke let for mennesker at kontrollere. Det er altså et vældig farligt felt at komme ind på hvis man ikke har kendskab til de her ting.

Derfor: hvis man holder sig til sin bøn og til sit hverdagsliv og til at udvikle sin bevidsthed i retning mod

menneskekærlighed og så videre, så færdes man på den rette vej. Jeg vil ikke sige at det er syndigt eller at man ikke skal gøre det, for som jeg sagde før sker der megen healing, der sker jo meget godt gennem spiritismen, men der sker også meget ondt. Og det har jeg nu vist gennem eksempler, at der kan ske sådant ondt. Det kan ske med mennesker som ikke ved om de har mediale evner, og som pludselig kan blive behersket af en sådan ånd.

Nu er disse ikke de eneste. Der har været mange andre mennesker som har været besatte som er kommet til mig, men det var ikke i så høj grad. Det var jo mennesker som let kunne komme ud af det. Men man kan regne med at det er en stor procentdel af de

mennesker som ligger på sindssygehus – dem skulle man kunne tale med og få ud af den illusion de befinder sig i. De er slet ikke sindssyge, de burde få at vide at de er besatte af ånder. Det er ånder der taler gennem dem, det er ikke dem selv.

Derfor er der en stor fare ved at komme ind på disse områder. Og det siges jo også at man ikke skal tale med de døde, det siger Bibelen jo også. Men det behøver man ikke tage så ... Men vi så jo også at Saul opsøgte et sådant medium for at finde ud af hvordan det ville gå. Og Saul fik at vide at han ikke burde spørge de døde, men han fik i al fald at vide han skulle dø næste dag, og så vidt jeg husker faldt han i slaget.

Men jeg vil også sige at der kan komme meget godt ud af det, hvis man er kvalificeret til det, og stærk nok til det og kan skelne mellem ånderne. Da kan der jo ikke være nogen fare, hvis man kan gøre noget godt ud af det og hjælpe ånderne på den anden side. Men kan man ikke det .. man skal aldrig deltage i det for fornøjelsens skyld, bare for sjov skyld. Det skal man ikke ..”

Hvad der kan gøres

Martinus mener at efterhånden som lægevidenskaben begynder at erkende at der findes en åndelig verden, kan lægen med hjælp af et seriøst og virkeligt vidende medium tage kontakt med det besættende væsen og på den måde forsøge få denne til at slippe taget, hvilket jo ikke er helt risikofrit. Mediet er jo i farezonen for selv at blive besat af det besættende usynlige væsen.

Hvad man selv kan gøre for at befri sig fra ”stemmerne”, hvis man får hjælp til at forstå sin ”sygdom”, er at ignorere disse stemmer fuldstændig. Så snart man hører noget eller mærker noget ubehageligt omkring sig skal man, ifølge Martinus, rette sin tanke på Guddommen og sige: *”Fader, vær hos mig!”* Det interessante her er, at Martinus opfordrer os til at blive selvstændigt fungerende individer også på dette område. Han uddrev ikke ånder af sine hjælpøgende, men opfordrede dem til at blive stærke og tilbagetage herredømmet over ”sit hus”, dvs over sine egne tanker og handlinger, hvilket er det eneste som giver blivende sjælelig sundhed i det lange løb.

Jesus, på sin side, udførte mirakler for den tids mennesker som endnu ikke var kommet så langt i selvstændig tænkning, ved at uddrive onde ånder helt åbent i folkeforsamlinger. Men selv han gjorde det ved sin Faders hjælp for han svarede sine kritikere: *”Om det så er med Guds ånd jeg uddriver de onde ånder, så er Guds rige jo kommet til jer.”* Og han stillede dem spørgsmålet: *”Hvordan skal nogen kunne gå ind og plyndre en stærk mand for hvad han ejer, hvis han ikke først binder ham?”* (Matt.12:29)

Det gælder altså om at være herre i sit eget hus og ikke lade døren stå åben for hvem som helst. Noget at tænke på i disse tider når man sætter så stor tiltro til forskellige guru’er, medier og terapeuter, som mener de af egen kraft kan rense menneskers hus eller sind fra hjemsøgelse og sjælelig besathed. Ifølge den svenske Nationalencyklopedien betyder besathed: *”en alternativ bevidsthedstilstand som opleves at være en følge af fremmede ånders, dæmoners eller guddommes overtagelse af menneskets personlighed”*.

Vigtigt at påpege i denne sammenhæng er, at Martinus mener der ikke findes ”dæmoner”, men at *alle* væsener

som nu findes på det åndelige plan tidligere fandtes på det fysiske plan. Alle mennesker der ”dør” er ikke engle men har endnu forskellige bindinger og begær på det fysiske plan og søger derfor redskaber, dvs mennesker, til at udføre opgaver for dem som f.eks. hævn, kriminalitet, mord osv. Eller de kan ikke slippe deres begær efter alkohol, narkotika m. m. Hvis man ikke kender de kosmiske love kan man åbne sig for sådanne mørke besættende diskarnerede ånder gennem f.eks. at meditere på en forkert måde, hvilket betyder at man slipper kontrollen over sit tankeliv.

Lys besættelse er derimod mere usædvanligt eftersom de mere kærlige mennesker hurtigt forlader den åndelige mellemtilstand, hvorfra besættelse kan ske på det fysiske plan, mener Martinus. De drager hurtigt videre til højere områder på det åndelige plan efter de har forladt det fysiske liv. Desuden er tankepåvirkning, besættelse, af andre mennesker ikke noget som ligger for et højtudviklet mere kærligt menneske. De kender jo til ”den frie vilje” og at alle behøver at udvikle sig til fuldkommenhed i sit eget tempo. Uden at blive hvisket til og påvirket fra den åndelige verden.

i) ”Spatial and temporal mapping of neural activity associated with auditory hallucinations” [http://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PHS0140-6736\(98\)05923-6/fulltext](http://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PHS0140-6736(98)05923-6/fulltext) B.R.

Lennox, S.Bert, G.Park, P.B.Jones and P.G.Morris, Lancet 353 (9153), 644(1999), “The functional anatomy of auditory hallucinations in schizophrenia”.

Et ouija-bræt

2012 og tiden efter

Af Diana Cooper

Det blå hus 2010

240 sider – 270 kr

Anm. Ruth Olsen

I spirituelle kredse er året 2012 blevet noget meget specielt, fordi mayaernes kalender slutter i december det år. Men man kunne

argumentere med, at den vel var nødt til at slutte et eller andet sted, selv om den metode, de brugte, nok kunne fortsætte meget længere.

Da der imidlertid er skabt en forventning om, at der det år skal ske noget særligt, er det oplagt for en, der mener at kunne kanalisere ”højere magter”, dvs ærkeengle, at udgive en bog om denne nære fremtid. Interessen er der jo på forhånd og mulighederne for et godt salg dermed sikret.

Bogens omslag lover ”konkrete forudsigelser”, men det meste af det nu så generelt, at de fleste selv kan tænke sig til det, især hvis de kender lidt til den udviklingsplan, der foreligger for jorden og dens mennesker fra bl.a. Martinus. Og ifølge den kan den åndelige udvikling her på jorden ikke ske i pludselige store spring.

Men her sættes altså årstal på, hvornår ”det store spring fremad” skal ske. I 2012 begynder den store omvæltning, ”hvis vi er klar til det” som der står, og i 2032 har vi ”den gyldne tidsalder” for alvor. ”Såfremt vi bruger energien med visdom”, tilføjer forfatteren. Så er hun dækket ind, hvis det alligevel ikke sker, for så er det menneskene selv, der ikke er klar til det eller ikke vil det!

I øvrigt udpeger hun 33 ”kosmiske porte”, hvor der på jordkloden vil strømme ”højfrekvente lysstråler af Guds kraft” ind. Der er et fint kort i bogen, hvor disse porte er indtegnet, men ingen af dem findes i Skandinavien, så Martinus ”påstand” om, at den nye verdensimpuls’ energi først strømmer til Norden skulle så ikke være rigtig??

Det er da på mange måder en positiv og opmuntrende bog, for vi vil jo alle ønske, der snart kom fart i den

åndelige udvikling, men jeg kan ikke lade være med at blive skeptisk, når forudsigelserne efterfølges af et ”hvis tilstrækkelig mange er modne til det” osv. Jeg lever sikkert ikke her på jorden i år 2032, så jeg kommer nok ikke til at konstatere, om min skepsis er fair. Men bogens påstand om, at de fleste til den tid f.eks. kan kommunikere telepatisk, tror jeg ikke på – bortset måske fra nogle få højt udviklede.

Bogen er absolut ikke kedelig, for der er en masse underholdende og interessante oplysninger og påstande om fremtiden. Man kan jo betragte den som en god roman! Dens grundlæggende budskab er vigtigheden af kærlighed til alt liv, så den er på den måde et udmærket bidrag til vor tids spirituelle søgen efter end dybere mening. En del vil dog nok blive bekræftet i deres fordom om, at new age blot er for fantasier.

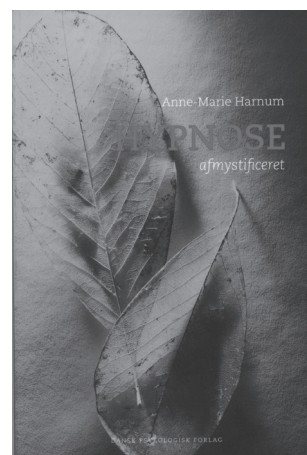
Hypnose – afmystificeret

Af Anne-Marie Harnum

Dansk Psykologisk forlag
2009

192 sider

Anm. Ruth Olsen

Da denne bog påstår at afmystificere begrebet hypnose, måtte jeg jo se nærmere på den. Her argumenteres for, at hypnose er et godt terapeutisk redskab, også kaldet hypnoterapi, til at ”omprogrammere” menneskers negative og dermed destruktive tankebaner i positiv retning. Da forfatteren åbenbart ikke kender noget til fænomenet besættelse, ser hun ingen risiko ved at bruge hypnose, men pointerer dog vigtigheden af, at terapeuten har et godt kendskab til, hvad han/hun har med at gøre og har de rette hensigter.

Det grundlæggende formål er at få klienten til at bruge sine tanker til at ændre sin psykiske og/eller fysiske tilstand. For at kunne bruge sin forestillingsevne bevidst og fokuseret må klienten bringes i en ”dybere bevidsthedstilstand” uden nødvendigvis at gå i en egentlig trance. Det er der forskellige teknikker til, f.eks. kan man bede

klienten forestille sig at gå ned ad nogle trapper dybere og dybere trin for trin. Det ligner jo meget det, vi kalder fantasirejser.

Hun beskriver den megen forskning, der foregår vedrørende menneskets evne til ved hjælp af bevidstheden nærmest at kunne skabe mirakler, som f.eks. placebo, selv om man må erkende man ikke kender den grundlæggende mekanisme i det. Hun beskriver også den forskning, der har påvist, hvad der foregår i hjernen, når der sanses noget udefra i forhold til, når det samme blot forestilles tankemæssigt. F.eks. om man rent faktisk ser en rød stol eller kun forestiller sig at se en rød stol. I hjernen er der ikke den store forskel!

Det har vist sig, at der er ti gange så mange nervefibre, der sørger for informationer fra ”top til bund” som fra ”bund til top”. Sansning udefra har man registreret som information der går fra ”bund til top”, hvorimod tankeforestillinger registreres som ”top til bund”- informationer. Man mener hjernen er hierarkisk opbygget, men hvad den ”top” er, der sender forestillinger, kan man ikke sige noget om.

Det svarer jo lidt til det, Martinus har beskrevet som ”at sanse fra neden og sanse fra oven”!

Der er meget som forskerne endnu ikke forstår, fordi de stadig tror bevidstheden sidder i hjernen. Hvordan går det f.eks. til, at man kan suggerere nogen til *ikke* at kunne se noget, der står lige foran dem. Eller hvordan går det til, at man kan operere smertefrit blot ved hjælp af hypnose? Forskerne har meget at lære endnu om forholdet mellem krop og bevidsthed. At bevidstheden eksisterer uafhængig af kroppen er nogen dog begyndt at ane, så nu passer operationspersonalet på hvad de siger, når patienten er i totalbedøvelse. Det er nemlig sket, at patienten bagefter kunne fortælle det!

Bogen her har gode intentioner, men det kan ikke skjules, at hypnose er en slags ”given slip” på selvkontrollen for derved at åbne sig for terapeutens påvirkning. Altså en form for suggestion. Det kan i mange situationer være udmærket, når det som i denne bog handler om at ændre negative tankebaner. F.eks. kan man få en klient til at flytte sin indre evigt selvkritiserende stemme ned i storetåen for at få den ”af vejen” og derved højne selvværdet.

Det har vist sig som en god terapi for PTSD-patienter, der martres af negative indre billeder, som f.eks. soldater fra fronten. Men det er problematisk, at der i bogen slet ikke advares mod risikoen for, at andre end terapeuten kan vinde indpas og påvirke det menneske, der i højere grad end normalt har åbnet sig for andres påvirkning. Det kan også undre, at hun slet ikke går ind på det faktum, at der under hypnose kan dukke erindringer op fra

tidligere liv, og som stadig er en vigtig del af klientens nuværende personlighed. Men at nævne den mulighed ville formodentlig miskreditere hende blandt kollegerne.

En ufuldendt selvbiografi

Af Alice A. Bailey

Sankt Ansgars Forlag
2004

270 sider

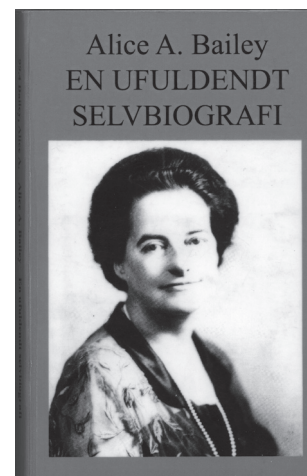
Anm. Ruth Olsen

Jeg synes det er interessant at læse biografier om de personer, som forsynet åbenbart har udset til at have en særlig rolle i udbredelsen af de åndelige budskaber. Der var ellers ikke noget i Alice Baileys barndom og opvækst (1880-1947), der tydede på, at hun skulle blive en stor inspiration for de mange, som havde brug for just hendes specielle formidling af den åndelige visdom.

Hun blev født ind i den engelske overklasse, men hun mistede meget tidligt både sin mor og far, så hun kom derfor til at bo hos bedsteforældrene på deres store gods, og fik i øvrigt en klassisk uddannelse med især sprog, hvorfor hun en tid kom på skole i Frankrig. Nok blev hun opvartet af tjenestefolk, men der var streng kold disciplin og en nærmest fundamentalistisk kristendom i det hjem. Denne ret så uforsonlige religiøse tro tog Alice til sig som sin egen og var derfor meget optaget af at ville ud og ”frelse” andre.

Det førte hende ind i et arbejde på kristne soldaterhjem, først i Irland, siden i Indien, som jo dengang var en engelsk koloni, hvor mange engelske soldater var udstationeret. Blandt dem var der en, som hun blev forelsket i, og de blev så hjemme i England gift, uanset hendes familie så skævt til at hun således giftede sig langt under sin stand. Ægtemanden ville gerne uddanne sig til præst, hvilket åbenbart var nemmere i USA, så de rejste til Ohio.

Da han var færdig havde han job forskellige steder, de fik tre børn, men ægteskabet gik dårligt, for han viste sig at være en voldelig og uansvarlig type. Det blev meget vanskelige år, især efter hendes økonomiske arv slap op og det i det hele taget var svært at få penge fra England, da første verdenskrig var brudt ud. Til sidst besluttede hun at opløse ægteskabet og måtte hutle sig igennem bl. a. med hårdt arbejde på en fiskefabrik, alene med sine tre piger.

Da hun var flyttet til Californien fik hun kontakt med en lokal teosofisk forening, som hun engagerede sig meget i. Her mødte hun sin anden ægtemand, Foster Bailey, og sammen gør de en stor indsats for teosofien i USA. På et tidspunkt bliver hun telepatisk kontaktet af et væsen, der kalder sig K.H. (Koot Hoomi), også kaldet ”tibetaneren”, der ønsker hun skal skrive bøger efter diktat fra ham. Det kom hun så til at gøre i mange år med jævne mellemrum.

Også på anden måde havde hun glæde af sin kontakt med dette ”væsen”. F.eks. søgte hun råd om, hvordan hun skulle håndtere den opståede konflikt indenfor teosofien. Den handlede bl.a. om uenigheden om den tiltagende centralistiske topstyring, der delte lokalafdelingernes holdninger mellem de autoritære der ville følge ”central-magtens” diktat og de, der ville lokal selvbestemmelse. Alice Bailey mente, man med Annie Besant i spidsen var ved at afspore hele sagen og havde forladt de grundlæggende teosofiske principper.

Hun fik det råd at opbygge sin egen skole, hvad hun gør i 1923, det der blev til Arkanskolen. Navnet er hvad Blavatsky havde ønsket. Denne skole fik efterhånden afdelinger i mange lande, og bygger på nogle principper der var vigtige for Alice, f.eks. at den skal være usekterisk og gratis, dvs udelukkende fungere på frivillige bidrag. Ud over de mange bøger, hun fik skrevet holdt hun et stort antal foredrag i mange lande. Således blev de sidste mange år af hendes liv vældig frugtbare.

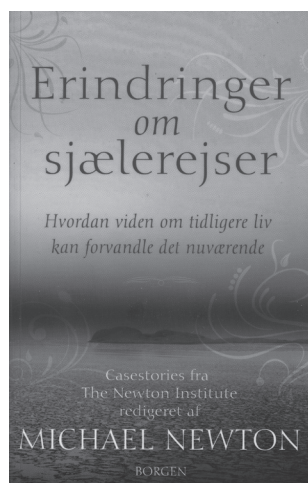
Erindringer om sjælerejser

Af Michael Newton

Borgens forlag 2011

366 sider

Anm. Ruth Olsen

Newton er blevet en kendt forfatter i de voksende spirituelle kredse over hele den vestlige verden pga bøgerne ”Sjælerejser” og ”Livet mellem livene”. Hjemme i USA har han oprettet ”The Newton Institute”, hvor man med hypnose angiveligt fører folk tilbage ikke bare til tidligere liv men også til tiden mellem inkarnationerne.

Denne bog er en samling ”cases” fra sådanne regressionsrejser, altså beretninger om konkrete menneskers oplevelser under hypnose, og om hvilke gavnlige virkninger, man mener det har haft på deres nuværende inkarnation. Man skulle således kunne få svar på, hvad meningen er med ens liv og med de problemer, man møder i dette liv. Det bliver derved lettere at acceptere sine vanskeligheder, fordi de ses som opgaver i den aktuelle inkarnations læreproces.

Den første historie handler om en gift kvinde, der møder en anden, som hun hellere vil være gift med. Han afviser hende dog. I sin regression oplever hun, at denne anden er en sjæleven, der kun optræder i hendes liv for at fremkalde en krise og dermed mulighed for en forandring i hendes mentalitet, dvs mulighed for ”at vågne op”. Imellem to inkarnationer oplever hun, at et ”råd” af højtudviklede væsener hjælper hende til at forstå, hvordan hun skal vælge det, der er bedst for hendes åndelige udvikling.

I en anden historie handler det om en kvinde, der i sin regression kommer tilbage til en inkarnation, hvor hun optræder som en mand i romertiden. Bogen her er altså blandt de mange, der påstår, man kan skifte køn fra en inkarnation til den næste. Om man tror på det eller ej kan synes uvæsentligt, men det bidrager til en vis mistillid til alt det andet, personer oplever under regression. Da Newton og hans medarbejdere fører deres klienter ned i en dyb hypnotisk trance, kan de aldrig være sikre på, at det er personens egne erindringer, de ”fisker op”, men nogle helt andre personers erindringer. (Jfr. Sv.Å.Rossens artikel i Impuls nr. 4/2008)

Bortset fra det rummer bogen mange gode råd, som klienterne har glæde af, men ved en nøjere læsning forekommer det mig, at disse råd ikke er meget anderledes end hvad en god fysisk inkarneret terapeut med spirituel indsigt kunne give. Men da regressionsoplevelsen åbenbart gør et dybt indtryk på den pågældende og giver et bredere perspektiv på tilværelsen, for nogle lidt i retning af det nær-døds-oplevelser kan give, er der vel også en større mening med den slags aktiviteter.

Alle de mange historier kan læses som almindelig god underholdning. Det er jo ofte nogle barske liv, vi alle har haft i tidligere inkarnationer. Om det der fortælles om livet mellem inkarnationerne kan man vælge at tro på, men før eller siden får vi jo alle lejlighed til at konstatere om der er noget rigtigt i det.

Der fortælles i denne bog intet om den risiko for besættelse, som der ved hypnose åbnes op for, og som der fortælles om i Marja Silverfalls artikel her i bladet. Men man har ved redigering af historierne selvfølgelig sorteret alt det problematiske fra.

Afhængighed – din skjulte gave

Af Mary O'Malley

Borgens forlag 2007

380 sider

Anm. Ruth Olsen

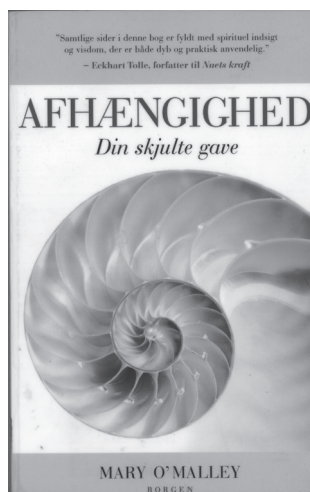
Man kan være afhængig af mange ting – alkohol, tobak og andre stoffer, men også af mad, spil, forbrug og anerkendelse osv. Begrebet afhængighed er karakteriseret ved, at der er noget der har taget magten over en person, dvs det er ikke mennesket der bestemmer, men det er blevet behovet der styrer mennesket.

Det særlige ved denne bog er, at den fortæller om, hvordan afhængighed egentlig er en gave, der kan hjælpe én til bedre at forstå sig selv og de bagvedliggende problemer. Det gælder ikke om at kæmpe imod afhængigheden men om at gå i dialog og kærligt samarbejde med den.

Om hvordan dialogen kan forme sig, skriver hun (s.82): *"Jeg vil gerne lære dig at kende. Jeg er ved at lære ikke at hade dig. Faktisk er jeg ved at lære at respektere dig. Jeg kan se, at du er født af et ønske om at passe på mig. Ved at gøre mig følelsesløs har det været din hensigt, at jeg ikke skulle mærke virvaret af rædsel, selvhad og fortvivelse. Men det bragte os aldrig det ophør af smerte, som vi higer efter, og nu er du løbet løbsk. Jeg ønsker at blive løst fra denne krig, vi fører med hinanden. Jeg vil gerne lytte til det, du har at sige. Jeg vil gerne byde dig indenfor i mit hjerte igen. Vi har begge to betalt en høj pris for vores manglende kommunikation."*

I stedet for at give afhængigheden al den energi, som den får, når vi kæmper imod den, er vejen frem accept, tilgivelse og "at elske os selv indefra". Bogen foreslår forskellige øvelser, der hjælper os til at nå frem til det for mange så vanskelige: at elske sig selv. Kun således vil vi også være i stand til at elske andre. Når vi holder op med at bekæmpe os selv, behøver vi heller ikke at bekæmpe andre.

Man skal bruge afhængigheden til "at finde vejen hjem", til at åbne sig for den kærlighed, universet er fuld af, og sådan ende med at kunne sige farvel og tak for det, den lærte os. Om dette "farvel" siger hun (s. 376): *"Dette farvel kan indeholde nogen bedrøvelse. Det er normalt, for du sørger over tabet af en gammel måde at finde trøst, tryghed og kontakt på. En af de måder, du kan sige farvel*

på, er at tænde et lys hver dag i en uge til ære for din afhængighed, og når du gør det, takke den for alt det, den har lært dig. Du kan skrive breve til din afhængighed og derpå brænde dem. Du kan købe et kort, der anerkender afslutningen på et forhold, og så sende det til din afhængighed på din egen adresse. Det findes mange måder at sige farvel på."

Ud fra Martinus' verdensbillede er de usunde behov, som er opøvet gennem længere tid, blevet til talentkerner, som det tager sin tid at erstatte med andre og mere naturlige behov. Vi har simpelthen tiltrukket de mikrovæsener, der er behovets grundlag, så kun ved at ændre vore tankeenergi kan vi tiltrække en anden slags og sætte i stedet. Men den mere konkrete vej frem til at ændre tankevaner hører vi ikke så meget om hos Martinus. Derfor er en bog som denne en udmærket vejleder, også for alle de, der prøver at hjælpe mennesker ud af "afhængigheds-fælden".

Under himlen over jorden

Af Birgit Strandbygaard

Forlaget Alfa 2011

140 sider – 189 kr.

Anm. Ruth Olsen

I denne tid, hvor en stadig større del af den danske befolkning består af pensionister, er der brug for bøger, der kan give inspiration til en meningsfuld alderdom. Dette er sådan en bog. Den har undertitlen "At blive ældre med mod og mening". Det er en personlig beretning om det at blive gammel med glimtvis tilbageblik på det levede liv, fra barndom og ungdom. Af og til farvet af det vemod, som mange ældre kender til, når de ser tilbage på en svunden tid.

Det er historier, fortalt med den poetiske nerve, man kender fra Birgits tidligere bøger. Og hun har det med, som nok huserer i bevidstheden hos de fleste ældre mennesker, om ikke alle, døden. For Birgit, der kender og har læst Martinus - og før da "den tibetanske døbeprog" – er den ikke så svær at forholde sig til. Problemet er snarere det fremadskridende fysiske forfald, som man må forlige sig med og blive ven med.

Hvis bare ikke det er "ånden", der forfalder, er der stadig så mange glæder og indsigter, livet kan bringe, når man som forfatteren her bevarer sin åbne nysgerrighed. Bogen

er fuld af kloge refleksioner over den tid, vi lever i. f.eks. skriver hun (s.52): ”Vi er et samfund stort set uden ånd. Moderniteten dræbte den mytiske gud, men ikke ånden bag formen, og derfor gav det os en åndens frihed. Denne frihed er desværre blevet brugt til at udrydde ånd, sådan at vi i vesten har fået et udbredt tab af spiritualitet.”

Med alderen kommer det indre liv til at fylde mere og mere i forhold til det ydre liv. Mange ting får en anden betydning, noget bliver uvæsentligt, mens andre ofte små ting får en dybere mening. Man får andre værdier, der gør livet meningsfyldt. Man får tid til en anden måde at være på, tid til en ny udvikling.

Alt i alt en god og klog bog, der blander spirituel indsigt med hverdagens erfaringer på en fin måde.

Den ny verden ifølge Mr Tompkins

Af George Gamow og
Russel Stannard.

Oversat af Jan Tauber

Engelsk version:
Cambridge University
Press 1999

Dansk version:
Nyt Teknisk Forlag 2003
256 sider

Anm. Kurt Christiansen

For nogen tid siden kom en af mine venner med denne bog, og bad mig om at læse den og fortælle hvad jeg mente om bogens pædagogik.

Denne er en meget speciel bog. Den er skrevet som en ”roman”, men med et spindelvævstyndt handlingsmønster. Der er ikke brugt mange linjer på dette handlingsmønster, men mønsteret er alligevel godt. Det bringer stoffet ned på et, for det almindelige menneske, genkendeligt niveau. Bogen handler reelt om **kvantefysik**, hverken mere eller mindre.

Kvantefysik er overordentligt vanskeligt tilgængelig, hvis man reelt ønsker at forstå hvad det drejer sig om. Jeg har gået til flere forelæsningsrækker om kvantefysik og astrofysik, så jeg ved hvor svært det er. Selv vores højtuddannede undervisere må jævnligt erkende, at de ikke intellektuelt forstår en del af kvantefysikkens elementer, men alligevel virker kvantefysikken nøjagtigt som de matematiske beregninger forudsiger. Praktiske

forsøg kan kun udføres i et vist omfang. CERN er et af de steder hvor meget vigtige forsøg udføres.

Med dette i mente er det klart, at det er overordentligt svært for ”almindelige mennesker” at få nogen som helst fornemmelse af hvad kvantefysik er, og hvad det indebærer.

Kvantefysik har ikke så stor betydning i vores praktiske hverdag. Vi beskæftiger os her med for lave hastigheder og for store masser. Den bliver først aktuel i praksis når vi arbejder med bevægelser i nærheden af lysets hastighed, og når vi beskæftiger os med enkeltpartikler i atomare størrelser, og det gør de færreste i deres dagligdag.

For at give almindelige mennesker en mulighed for at få, blot en lille smule forståelse af kvantefysikken, er denne bog skrevet. Det er ikke nogen ”hvem som helst” der har skrevet den. George Gamow var en af hovedpersonerne bag Big-Bang teorien, og han beskrev i teorien den kosmiske baggrundsstråling. Russell Stannard født 1931 er professor emeritus. Læs om begge på Wikipedia. Begge forfattere har i deres karriere og forfatterskaber forsøgt at gøre videnskab forståelig for almindelige mennesker, og via denne bog i særdeleshed.

I forsøget på at gøre kvantefysikken forståelig, ”blæser” man fænomenerne op, så de kan opleves nærværende for almindelige mennesker. Det gør man ved at lade Mr. Tompkins falde i søvn under videnskabelige forelæsnings, og i søvne oplever han de kvantefysiske fænomener et i størrelsesforhold som ham selv.

Han oplever f.eks. bevægelser med store hastigheder, nær lysets hastighed, og hvordan det påvirker tid og størrelser (**rumtid**, det firedimensionale kontinuum bestående af tid og rum).

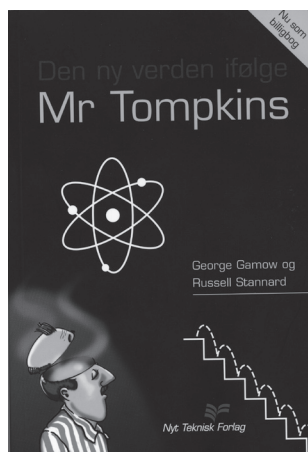
Han oplever bl.a. hvordan det opleves når man står i et ”system” i bevægelse og betragter et andet ”system” i bevægelse. Det er det der indgår i relativitetsteorien.

Problemstillingen kan med rette opfattes som værende i relation til åndsvidenskabens opfattelse af det som denne kalder ”det faste punkt”.

Mr. Tompkins bevæger sig i universet, oplever sorte huller, og her oplever han også det krumme rum.

Han bliver utrolig lille, og oplever at være en elektron som tilhører et atom. Her bliver han særdeles bange for en forbifarende positron, og med rette. Han oplever også at være en elektron der bliver påvirket af en spænding. Herved bevæger han sig som elektron gennem kobberledninger.

Når man læser disse afsnit kan man ikke lade være at tænke på, hvordan åndsvidenskabens beskriver en rejse i universet, hvor man oplever alt fra det mindste til det største som værende på størrelse med en selv.

I et spil "kvantebillard" oplever Mr. Tompkins konsekvensen af Heisenbergs ubestemthedsrelationer der siger, at hvis man bestemmer en partikels position præcis, kan dens impuls ikke fastlægges præcis, og hvis man bestemmer impulsen præcis, kan man ikke bestemme positionen præcis.

På en "kvantesafari" oplever Mr. Tompkins via nogle zebraer og løver et fænomen, der blev erkendt gennem det gamle klassiske dobbeltspalteeksperiment. Dette eksperiment viser, at man ikke kan opfatte energi og partikler som to veldefinerede tilstande knyttet til specielle partikler. Bølgeenergi og stof er to sider af samme sag.

Han oplever at blive undervist i at håndtere partiklerne i atomkernen, nukleonerne.

Via et besøg på CERN bliver han undervist i hvad man skal forstå ved de små partikler der fremkommer, når kerner bliver beskudt med højenergipartikler.

Dette var nogle få tilfældigt udvalgte eksempler.

Man har optegnet nogle ganske få matematiske udtryk, som vil kunne forstås af mennesker, der har været vågne og aktive i fysik- og matematiktimerne i gymnasietiden.

Rygraden i bogens undervisning er Mr. Tompkins ven "Professoren", der efterhånden bliver hans svigerfader. Han holder forelæsninger der sætter Mr. Tompkins fantasi i bevægelse. Samtidig underviser disse forelæsninger også læseren. De er nemlig holdt på et helt elementært plan.

Alt hvad der siges er videnskabeligt korrekt. Der benyttes de korrekte videnskabelige betegnelser for alt. Til

gengæld er der bag i bogen en ordliste, så man kan få repeteret hvad der skal forstås ved hver enkelt betegnelse, hvis man ikke ved det i forvejen.

Da bogen er udgivet i 2003 er de nyeste landvindinger fra videnskaben ikke med. Det gør ikke så meget, der er ikke noget nyt der strider imod det, som bogen fortæller.

Bogen er oversat af Jan Tauber. Han er astrofysiker, og derfor særdeles kompetent til at transformere stoffet fra engelsk til dansk.

Bogen er overordentlig pædagogisk god, selv om noget af stoffet, selv på pædagogisk form, kan være lidt vanskeligt at forstå.

Bogen er moderat anbefalelsesværdig for mennesker, der har et dybere kendskab til kvantefysik. Disse mennesker kan læse den som et godt eksempel på, et godt forsøg på, at gøre vanskeligt tilgængeligt stof forståeligt. Naturligvis vil der ikke være noget nyt i bogen for dem.

For mennesker, der har blot har et rimeligt godt kendskab til fysik, kemi og matematik, er den særdeles anbefalelsesværdig, hvis disse mennesker ønsker at få en dybere forståelse af kvantefysikken. For mig er kvantefysik meget spændende, og underbygger min fornemmelse af et muligt fremtidigt samspil mellem naturvidenskab og åndsvidenskab.

For mennesker der ikke har noget rigtig kendskab til fysik, kemi og matematik er den ikke anbefalelsesværdig. Disse mennesker vil ikke kunne forstå det som bogen fremlægger og forklarer, selv om det er gjort så let tilgængeligt som muligt.

DET STORE SKISMA

Af Toni Christina Bjerremose.

Indenfor de seneste år er der sket en beklagelig udvikling indenfor Martinussagen, idet 2 fløje står stejlt overfor hinanden, hvorfor en fremtidig spaltning ulykkeligvis truer.

De 2 fløje er hhv. Rådet ved Martinusinstituttet / medarbejdere og undervisere ved instituttet og i Klint versus en række aktive personer, der i en årrække forgæves har forsøgt at få et samarbejde i gang med instituttet, men som af forskellige grunde har måttet opgive.

Da jeg er et idealistisk indstillet menneske, har jeg fra begyndelsen (meget naivt er jeg klar over nu) forventet et meget højt udviklingsniveau for rådsmedlemmerne og undviserne på instituttet og i Klint, men er desværre blevet rystet over at blive mødt med en nedladende arrogance, eller er blevet direkte ignoreret af nogle af de ovennævnte. Det er desuden påfaldende, at både nogle af rådsmedlemmerne, undviserne og ansatte på instituttet rent intellektuelt kan Martinus' analyser både forfra og bagfra, men de kan desværre ikke bruge dem i praksis i dagligdagen!

Til forskellige sammenkomster på instituttet er det ikke nemt at komme alene, skal jeg hilse og sige, hvis man ikke kender nogen, da man ellers kan få lov til at stå alene ude ved væggen eller i en krog, da der ikke er én eneste – og da slet ikke rådsmedlemmer eller undvisere – der kunne drømme om at gå hen til den ensomme ukendte og byde vedkommende velkommen. Det sammen gælder i Klint – hvis ikke du er en meget udadvendt type, der selv aktivt går hen til folk og snakker op med dem, ja, så kan du være meget, meget ensom i Klint, da ingen fra ledergruppen åbenbart mener at have ansvar for at vise venlighed og hjælpsomhed overfor nye gæster. Kun udenlandske gæster er tilstrækkelig interessante til at få særbehandling.

Der er et filmklip, hvor Martinus efter et foredrag siger farvel til alle tilhørerne, og det er tydeligt at se, at hver enkelt har Martinus' fulde opmærksomhed, mens der gives hånd. Desuden er jeg bekendt med, at Martinus' sekretær Erik Gerner Larsson altid gik rundt i Klint og hilste på nye gæster og sørgede for, at de blev introduceret til andre, der kunne hjælpe dem til rette. Denne hjertelige omsorg savnes i allerhøjeste grad i dag!

Derudover har jeg selv, og er bekendt med andres lignende erfaringer, oplevet at få at vide af en underviser, der samtidigt er tilknyttet Kosmosredaktionen, da han på et tidspunkt uhyre håndfast censurerede et manuskript, jeg havde indsendt, at jeg jo ifølge Martinus skulle lære at finde mig i alt! At **han** så kunne nænne at sætte sig til dommer over mig og desuden ydmyge mig ved en sådan fordrejning af Martinus' ord, var meget afslørende for hans eget udviklingstrin og faktisk temmelig skræmmende. Han vil nok hævde, at det blev sagt for sjov, men sådan noget spøger man ikke med!

For at begrunde kravet om rettelser og censur, fik jeg at vide, at noget af det, jeg havde skrevet, kunne misforstås! Man har sandelig ikke høje tanker om Kosmos-læsernes intelligens og opfattelsesevne, når det skulle være nødvendigt at rette i en artikel, som uden problemer af nogen art blev optaget i et andet blad, der åbenbart havde større tiltro til dets læses evne til selv at vurdere og læse indenad!

Kosmosredaktionen opfordrer i bladet læserne til at sende artikler ind, men hvis andre har oplevet det samme som jeg, kan jeg godt forstå, at det efterhånden kun er Tordenskjolds soldater, der skriver i Kosmos, dvs. medlemmerne af Kosmosredaktionen selv og et par få andre, der er inde i varmen.

Det er svært at være neutral, når man af folk på Martinusinstituttet bliver behandlet nedladende arrogant ved f.eks. at de ikke gider hilse på en, når man møder dem og selv siger goddag, og at man bliver mødt med censur, hvis man tillader sig at have en anden mening end

den på bjerget. Man er hverken skriftligt i Kosmos eller mundtligt på instituttet / Klint interesseret i nogen dialog med anderledes tænkende. Martinus er i flere tilfælde og måske især i forbindelse med udtalelser om den seksuelle polforvandling meget uklar, hvad Kurt Christiansen i sin glimrende bog af samme navn har bevist, men hverken i rådet eller på instituttet er man interesseret i en diskussion om emnet, og artikler, der ikke er lige efter Kosmosredaktionens opfattelse, bliver enten afvist eller udsat for omfattende censur.

Ifølge regler på Martinusinstituttet må der ikke sælges litteratur, som Martinus ikke er forfatter til, dvs. at al sekundærlitteratur er bandlyst. Men at boksen med de 8 DVD'er, som Hans Skaarup og Thorsten Dreyer udsendte i december 2008, heller ikke måtte sælges på instituttet, der endda selv havde givet et stort tilskud til udgivelsen, er temmelig uforståeligt. Derudover måtte nævnte Hans Skaarup og Thorsten Dreyer stå i sne, slud og kulde i flere timer udenfor instituttet for at sælge disse DVD'er ved julereceptionen samme år! Da flere af gæsterne udtrykte deres forundring over og misbilligelse af instituttets beslutning, fik de 2 ophavsmænd til DVD'erne til sidst allernådigst lov til at sælge boksene indenfor i varmen. Samtidigt måtte udgiverne af "Mindeskraft for Sam Zinglersen" ligeledes stå frysende udenfor Martinus instituttet og uddele det til alle interesserede på trods af, at hverken Martinus selv eller instituttet havde klaret sig uden den uselviske økonomiske støtte, som de havde modtaget fra den netop afdøde Sam Zinglersen. Så denne behandling var åbenbart takken fra instituttets side for denne uvurderlige hjælp!

Mener man virkelig, at dette var i Martinus' ånd? Hvor var næstekærligheden henne? Den var ligesom med så meget andet gået til ved en meget kold og udelukkende hjernemæssig tilgang til udtalelser af Martinus. Det samme gælder ved instituttets håndtering af hele copyrightsagen, hvor man igen og igen henviser til Martinus' gavebrev, der giver retten til instituttet. Men når instituttet sover i timen og intet gør for at udbrede kendskabet til Martinus og endda bliver fornærmet på dem, der aktivt går ind for en udbredelse, og endog forbyder dem adgang f.eks. til Klint, ja, så er der et problem. Sidst men ikke mindst har instituttet viftet med gavebrevet og truet

med copyrightrepressalier, da andre har udgivet en smuk udgave af Livets bog – af instituttet kaldt en piratudgave – som instituttet selv for lang tid siden burde have udgivet i stedet for den ualmindelig grimme discountudgave fra Borgens Forlag! Selv med det famøse gavebrev i hånden må instituttet efterhånden indse, at Martinus' værk ikke kun tilhører den lige nu siddende ledelse af instituttet, men hele menneskeheden!

Jeg synes, at Martinusinstituttet ved sin firkantede og stivnede holdning selv er skyld i, at mange tidligere støtter nu vender dem ryggen og nærmest bliver kastet over i den anden lejr. Ved en større fleksibilitet, tolerance og kærlighed ville alt dette ikke være sket. Der må og skal være plads til forskellige opfattelser, ellers vil det ende

som det store skisma i 1054, hvor den kristne kirke blev delt i hhv. den romerskkatolske kirke og den græsk-katolske kirke, for selvom Martinussagen ikke er religiøs, opfører ledelsen sig ligeså magtfuldkomment som den daværende romerskkatolske kirke, der mente, at kun de og ingen andre havde sand-

heden og derfor smed en bandbulle i hovedet på den græskkatolske.

Rådet har i mange, mange år nærmest intet gjort for at udbrede kendskabet til Martinus, og det er beskæmmende at se, at når personer udenfor instituttet aktivt og for egen regning har udstillinger kørende både i Danmark og i udlandet, er de ugleset af instituttet, der samtidig modarbejder dem.

Først indenfor de seneste 2 år er der pga. udskiftninger i rådet sket en ny udvikling på instituttet, ved at f.eks. Livets bog o.a. er blevet lagt ud på nettet. Men mon ikke det er gået ekstra stærkt, fordi man har følt sig presset? Udefra ser det ud som om, at instituttet lukker sig om sig selv, hvorved der indenfor inderkredsen let opstår en indforståethed og selvgodhed og en følelse af "dem" og "os". Men var det ikke Martinus' mening, at vi skulle arbejde for en kærlighedsmoral i stedet for en krigsmoral?

Man må dog trods alt håbe, at der lidt efter lidt vil ske en åbning og måske en håndsrekning ud efter den anden fløj, således at vi undgår det omtalte skisma, der vil være en falliterklæring. Hvis ikke vi kan samarbejde med andre mennesker, der er interesserede i det samme som os, hvor er vi så henne? Martinus siger jo netop, at vi godt må være uenige, bare vi er gode venner!

DERFØR VIRKER AKUPUNKTUR

af akupunktør Anne Wedege

I sidste nummer af Impuls var der en notits om, at nu er det blevet bevist, at akupunktur virker, fordi nålestikkene får cellerne til at danne stoffet adenosin, som lammer smertenerverne.

Forskere indenfor den vestlige tradition har igennem årene forsøgt at forklare akupunkturens virkning ud fra målelige fysiske årsager. Man har forklaret det som udløsning af hormoner (bl.a. endorfiner, som er kroppens smertestillende morfin) samt udløsning af andre kemiske stoffer, som har indflydelse på kroppens indre selvregulerende system. Man har sågar indsprøjet radioaktivt stof i akupunkturpunkter for at bevise eksistensen af meridianerne. Også triggerpunkter er brugt som forklaring. Et triggerpunkt er et ømt punkt i en muskel, som man finder ved at trykke rundt i området.

Når videnskaben engang i fremtiden begynder at forstå, at der er noget, som ikke kan måles og vejes med fysiske redskaber, vil de kunne forklare, hvorfor akupunktur virker. Og så vil de begynde at anerkende, at dette umålbare, som vi kalder ånd, er den oprindelige årsag til sundhed og helse. Når man begynder at forske i det åndelige, vil man komme til at forstå livsenergien, som kineserne kalder qi (udtales tji). Og så vil man forstå, at når qi'en flyder frit, vil både krop og sind være i naturlig balance, og der vil være helse og harmoni.

Jeg har arbejdet som akupunktør i snart 20 år, og det er for mig fagligt interessant at læse Martinus' beskrivelse af mellemkosmisk elektricitet. Jeg mener, at det, som Martinus beskriver som mellemkosmisk elektricitet er

det samme, som akupunktørerne forstår som qi. I LB 6 har jeg fundet følgende citater:

LB2153 Hele organismens funktion befordres (.....) udelukkende ved mellemkosmisk elektricitet. Ved denne drivkrafts anvendelse, både med og uden

ledningsnet, beherskes hele organismens funktion og vedligeholdelse.

Dette stemmer fint overens med tilstedeværelsen af de af de gamle kinesere kortlagte energilinjer i kroppen. Fra top til tå gennemstrømmes vi af fine kanaler af qi. Kineserne kalder det meridianer, Martinus kalder det ledningsnet.

Der findes adskillige indicier for, at qi'en er elektricitet. Langs energilinjerne ligger der små søer af energi. Dette er akupunkturpunkterne, og de kan faktisk måles ad elektrisk vej. Der findes punktsøgningsapparater, som virker ved hjælp af en supersensitiv søger, der lyser, når den glider hen over et akupunkturpunkt. Patienten mærker som oftest et lille stød, når nålen finder punktet. Og jeg har i mit arbejde adskillige gange fået et fint lille elektrisk stød, når nålen, jeg holder i, rammer patientens energi. Mine akupunkturkolleger erfarer det samme.

En af de første nedskrevne lærebøger om akupunktur er Den gule Kejsers Klassiker fra det 27. årh. før vor tidsregning. Heri kan man læse, at hvis der er blokeringer eller stagnation i meridianerne, og qi'ens frie forløb bliver forhindret, opstår der sygdom og smerter. Begrænsning af qi'en og dens gennemløb af organerne oplever vi som træthed og depression, og fravær af qi opfatter vi som død. Tilstrækkeligt med fritflydende qi oplever vi som energi, harmoni og velvære. Overskud af qi giver rastløshed og hyperaktivitet. Det stemmer ganske godt overens med Martinus' beskrivelse:

LB2153 Da det levende væsens fysiske organisme, som nævnt, er et elektrisk anlæg, kan den naturligvis også kortslutte. Da nævnte organisme er en kombination af mange forskellige apparater (organer), der hver især drives ved elektrisk kraft, kan de naturligvis hver især kortslutte, uden at de øvrige apparater kortslutter. Der kan derved opstå lokale kortslutninger i organismen. Dette vil i bedste tilfælde ikke betyde, at hele organismens funktion standser. Sådanne lokale kortslutninger kender menneskene ikke. De kender kun deres virkninger. Disse virkninger udgør alt, hvad der kommer ind under begrebet "sygdomme". Alle sygdomme udgør, i deres inderste analyse, som vi her skal se, mellemkosmiske elektriske kortslutninger ganske uanset, hvordan de så end på den, for de fysiske sanser tilgængelige overflade, måtte tage

sig ud, og ganske ligegyldigt, hvilke nævnebetegnelser de her har fået.

Hver meridian med tilhørende organ har sin egen opgave i kroppen. Hvis der er sundhed og balance, har alle meridian/organer samme kraft og samarbejder harmonisk. Inden for meridianlæren taler man om, at hver meridian kan forstås som en medarbejder i et samfund og har opgaver, som ligner de opgaver, vi som borgere og medarbejdere i vort samfund varetager. Tyktarmen er skraldemanden, leveren er arkitekten, milten er transportsektoren, blæren er hydro-ingeniøren osv. Hjertet har den fornemme plads som Kejseren. Vi finder en lignende beskrivelse hos Martinus:

LB2152 Igennem de nævnte organers virksomhed bliver vi vidne til både tekniske, kemiske, optiske, elektriske, automatiske og viljeførte funktioner akkurat ligesom i et højmoderne, fysisk fabriksanlæg.

Akupunktørens opgave er at afdække de indbyrdes disharmonier, der måtte være opstået i meridianerne/organerne (kortslutningerne). Ved hjælp af tolkning af personens fremtoning, og her kigger akupunktøren på følelsesliv, kroppens spændinger, stemmens klang, ansigtets farve og pulsens karakter, kan akupunktøren afdække, i hvilke meridian/organ ubalancen ligger. Og fra at have afdækket problemet er der ikke så langt til at gøre noget ved det. Ved hjælp af nålene kan akupunktøren give ”klassens problembarn” (meridian/organet) den opmærksomhed, som barnet har brug for. Et eksempel:

Lunge- og tyktarms-meridianerne samarbejder inden for det samme element og har til fælles opgave at tage ind og slippe. Lungerne modtager energi igennem den luft, vi indånder. Når vi indånder energi, føler vi os inspirerede og opløftede. Tænk bare på, hvordan vi har det efter en

rask gåtur. Tyktarmens opgave er at slippe giftstoffer, som er skadelige for kroppen, og den skal også slippe gamle ubrugelige tanker og ideer. Hvis tyktarmen ikke kan slippe, vil lungerne naturligt ikke være i stand til at modtage nyt. Man kan jo ikke fylde mere på, hvis man er fyldt med affald. Derfor vil man opleve en tilstand af forstoppelse og åndelig fastlåshed. Akupunktørens opgave her er altså at skabe harmoni mellem de to medarbejdere. Dette kan hun gøre ved fx at stimulere tyktarmsmeridianen, så der kommer gang i elimineringen med stor lettelse og en følelse af frihed til følge.

Det er inspirerende at læse hos Martinus, at den dybeste årsag til sygdom er vort tankeklime, og det, der virker bedst på alle vore skavanker, er at ændre tankerne. Det er desværre ikke så let med et slag i alt at tænke positivt og kærligt. Der går nok nogle inkarnationer for mit vedkommende, inden mit tankeklime holder op med at være sygdomsfremkaldende. Og så er det jo godt, at der indtil den dag findes akupunktur til at tage sig af mine dårligdomme. Interessant nok bliver mit humør bedre, når jeg får akupunktur, og det kan jeg også se hos mine patienter. Ikke bare fordi symptomerne bedres, men der kommer faktisk luft og lethed ind i tankerne, også selvom symptomerne ikke forbedres med det samme.

Tilbage til det videnskabelige bevis for akupunkturens virkning. Det kommer. Jeg husker, at der for mange år siden på forsiden af dagens avis stod: ”Cigaretrykning årsag til lungekræft”. Dette kom på et tidspunkt, hvor alle vidste, at rygning var en af de allervigtigste årsager til lungekræft. Det var altså en gammel nyhed, der her blev bragt frem som dagens nyhed. Måske vil der om 20 år som breaking news blive udråbt: ”Akupunkturens gåde er løst”, og nyhedsmediet vil forklare de undrende læsere, at forskere har fundet noget, der hedder energi, og at det fremstår som elektricitet i kroppen.

Litteratur: Sundhed og balance med de fem elementer af Anne Wedege.

Om verdens grundvold

(i forenklet fremstilling)

Per Bruus-Jensen

Først af alt
ér det navnløse, guddommelige Noget

"X"

Mere præcist har det pågældende Noget
'form' af et evigt og uendeligt verdensdyb
af immateriel natur.

Et verdensdyb,
der ikke desto mindre
er hjemsted for et
uudtømmeligt potentiale
af skabemuligheder
eller skabekim
i virtuel form
samt hjemsted for et evigt
og umætteligt begær
efter at realisere og virkeliggøre
dette skabepotentiale
og herigennem lære sig selv
at kende
– både som skaber og som oplever,
kort sagt: som et levende væsen
der omfatter ALT...

Med henblik på opnåelse af dette mål
tilskyndes det guddommelige Noget
konstant af sit ur-begær
til at trække på sit lager
af virtuelle skabemuligheder
til fordel for en permanent aktivering af
især tre arketyperiske funktionsprincipper
der i treenigt samspil
lader det navnløse, guddommelige Noget
træde i karakter som netop
"et levende væsen";
det vil sige "Et Noget",
der kan og vil opleve
– herunder ikke mindst: *sig selv*...

Som de tre overordnede funktionsprincipper tjener:

1. princippet skaber/oplever, X₁
2. princippet skabe- oplevelsesevne, X₂
3. princippet "det skabte", X₃.

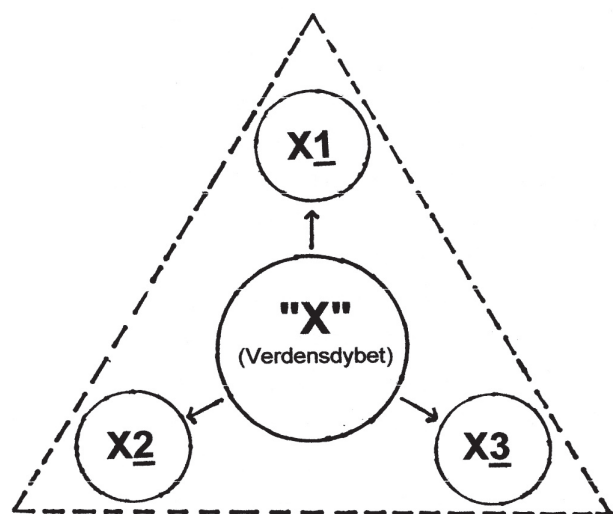
Af disse basale funktionsprincipper spiller
X₁ rollen som både årsagsløs årsag til skabelse
og ultimativt vidne til skabelsens resultater.

Samtidig spiller X₂ rollen som X₁'s forudsætning
for
i praksis at kunne løse *sin* opgave

Og endelig spiller X₃ rollen som resultatet
af samspillet mellem X₁ og X₂
– objektivt som subjektivt.

Konklusion

Da alle tre funktionsprincipper
ved roden fremgår
af det samme immaterielle Noget/"X"
er de også alle tre
i deres dybeste grund
ikke alene selv af immateriel beskaffenhed,
men er også bundet sammen
i treenigt samspil
hvilket alt i alt på ultimativ vis
udgør forudsætningen for
at de overhovedet kan samarbejde ...

Udvikling – Evolution

Af Kurt Christiansen

De to ord i overskriften dækker grundlæggende over det samme begreb, idet evolution blot er det engelske udtryk for udvikling som danskere har taget til sig i forbindelse med videnskabens studier af udvikling, i stor udstrækning inspireret af Darwins arbejder. Men er det så entydigt hvad man tænker på når man taler om udvikling/evolution? Nej det er det slet ikke.

Åndsvidenskabens forståelse af begreberne

Når man taler om udvikling inden for åndsvidenskabens (her bruges udtrykket evolution næsten ikke), tænkes specielt, og først og fremmest, på åndelig udvikling som et mål for udvikling. Udvikling inden for åndsvidenskabens går på levende væseners åndelige udvikling der i det store perspektiv fører det levende væsen fra det ene rige til det næste. Fra dyreriget til det rigtige menneskerige, fra det rigtige menneskerige til visdomsriget og fra visdomsriget til den guddommelige verden. Dette forløb er baseret på en klar udvikling af den åndelige side af væsenet.

Herfra sker der i åndsvidenskabens optik en ”indvikling”, som også er en slags udvikling/evolution, men er ”et slags tilbageskridt” set fra et åndeligt udviklingssynspunkt. Dette tilbageskridt, åndeligt set, er en ubetinget nødvendighed, og har også sin naturlige forklaring som jeg ikke skal komme ind på her.

Det er imidlertid stadig et led i en udvikling fysisk set, idet man her begynder et nyt spiralkredsløb som omdanner væsenet til et væsen i et overliggende spiralkredsløb. Menneskevæsenet omdannes f.eks. til et klodevæsen. Denne udvikling fører væsenets åndelige udvikling tilbage fra den højeste åndelige udvikling i den guddommelige verden, via salighedsriget/mineralriget og ”planteriget” (som i denne sammenhæng ikke skal opfattes bogstaveligt men symbolsk) til den laveste åndelige udvikling i midten af dyreriget, som her heller ikke skal forstås bogstaveligt men symbolsk (betegnende et specielt tilstandsniveau). Herfra sker der igen en åndelig udvikling i det næste spiralkredsløb.

I denne forbindelse er der slet ikke set på den fysiske udvikling, altså den ikke åndelige udvikling. Det vil sige udviklingen af legemerne. Årsagen til at åndsvidenskabens

ikke interesserer sig så meget for den legemlige udvikling skyldes, at den fysiske udvikling, langt hen ad vejen bliver dikteret af den åndelige udvikling, og har et ”efterslæb” i forhold til den åndelige udvikling. Den fysiske udvikling halter bag efter den åndelige udvikling, og bliver fremprovokeret af denne (via sult og mættelse).

Det er derfor, at de mennesker der er nået ind i det rigtige menneskerige, ikke i begyndelsen har et legeme der er frigjort fra den dyriske form for seksualitet. Det bliver først færdigdannet når menneskevæsenene i slutningen af det rigtige menneskerige bliver i stand til at inkarnere og disinkarnere sig selv, efter sit eget ønske.

Inden for åndsvidenskabens skelnes der således mellem en åndelig udvikling og en ”fysisk” udvikling, hvor den åndelige udvikling går forrest en del af spiralkredsløbet og trækker den fysiske udvikling med sig, og en anden halvdel hvor den åndelige udvikling skrues tilbage, og hvor den fysiske udvikling fortsat forløber (evolutionsmæssigt betragtet) derved, at det fysiske legeme overgår til dannelsen af et legeme i et nyt og højere spiralkredsløb. Det vil sige, at legemet gennemgår en fuldstændig omkalfatring af sin fysiske tilstand.

Dette kan vel symbolsk beskrives således, at det der driver den åndelige udvikling er en donkraft der skubber den åndelige udvikling opad udviklingsmæssigt til et vist højt niveau og trækker legemsudviklingen med sig. Derefter sænkes donkraften til sit basisniveau igen, hvorfra den igen skubber åndsudviklingen opad.

Medens donkraften sænkes fra sit højeste til sit laveste niveau, fortsætter imidlertid den fysiske udvikling, idet der fysisk skabes et helt nyt legeme, på et for dette legeme basalt udviklingsniveau, som så igen videreudvikles samtidig med den ny åndelige udvikling.

Uden at jeg skal komme dybere ind på det emne her, skal jeg blot erindre om, at denne donkraft virker via, eller udgøres af, de 6/7 grundenergier, hvoraf de 6 energier hele tiden ændrer styrke, baseret på bl.a. den 7. energi, moderenergiens, påvirkninger.

Naturvidenskabens forståelse af begreberne

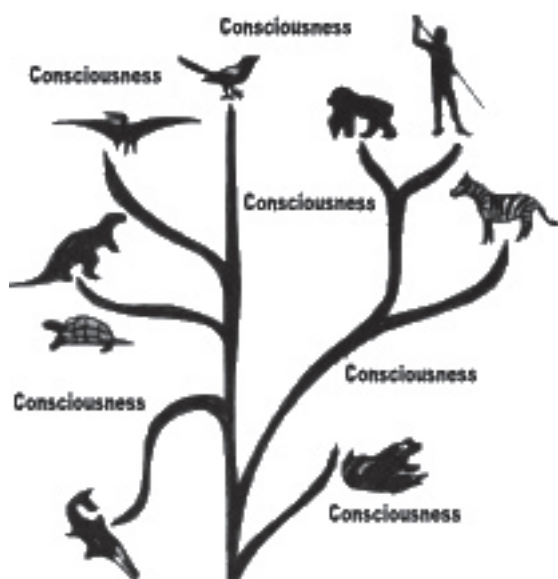
Vi har nu kort set på begreberne udvikling og evolution som åndsvidenskabens benytter dem. Lad os nu se på hvordan naturvidenskabens ser på det.

Naturvidenskaben benytter begge begreber, men bruger fortrinsvis begrebet evolution til at beskrive levende væsentypers (arter) udvikling gennem millioner af år. Videnskaben ser, at arter spaltes op, således, at en del af arten udvikler sig i en retning, og en anden del i en anden retning. Ud fra denne erkendelse danner naturvidenskaben et stamtræ hvor der sker en udspaltning/grendannelse når en art udspalter sig i to arter. Videnskaben ser udspaltninger i stort tal, og dermed bliver stamtræet udstyret med mange grene af forskellig længde.

Man prøver så at sætte tid på, således at stamtræets grenlængder repræsenterer tiden fra udspaltningstidspunktet til nutiden, eller til det tidspunkt hvor arten er forsvundet igen. Det vil sige, at Træet på en måde er sat ind i et koordinatsystem hvor y-aksen er tiden, og x-aksen ikke er egentlig defineret. Grenafstanden udtrykker nemlig ikke entydigt artsforskellen som sådan, fordi artsforskel ikke tidligere har kunnet kvantificeres. Måske kan det gøres hvis man tager genforskellene/DNA-sekvens-forskellene med i overvejelserne, men denne mulighed er af nyere dato.

Videnskaben ser kun evolutionen som en fysisk udvikling, fortrinsvis styret af genetikken, og fortrinsvis baseret på mutationernes indvirkning på denne (dog nu modificeret af en vis forståelse af epigenetikken). Naturvidenskaben har tidligere set mutationerne, der danner basis for evolutionen, som baseret på tilfældigheder. Dette er nu ved at ændre sig noget, idet epigenetikken anviser, at der eksisterer nogle reguleringsmekanismer som man ikke tidligere har været opmærksom på.

Den åndelige side benægter naturvidenskaben eksistensen af, og undlader derfor at inddrage denne side i evolutionsbegrebet.

Begrebet udvikling bruges naturvidenskabeligt mest om små udviklingsintervaller som forløber i et enkelt individ, i dets levetid, f.eks. udvikling fra barn til voksen, og videre frem til gammel og olding. Altså udvikling gennem et liv.

Vi skal her huske på, at naturvidenskaben jo ikke beskæftiger sig med sådanne begreber som reinkarnation. Derfor kan de, ifølge sagens natur, ikke tale om udvikling i et større perspektiv, henset til det enkelte individ/væsens videre udvikling gennem reinkarnationen. Videnskaben må helt og holdent knytte evolutionen til mutationernes tilfældighed, og dermed sammenkæde væsensudviklingen fra generation til generation.

Det som videnskaben oplever som det der driver evolutionen, er nok stadig det grundlæggende begreb "survival of the fittest" (de bedst egnede overlever) som blev formuleret af Herbert Spencer, men blev heftet på Darwin.

Videnskaben diskuterer imidlertid kraftigt hvordan man skal forstå dette. Man kan ikke blive enige om, hvorvidt det alene er egenskaber ved individets genetik i den ene ende (på molekylært niveau), eller om det er egenskaber ved artsgruppen og dens livsfunktion (et slags gruppefænomen) der er bestemmende, dog stadig baseret på mutationer, i den anden ende af spektret. Grundlæggende opfatter videnskaben stadig mutationerne som værende den diversitet der danner den egentlige basis for muligheden for evolution, hvor evolutionen derfor stadig ses som værende baseret på tilfældigheder.

Jeg skal ikke udvikle disse problemstillinger her, da de er meget omfattende, og måske uforståelige for udenforstående. I denne problemstilling indgår f.eks. også ekstreme miljøændringer gennem tiderne, og deres indvirkning på evolutionen.

Det basale er imidlertid, at naturvidenskaben siger, at det bedst "egnede" individ får mulighed for at få mest afkom, og dermed mulighed for at sætte det største præg på de efterfølgende generationer af arten. Ved det bedst egnede skal her forstås, det individ der lettest kan skaffe sig passende føde, og som er bedst egnet til at overleve i de på det tidspunkt bestående habitater, området af et givent miljø. Det grundlæggende begreb "survival of the fittest" (de bedst egnede overlever), er imidlertid baseret på en cirkelslutning, og derfor ikke noget rigtigt bevis for påstanden.

Et klassisk eksempel er Darwins redegørelse for forskellige typer finkenæb hos finkefugle på nogle tropiske øer i Stillehavet. Darwins konklusion var, at en bestemt type næb var bedst egnet til at få fat i føde på en given ø. Der var forskellige øer, og fødesituationen var forskellig på øerne, derfor udviklede fuglene forskellige næbformer. Dette kunne ses som et eks. på, at det var de fugle med den bedst egnede næbform for at tilegne sig den aktuelle

fødeform der overlevede. Dette var imidlertid evolution i et meget kort tidsinterval. Formodentlig i en periode med et ensartet og stabil habitat.

Problemstillingen er her præsenteret i ultrakort form. Man skal dog forstå, at der også er en lang række andre faktorer der betyder noget genetisk, f.eks. "anlæg for sundhed" i det givne miljø og meget andet.

Med denne ultrakorte antydning af åndsvidenskabens og videnskabens syn på evolution og udvikling skal vi nu se hvad vi kan bruge det til.

Hvor naturvidenskab og åndsvidenskab kan mødes i en fælles opfattelse, og hvor enighed ikke kan etableres

Den alvorligste divergens mellem naturvidenskaben og åndeligt indstillede menneskers indstilling skal ikke søges omkring dem der er åndsvidenskabeligt indstillet. Den divergens finder vi mellem kristenreligiøse menneskers indstilling til evolution og naturvidenskaben. Fundamentalistiske kristenreligiøse mennesker kan ikke acceptere, at mennesket skulle nedstamme fra abelignende væsener. Dette har bevirket, at sådanne mennesker har dannet grupper som har fået betegnelsen Kreationister, og betegnelser som Intelligent Design tilhængere.

Sådanne mennesker tror på Bibelen bogstav for bogstav, og fastslår derudfra, at jorden er omkring 6000 år gammel og at Gud har skabt alle arter enkeltvis, og skabte det hele på 6 dage. Der er ikke nogen grund til at sige mere om dette fænomen her, da det er så langt fra intelligent og logisk tænkning som man kan komme.

I åndsvidenskaben får vi imidlertid besked på, at vi netop er udviklet gennem planteriget og dyreriget, og har udviklet os frem imod "det rigtige menneskerige", som vi vil kunne befolke om ca. 3000 år. På dette tidspunkt har en stor del af de menneskelige individer udviklet en tilstrækkelig alkærlig bevidsthedsmæssig tilstand (donkraften har nået en passende højde for dette udviklingsstade).

Vi er i øjeblikket i sidste halvdel af dyreriget. I selve dyreriget har vi som sjæl (jeg) betragtet, befundet os i mange millioner år i forskelligt udformede legemer.

Alligevel har mennesker store problemer med at stå i Zoologisk Have og se på aberne og tænke på, at vi nedstammer fra sådanne. Jeg kan godt forstå at de har problemer, for det gør vi nemlig slet ikke.

Nu vil læseren måske standse op og sige ja men det gør vi jo. Svaret er et klart nej.

På et tidspunkt for nogle få millioner år siden var vi i fysisk udvikling nået til en abeform som ikke eksistere nu. Derfor kan vi ikke nøjagtigt sige hvordan vi så ud dengang. Vi kan kun forestille os det i grove træk. Vores søstre og brødre som vi netop ser i Zoologisk Have, ligner slet ikke væsenerne på det tidspunkt hvor menneskelin-

jen skilte sig ud. På dette lidt uspecifikke tidspunkt fik nogle af os lyst til at gå på to ben for at få de andre to fri til at bruge til noget andet. Ønsket var stærkere hos os i menneskelinien end hos en del af vore søskende. Derfor lærte vi hurtigere at gå på to ben. Samtidig ønskede vi også brændende at eksperimentere med de nu frigjorte ben så de kunne hjælpe os til at få noget mere spændende ud af tilværelsen.

Som mennesker med indsigt i åndsvidenskab kan vi let forstå, at sådanne stærke ønsker, over tid, bliver opfyldt ved at vi opbygger talentkerner, og øver os i den nye brug af de to lemmer. Dette medfører, at lemmerne udvikles så de bliver mere egnede til at tilfredsstille vores ønsker. De omdannes til hænder med en meget mere alsidig funktion.

For at kunne styre sådanne hænder var der naturligvis brug for en mere udviklet hjerne. Den udviklede vi også. Med udviklingen af en større hjerne opstod nye ønsker om at opleve og forstå livet langt mere detaljeret end vores urform ønskede det. Også dette ønske fik vi opfyldt. På den måde er vi blevet til den mennesketype som vi er i dag. Disse positive ændringer i vores fysiske legeme er langt hen ad vejen styret af ændringsmuligheder baseret på mutationer. Ændringer som ad epigenetisk vej er ledet i den gunstige retning (heri er naturvidenskaben helt enig).

Det er dog ikke gået lige hurtigt for os alle sammen. Nogle af os har endnu brug for en hel del udvikling af hjernen for at være på forkant med situationen. Det kommer af sig selv når sådanne mennesker får et stærkt ønske om det. Indtil da vil de blot være lidt bag efter, men stadig på vej.

Vore søskende i zoologisk have havde andre ønsker, som de også har fået opfyldt. Disse ønsker førte dem blot ad en anden vej så de fik et andet udseende og en lidt anden hjerneudvikling.

Dette var en meget forsimplet gennemgang af udviklingen/evolutionen hos mennesket fra abestadiet til menneskedyrer som vi ser det/os i dag. Der skete nemlig også mange andre forandringer i den periode. Forandringer som gjorde kroppen mere egnet til at opfylde vores ønsker.

Her kan vi konstatere, at naturvidenskaben og åndsvidenskaben er helt enige om udviklingsforløbet fysisk set (også genetisk og epigenetisk set). Det som de to videnskaber ikke er enige om, er de kræfter der driver den udvikling som vi kan iagttage.

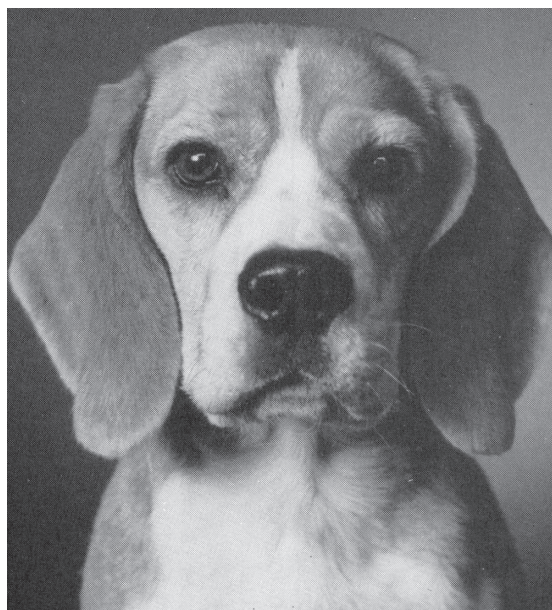
Nu vil læseren måske spørge, hvor blev den åndelige udvikling nu af i dette forløb? Den åndelige udvikling er jo den som åndsvidenskaben sætter højest. Den åndelige udvikling blev listet ind af bagdøren, for den fysiske udvikling, var specielt væsenets store ønske. Ønsket om en åndelig udvikling var endnu ikke blevet formuleret som et ønske hos væsenet.

Samtidig med vores stræben efter fysiske evner, så vi kunne klare os mere komfortabelt igennem vores liv, skete der også på andre felter forandringer.

Som abevæsen og tidligere, havde vi fået indbygget en selvopholdelsesdrift der gik ud på at tænke på sig selv og familien for at sikre sig selv og de nærmeste bedst muligt, også på bekostning af vore medvæsener. Det var det selvopholdelsesinstinkt vi havde til rådighed, og som var indbygget i vores bevidsthed. Et instinkt som var nødvendigt for, overhovedet at kunne overleve. Det er dette som åndsvidenskaben kalder instinktenergien. Da vores udvikling og leveform blev mere avanceret som menneskedyr med stor teknisk viden, blev netop dette instinkt en pestilens for os. Vi bekæmpede hinanden uden fornuftig grund, og bekæmpelsesmidlerne blev meget mere avancerede og dermed langt mere fatale end de var da vi kun var en abeform.

Nu træder donkraften som jeg omtalte ovenfor i funktion. Nogle af os blev mere og mere klar over, at vi måtte se på vores medvæsener, specielt dem der lignede os selv mest (vore ”medmennesker”), på en ny måde, og prøve at leve i velordnede grupper der efterhånden blev til samfund og udvidede sig til landområder (lande) med orden og system i tingene. Der måtte opstilles etiske/moralske regler. Det er den udvikling som vi står midt i nu.

Det er ikke alle menneskevæsenerne der er nået så langt i deres udvikling, men dem der har udviklet sig hurtigst, frontløberne, har forstået det, og prøver at dreje menneskenes udvikling ind i sådanne baner. Der er dog store forskelle i de enkelte menneskevæseners udvikling, og de mest tilbagestående må naturligvis holdes i kort snor, for ikke at ødelægge situationen for de mere udviklede. Det er heri vi skal se den åndelige udviklings første trin.

Det næste spørgsmål som må stilles, og jeg håber den intelligente læser allerede har stillet det. Hvad så med alle de af vores medvæsener der ikke har haft nøjagtig den samme sult, ønsket om den samme specielle udvikling, som os, og som vi mener, er mere tilbagestående end os mennesker?

Her må svaret klart være, at også disse væsener har udviklet sig i samme tidsrum. Jeg nævnte i begyndelsen kun det sted hvor vi udskilte os fra abegrundformen, således at vi gik i en anden retning end de andre aber i vores abepopulation.

Inden vi går videre skal vi dog slå fast, at der er sket et utal af udspaltninger inden for dyreriget i det tidsinterval som udviklingens tidslinje beskriver. Vi taler her kun om den fortid som vi kan efterforske videnskabeligt. Denne udforskning har givet anledning til, at der kan tegnes et evolutionstræ/stamtræ med et stort antal grene som skiller sig ud fra stamtræets stamme på vidt forskellige tidspunkter.

Som vores medvæsener skal vi således forstå hele det store antal forskellige væsenstyper tilhørende dyreriget. De væsener som vi kan få øje på når vi ser os omkring i naturen. Væsener tilhørende planteriget lader vi ude af betragtning i denne sammenhæng. Dem er der ikke plads til i denne historie. Dem kan vi se på i en anden historie af samme art.

Vi må konstatere, at vores medvæsener i dyreriget har gennemgået en udvikling der er lige så interessant og betydningsfuld som menneskets, men disse medvæsener har udviklet sig i helt andre retninger, og de er derfor ikke så nemme at forstå. De er også ret vanskelige at sammenligne med os selv, da vi ikke kan kommunikere med dem på intellektuel vis.

Netop dette fænomen, samtidig med at naturvidenskaben benægter åndsudvikling som en del af evolutionen, be-

virker, at naturvidenskaben helt uretmæssigt bruger den tekniske kunnen som mål for hvor højt man er udviklet. Dette er grundlæggende, set fra åndsvidenskabens synspunkt for udvikling, helt forkert.

Heri er vi langt hen ad vejen helt uenige med naturvidenskaben. Den erkender ikke nogen åndelig udvikling som sådan, evolutionsmæssig betragtet, og kan derfor kun måle ud fra den tekniske standard, hvor den mest avancerede tekniske udvikling er målet for udvikling. Naturvidenskaben sætter derfor mennesket højest, og opfatter alle dyr som "underudviklede" i forhold til mennesket.

Når jeg her taler om åndelig udvikling taler jeg om en åndelig udvikling der stiler imod alkærlighedens udvikling, ikke den side af udviklingen (som naturvidenskaben leder efter i hjernen) der fremkalder evner til at håndtere større teknisk kompleksitet, så som naturvidenskabelige discipliner.

Ser vi på vores medvæsener kan vi vel nok udskille nogle væsenstyper (arter) som vi med rette kan sige ikke helt er nået så langt som mennesket. Når vi tillader os at sammenligne, skal vi imidlertid passe på, at det er en objektiv sammenligning vi udfører. Vi kan jo ikke endnu tale de andre væseners sprog, og spørge dem hvad de tænker og føler, for tænker og føler det gør de. Man har nu påbegyndt forsøg med at kommunikere med medvæsenerne på videnskabelig eksperimentel vis, men også på måder som naturvidenskaben ikke vil acceptere som brugbare, nemlig telepatisk kommunikation i billedsprog.

Vi kan under ingen omstændigheder tillade os at gå ud fra, eller tro, at vores/menneskets udviklingsbane er den der er længst fremme, som naturvidenskaben definere det. Set fra et åndsvidenskabeligt synspunkt, er det bevidstheden målt på alkærlighedsevnen der er målestokken, og her har vi svært ved at sammenligne. Ser vi os omkring må vi konstatere, at vores "dyriske" natur, langt hen ad vejen,

er meget dominerende hos et stort antal mennesker, selv om disse mennesker i forhold til dyrene er ret avancerede teknisk set.

Man har set, at delfiner viser et handlingsmønster der har

kærlige elementer som kan anes, måske er de meget mere alkærlige end vi kan forstå, og måske mere alkærlige end gennemsnitsmennesket. Når vi engang får udviklet muligheden for at kommunikere med dem, kan vi få et svar på sådan et spørgsmål.

Mennesker der har kunnet kommunikere med husdyr, har oplevet en højt udviklet bevidsthed hos disse dyr. Også i stor udstrækning hos grisen, som vi slår ihjel uden skrupler.

Insekterne udgør et helt kapitel for sig selv. Jeg kan ikke gå dybere ind i dette område end at konstatere, at mange insektarter har en højt udviklet samlivsform i deres gruppefællesskaber, som ligger langt over menneskets evner i dette område. Dette fænomen er naturvidenskaben også klar over, og studerer insekters sociale livsformer med stor interesse. Endda for, hvis det er muligt, at lære noget af dem.

Hvis vi vender tilbage til det sted hvor vi står og betragter dyrene i Zoologisk Have, eller ser på et dyr i naturen, eller et af vore husdyr, er det eneste logiske at tænke, at dette dyr er en af vore "søstre" eller "brødre" der for mange år siden valgte at gå en anden vej end vi har ønsket. En vej der ikke inkluderede så megen teknologisk færdighed og teknisk viden, men som måske til gengæld stilede mere imod det som en del af menneskeheden nu har fået øje på, og nu stiler imod, og ser som et mål, at udvikle alkærlighedsevnen. Vi skal gøre os klart, at teknologisk forfinethed ikke er et mål for reel udvikling generelt set, når man inkludere det åndelige udviklingspanorama.

Vi skal dog ikke forfalde til romantisk følelsesmæssig fantasitænkning, og forestille os, at alle dyr omkring os er overordentligt fint åndeligt udviklede. Det er naturligvis ikke tilfældet. Også her er der en stor variation. Alle væsener udvikler sig ikke lige hurtigt.

Udviklingen er, ifølge åndsvidenskaben, baseret på vores sult og mættelsespotentiale, og dette udviser en stor variation. En ting er imidlertid helt sikker. Uanset hvilken vej det enkelte væsen vælger at gå, vil hvert enkelt væsen bevæge sig gennem de seks riger som åndsvidenskaben har defineret, og i den rigtige rækkefølge. Vi skal blot holde os for øjet, at vi har misforstået situationen fuldstændig hvis vi tror at alle væsener, når de indgår i det rigtige menneskerige, skal ligne os mennesker. Det er slet ikke tilfældet. Vi skal nemlig gøre os klart, at betegnelsen "menneskerige" ikke er et udtryk for væsenernes fysiske udformning, men et udtryk for væsenets åndelige udviklingstilstand, uanset udseende og fysisk formåen.

Vi er nu nået frem til at se på om naturvidenskaben er mere eller mindre enig i de foran nævnte forhold. Forhold som jeg har ridset op i et åndsvidenskabeligt perspektiv.

Vi kan let konstatere, at åndsvidenskaben og naturvidenskaben er helt enige om den fysiske evolutions forløb, såvel tidsmæssigt som fysisk praktisk. Naturvidenskabens landvindinger omkring genetik og epigenetik strider ikke imod åndsvidenskabens syn på disse erkendelsers betydningen for evolutionen.

Åndsvidenskaben siger imidlertid ikke noget om hvordan man skal forstå genetikken og hvordan den styres. Åndsvidenskaben taler kun om sult og mættelse. Altså åndeligt betingede drivkræfter. Det er imidlertid helt logisk for den der har en dyb indsigt (det er langt fra nok med en overfladisk forståelse) i såvel åndsvidenskaben som naturvidenskaben, at de er fuldt forenelige og enige når man ser på evolutionens/udviklingens fysiske fremtræden, samt den tidshorisont det drejer sig om for at etablere den konstaterede evolution. Det kræver specielt en dyb indsigt i begge videnskaber at forstå hvordan bevidstheden kan spille sammen med den fysiske side af det enkelte væsen, og få det hele til at gå op i en højere enhed sådan som vi oplever den de facto. Det sidste kan naturvidenskaben slet ikke forholde sig til.

Det er således, at når man specielt skal forstå hvad der driver evolutionen, og specielt forstå hvorfor der overhovedet er en evolution og hvad den skal være der for, at man finder, at de to videnskabsformer er uforenelige, i hvert fald på nuværende tidspunkt.

Som tidligere nævnt nægter naturvidenskaben at erkende, at livet har en åndelig side. Naturvidenskaben kan pr. definition kun forholde sig til det fysiske, det der kan måles og vejes. Det er derfor, at naturvidenskaben har så travlt med at studere hjernemassen hos væsener, og mener at de her kan finde de mekanismer som de nu er klar over at de ikke kan undvære, i forsøget på at forstå den mere avancerede side af evolutionen.

Det betyder, at naturvidenskaben på nuværende tidspunkt er nødt til at forklare det hele ud fra rent fysiske elementer og faktorer. Det betyder, at naturvidenskaben ser evolutionen ud fra det forenkede fysiske forhold som er indeholdt i det grundlæggende begreb "survival og the fittest" (de bedst egnede overlever), som imidlertid er baseret på en cirkelslutning, og derfor ikke er noget rigtigt bevis for påstanden. Det ved naturvidenskaben godt, men den har endnu ikke noget bedre at sætte i stedet. Dette problem nager imidlertid naturvidenskaben meget, og derfor forsøger man også at få nogle flere og mere nuancerede indfaldsvinkler til at forklare fænomenet.

Naturvidenskaben har to problemer:

For det første kan den kun forklare evolutionsprocessen ud fra tilfældigheder. De tilfældige genetiske mutationer. Man prøver energisk at finde andre måder at forklare evo-

lutionen på, for at få en mere målrettet proces at se. Det vil komme i små trin gennem epigenetikken der viser, at der er biokemiske "systemer" der sorterer i mutationerne, således at der sker en udvælgelse som giver grundlag for, at det hele munder ud i et positivt tiltag.

Naturvidenskabens andet problem er, at man ikke ved hvad det er der skal opfattes som den fornuft der via disse "systemer" foretager udvælgelsen af nye mutationer, og reparerer de skadelige. Man er således ikke kommet så langt at man kan se noget nyt perspektiv. Det er jo helt forståeligt når man endnu ikke accepterer, at der bagved hvert væsen, såvel som bagved "naturen", er en bevidsthed der har indflydelse på resultatet. Først når man når frem hertil vil de overordnede linjer falde på plads, og alt vil kunne forstås som logisk og formålstjenligt.

Med denne manglende erkendelse, kan naturvidenskaben naturligvis ikke se nogen egentlig mening med evolutionen. Det betyder, at hele evolutionen som naturvidenskaben ser den, grundlæggende, som helhed, er formålsløs og tilfældig. Man ser slet ikke noget fornuftbestemt grundlag for evolutionen som helhed.

Dette er jo også helt forståeligt og naturligt. Man kan kun indføje noget formålstjenligt i evolutionen hvis man inddrager en, bagved legemet, og bagved naturen, værende bevidsthed som har indflydelse på den fysiske krop og naturen, og som spiller sammen med den veldokumenterede genetik som ubetinget spiller en vigtig rolle i evolutionen såvel åndsvidenskabeligt set som naturvidenskabeligt set. For at forstå dette til bunds, er det absolut nødvendigt med den dybe indsigt i begge discipliner.

Sammenfattende kan man sige, at naturvidenskaben har givet os uvurderlige værdifulde oplysninger om de fysiske faktorer der har indflydelse på væseners udvikling og "plasticitet". Oplysninger der er absolut nødvendige for at forstå noget overhovedet.

Naturvidenskaben er imidlertid kørt fast, idet den ikke kan forklare det fornuftbetonede udvælgelsesmønster der bevirker, at evolutionen er fornuftbestemt. At evolutionen har et naturligt formål.

Naturvidenskaben må derfor på nuværende tidspunkt konkludere, at evolution er en tilfældig proces hvor de væsener der tilfældigvis har fået en genetik der favoriserer dem i forhold til deres medvæsener med hensyn til alle fysiske forhold, og som medfører et større antal afkom-sindivider, er den proces der driver evolutionen.

Man kan sige, at en sådan konklusion er brugbar, men slet ikke tilfredsstillende for en egentlig forståelse.

Her har åndsvidenskaben den store fordel, at man via denne har fået forklaret, ud fra erkendelsen af et bagved værende jeg med sine talentkerner, i det enkelte væsen, og et højere væsen, der sørger for, at alt sker på den mest

logiske og intelligente måde, at absolut intet er tilfældigt, men såre logisk og målrettet.

Først når naturvidenskaben tager mod til sig, og ændrer sin restriktive måde at opfatte verden på, og erkender, at der også findes nogle "bevidstheder" som man må tage med i overvejelserne, hvilket vil betyde, at naturvidenskaben laver sine grundlæggende kriterier for accepteret videnskab om, vil naturvidenskaben kunne opnå en lignende, langt mere logisk og omfattende erkendelse, som den åndsvidenskaben lægger op til.

Jeg har i det foregående fremlagt naturvidenskabens situation som den er mainstream. Det betyder, at der naturligvis er sider af naturvidenskaben der prøver at finde en vej hen til det som jeg i det foregående har peget på som en mere fuldgyltig forståelse af evolution/udvikling, nemlig en kombination af naturvidenskab og åndsvidenskab. I dette grænseområde finder vi, inden for naturvidenskaben, bl.a. biosemiotik som en videnskabsgren. Biosemiotik opfatter, at naturen og udviklingen er styret af et tegnsystem.

I Wikipedia kan man læse denne udmærkede definition af begrebet biosemiotik: **Biosemiotik** (βίος *bios*, græsk: *liv*; σημεῖον, *semeion*, græsk *mærke* eller *tegn*) er studiet af den levende naturs processer og systemer ud fra et tegnteoretisk perspektiv. Det er et voksende felt, som studerer produktion, virkning og tolkning af tegn i det fysiske og biologiske område i et forsøg på at integrere fundene inden for videnskabelig biologi og semiotik for

at danne et nyt syn på liv og mening som iboende egenskaber i den naturlige verden.

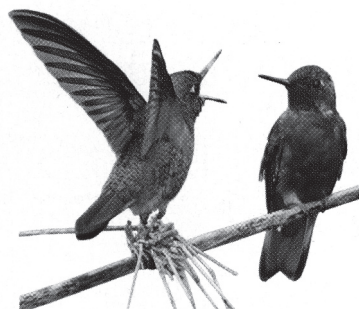
Jeg ser sådan på det, at det er et første tiltag i at acceptere en åndelig styrende magt i universet. Man taler ikke om de forkætrede ord Gud og bevidsthed, men omskriver dem som "tegn". Den danske Jesper Hoffmeyer er en af dem der arbejder inden for dette felt.

Lad os til slut vende tilbage til det punkt hvor vi har forstået evolutionens/udviklingens gåde, og står og ser ud over naturen, ser dyr og mennesker i bevægelse. Du tænker nu at du skal hjem og have en god middag.

Når du tænker, at du lige så gerne spiser en Maren ko, en Søren gris, en Iver hane, din kusine Magda eller din onkel Oskar eller naboens broder Karlo, er du i hel balance med dig selv, er konsekvent og uden skrupler. Så er alt såre godt, men du er endnu meget dyrisk i den fremfærd.

Det er mere kærligt hvis du tænker, at du ikke ønsker at spise nogen af dem, fordi de alle sammen er en del af din familie. Så er alt også såre godt, men mindre dyrisk, mere alkærligt.

Hvis du ikke helt går ind for nogen af delene, men kun halvt, så har du et alvorligt forklaringsproblem, eller også har du ikke fattet noget som helst af det jeg har forklaret.

Suveræn viden

Det er ikke meningen, at menneskene skal blive ved med at være kosmiske analfabeter og opleve alle de mange ting uden at vide, hvad det er de oplever. Det er ikke meningen, De skal overvære en guddommelig åbenbaring og så ikke ane, at det er en guddommelig åbenbaring. Så længe menneskene kun har fået deres viden fra andre væsener, fra verdensgenløbere, fra kirkerne, profeterne osv, befinder de sig kun på et barnestadium. En viden, man har fra andre, og som man ikke selv kan opleve og dokumentere, er jo ikke en suveræn viden. Men den viden, man kan tilegne sig ved egen kraft og egne sanser, gør os suveræne. Hvor man selv kan se, bliver man uafhængig af andre. Det er det, der er meningen.

(Fra foredraget "Sommerlandet" maj 1954)

Hvordan pyramiderne blev til

Af Uwe Todt

Jeg har læst en meget interessant bog. Den handler om, hvad den meget medialt begavede polske kvinde Lucyna Lobos har oplyst om Cheopspyramiden, om det indtil nu ubekendte sted for Farao Cheops' grav, om rummene i den vældige Sphinx, og om indholdet i de underjordiske rum mellem Sphinxen, Cheopspyramiden og Cheops grav. Desuden beskriver hun stedet for en vældig labyrint, som nu er dækket af ørkensand.

Denne labyrint blev beskrevet af den græske historiker Herodot, til hvem den blev vist. Da Herodot er meget troværdig i sine oplysninger, tror arkæologerne, at denne labyrint virkeligt har eksisteret. Den skulle have bestået af 3000 rum, fordelt på to etager. Den første etage er efter Lucyna Lobos' oplysninger styrtet sammen og dækket af sand. Underetagen skal endnu være intakt. Den skal indeholde tavler med beskrivelser af Atlantis' historie og den efteratlantiske historie indtil bygningen af labyrinten.

Labyrinten befandt sig ved en sø, hvor Egyptens største oase i dag findes. Søen blev opslugt af Nilen. Labyrinten var forbundet underjordisk med

Cheopspyramiden og de to andre pyramider i Giza. Under Cheopspyramiden, i og under Sphinxen og i rummene mellem Sphinxen og Cheops grav skal der befinde sig tavler, hvor bygningen af pyramiden bliver beskrevet. Lobos' oplysninger er blevet efterprøvet med GPG-radar (der går 60 m dybt). Resultatet var, at der på det angivne sted findes nogle hævdede forskydninger i undergrunden, sådan at hun godt kan have ret.

Cheopspyramiden skulle være bygget af nogle "udenjordiske" eller "guder". Bygningen foregik om natten. Mennesker var også medvirkende. Stenene var varme, da de blev sat på plads. De blev med en laserlyslignende stråle nøjagtigt tilskåret og afkølet med vand af mennesker. Over bygningen svævede nogle "skiver", som bragte og nedlagde stenene. Stenene svævede i luften under "skiven" uden fastgørelse. Der var også lys-skiver,

som oplyste landskabet. Stenene blev udskåret i Egyptens stenbrud og transporteret gennem luften. De udenjordiske havde deres basisstation bag månen. De skulle være kommet fra en af Orions planeter.

Pyramiden består af ca. 2,5 mill. Stenblokke, som for det meste vejer ca. 2.500 kg. Nogle få vejer ca. 70.000 kg.. Der blev bygget på pyramiden i 20 år. Der blev altså bygget 125.000 kvadrater pr år. Hvis man regner med, at der blev bygget 200 dage om året, bliver det 625 kvadrater pr dag, med 10 timers arbejdsdag altså 1 stenblok pr minut. At det skulle være umuligt for menneskelig arbejdskraft uden maskiner er indlysende.

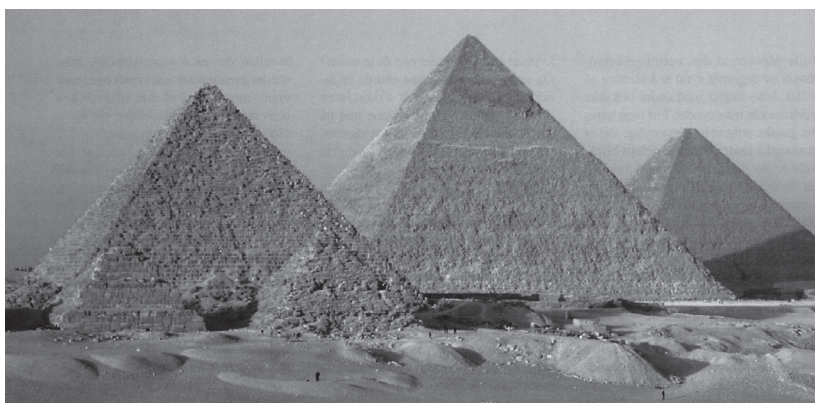
Ifølge Lucyna Lobos blev labyrinten bygget først, dernæst blev Sphinxen bygget, det var 1000 år før cheopspyramiden blev bygget. Hvornår blev Cheopspyramiden bygget? I bogen siger det væsen, som taler gennem Lucyna Lobos,

at det kan han ikke oplyse, da han befinder sig udenfor tiden. Hun siger så, at vi i dag lever 6.500 år efter bygningen af Cheopspyramiden. En anden gang hedder det, at pyramiden blev bygget i skorpionens tidsalder.

Efter bogen begynder vandmandens

tidsalder i 2012. Før den lå fiskenes tidsalder, før den vædderens osv. Hver tidsalder varer ca. 2.160 år. Det astrologiske kredsløb, det såkaldte platoniske verdensår er $12 \times 2.160 \text{ år} = 25.920 \text{ år}$. Skorpionens tidsalder endte ved 8×2.160 og begyndte ved 9×2.160 . Bygningen af Cheopspyramiden skulle altså være sket for ca. 18.000 år siden. I de forudgående platoniske år kunne bygningen også være sket. Så ville det være for 44.000, 70.000 eller 96.000 år siden.

I bogen fortælles også om de oplysninger, Lucyna Lobos har givet om polske arkæologiske fund, som viste sig rigtige. Hvad angår Egypten er udgravningerne efter labyrinten begyndt, men de er ikke kommet ret langt endnu. Bogen er oversat fra polsk til tysk. Kan fås: Andrzej Wojcikiewicz: Die Erweckung des Pharaos. (Artiklen her er oversat fra tysk af Ruth)

Mindfulness

v/Ruth Olsen

Det synes som om buddhismen har erobret den vestlige verden, især i form af det fænomen, man kalder ”mindfulness”. Der er opstået utallige centre, hvor man kan gå på kursus og blive ”oplært” i dette, og en del virksomheder er begyndt at tilbyde den slags kurser til deres medarbejdere. Frit oversat betyder mindfulness ”bevidst nærvær”, lidt i retning af det, som Eckhardt Tolle kalder ”at leve i nuet”. Selv om mindfulness har sit grundlag i buddhismen, er den form som dyrkes i vesten i høj grad tilpasset vestlig kultur.

Det centrale er stadig meditation, men hvor man i vesten søger at bruge det til stress-reduktion, sundhed og ”wellness”, er målet med det i østen at opnå højere bevidsthed, frigørelse fra ”tilknytning” til illusionernes fysiske verden, ja håb om egentlige åbenbaringer.

Professor i klinisk psykologi, Peter Elsass, har brugt mange år på at sætte sig ind i især den tibetanske buddhisme og har just udgivet en bog, ”Buddhas veje”, hvor han søger at sammenligne vestlig og buddhistisk psykologi. Med bl.a. den som udgangspunkt vil jeg prøve at se nærmere på det nye modefænomen.

Mange mindfulness-terapeuter underbetoner dets tilknytning til buddhismen eller understreger, at buddhismen ikke er en religion men en filosofi, for mange her i vesten har ordet religion fået en dårlig klang..

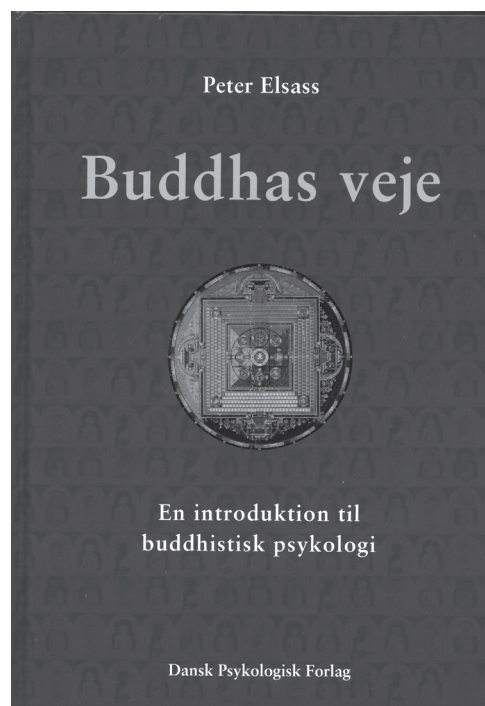
De fleste forskere på området påpeger dog, at buddhismen har næsten alt det, der kendetegner en religion, nemlig hellige skrifter, templer, ritualer, doktriner, en trosbekendelse og religiøse autoriteter. Men den har ingen snævre dogmatiske rammer, og har derfor med sin fleksibilitet haft ret nemt ved at tilpasse sig det vestlige menneskes ønske om selv at sammensætte sin egen spirituelle ”menu”. Som Dalai Lama engang sagde kan man udmærket være en kristen buddhist. Der er i øvrigt 4 godkendte buddhistiske trossamfund i Danmark.

Meditation er blevet importeret til vesten med anbefalinger, som får den til at se ud som nærmest ”lykkepiller”, sådan som man f.eks. kan læse om den i bøger fra Transcendental Meditation (TM). Men det er ikke uproblematisk at overføre et fænomen som meditation til en kultur, der bruger det på en helt anden måde end man gør i østen,

hvor man skal oplæres af en mester, der selv har brugt mange år til at lære faldgruberne at kende.

Hvad den ”tomhedstilstand” i sindet, som man med de fleste meditationsformer tilstræber, kan åbne for f.eks. i form af besættelse, ses af Marja Silverfalls artikel her i bladet. Men der opstår også andre problemer, når man begynder at lave gruppemeditationer på alle slags kurser udfra hvad man blot har læst sig til. Således oplevede jeg engang på et kursus, hvor vi var sat til at meditere på vort dybe åndedræt, at der var en deltager som brød totalt sammen i panikangst. Hun havde åbenbart brugt kort vejtrækning til at holde angsten under kontrol, men kursusarrangørerne vidste ikke, hvad de skulle stille op med et menneske, der gik i psykisk opløsning, de havde jo bare læst, hvor fredfyldt og lykkelig man blev af at meditere!

Når mindfulness-meditationerne tilsyneladende undgår de uheldige problemer, skyldes det formodentligt, at det som regel er ”loving kindness” og ”compassion”, altså næstekærlighed og medfølelse der skal opmærksomheds-trænes på. Positive kærlige tanker kan jo virke som en slags beskyttelse. Det er den koncentrerede nærværende opmærksomhed, det

handler om at opøve, men det er ikke lige meget, hvad opmærksomheden rettes mod.

Ifølge buddhismen er det ikke følelsen, der skal sættes fokus på, men på vor egen holdning til følelsen. Man skal altså opnå en form for distance til følelserne for derved at få dem under kontrol. De hører den fysiske verden til og er derfor jo blot en illusion. Det hele går ud på at ændre bevidstheden. Peter Elsass nævner i sin bog, at meditationer med fokus på næstekærlighed har vist sig at kunne mindske smerterne hos kroniske smertepatienter. Jeg vil dog tro, det var kærlige positive tankeenergi, der gjorde udslaget!

Peter Elsass interviewede nogle buddhistmunke, der havde været i kinesisk fængsel og oplevet grusomme ting uden de åbenbart var blevet dybt traumatiserede. Om det skriver han: ”En af dem fortalte, at det var Buddhas lære der gav ham en særlig styrke. Den var som en disciplinering af sjælen, som standsede hadet, ikke som en måde at glemme på, men snarere ved at udvise en ubegrænset kærlighed og omsorg. En af dem følte endda medfølelse med sin kinesiske bøddel, fordi han måtte bøde med flere liv i sin reinkarnation på grund af sine misgerninger. Han havde dog hjulpet bøddlen i hans fremtidige liv ved ikke at tage imod og gengælde hadet.”

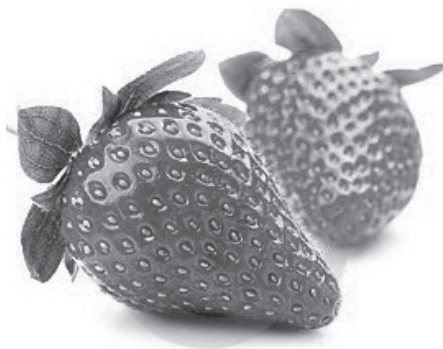
Mon en dybt troende kristen ville være i stand til at bære sådanne lidelser uden varige psykiske skader? Næppe, for dels mangler han troen på reinkarnation, dels er næstekærligheden ikke så grundigt indøvet i hans bevidsthed. En buddhistmunk får (som regel) trænet sin bevidsthed til at udvikle en universel og betingelsesløs accept af sine vilkår, en kærlighed til alt levende og mindre selvoptaget. Det er hvad de forstår ved ”spirituel vækst” og som er målet for deres mindfulness-praksis. Kærlighedsevne er altså noget, man mener der kan bevidst optrænes.

Ifølge Martinus er det nu nok så meget lidelseserfaringer, der fører til medfølelse, alkærlighed og altså spirituel vækst. Den kan man ikke meditere eller ”nærværstræne” sig til. At det er næstekærlighedsevnen og de dermed forbundne tankenergi, der er den egentlige sundhedsfaktor, viser f.eks. historien om ham, der overlevede i en tysk koncentrationslejr, fordi han var så optaget af at hjælpe andre, mens de der var mest optaget af egne lidelser sygnede hen og døde.

Hvad kan man opnå?

At man i vesten har lidt andre mål med at dyrke mindfulness end i østen, betyder ikke at den ikke kan gøre en hel del gavn, bl.a. til at nedsætte vor tids alt for høje stressniveau. At øge sin koncentrationsevne på det, man aktuelt oplever og foretager sig og kun det, kan f.eks.

mindske fremtidsbekymringer og fortidsærgrelser, i hvert fald i den tid, man øver sig i nærvær. En væsentlig stressfaktor ligger jo nok så meget i alt det, man burde gøre end i det, man rent faktisk gør.

Det har vist sig, at man kan tabe sig ved at træne sin opmærksomhedsevne. Ved at koncentrere sig om hvad og hvor meget, man spiser, får man en øget kontrol over sine spisevaner. Mange overvægtige spiser tankeløst, altså med ”mindlessness”. I en radioudsendelse hørte jeg, hvordan en mindfulness-terapeut forklarede, hvad dette bevidste nærvær egentlig er. Hun sagde: inden du spiser f.eks. et jordbær, så begynd med at koncentrere opmærksomheden på dets farve, dernæst på dets duft og lad det så langsomt mase i munden mens du lader smagen sive helt ind i bevidstheden.

Forskere har i øvrigt fundet ud af, at man kan blive mæt blot ved tankens kraft. Ved at forestille sig, man spiser uden at gøre det, reagerer kroppen på tanken alene. Det kan så nedsætte behovet for mad – for en tid. Denne forskning siger det, vi ved, nemlig at det er bevidstheden der styrer kroppen. Men derfor skal den jo alligevel have tilført den form for energi, som maden repræsenterer.

I buddhismen er den hyppigst anvendte bøn ”Om mani padme hum”, som oversat betyder noget i retning af ”O, du som er juvelen og lotusblomsten”. Meningen er, at denne bøn, gentaget i én uendelighed, skal transformere ens forurenede krop og bevidsthed og dermed føre til spirituel indsigt og visdom, altså forbedre ens karma. I vesten går man ofte rationelt til værks, så nu kan man på internettet finde en hjemmeside om buddhisme, hvor

der står: "click here for a good karma" og så få at vide, hvordan man kan blive rensset fra en opsparet negativ karma ved at downloade "Om mani padme hum" på sin computer og høre det så mange gange man vil. Og det er ikke engang humoristisk ment!

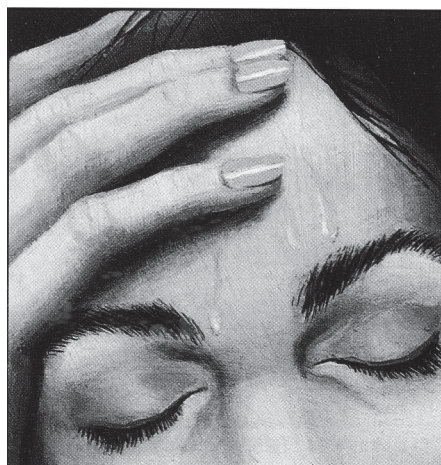
Alle religioner har søgt at påvirke menneskene til en mere human adfærd. I østen har motiveringen oftest været overbevisningen om karma som et faktum, i det kristne vesten har det været troen på, at der var en Gud, som holdt øje med en. At Jesus sagde, vi kommer til at høste som vi sår, har sjældent været rigtigt forstået. Man kan måske "dressere" nogle mennesker til at opføre sig bedre v.h.j.a. trusler om straf eller løfte om belønning i paradiset, men moral er dybest set et spørgsmål om indre kvalitet udviklet gennem mange inkarnationers livserfaringer. Vi tror dog stadig på, at opdragelse nytter, og at psykologien kan være til stor hjælp her.

Peter Elsass er interesseret i at finde ud af, om buddhismen kan tilføre vestlig psykologi noget, der kan bruges til løsning af de stigende psykiske problemer i vor tid. Men han mener, der er alt for stor forskel i holdningen til de mest centrale begreber. Jeg'et f.eks. er for os i vest noget, der bør styrkes for at vi kan være og handle i verden som et helt og velintegreret menneske, mens det i øst synes at være noget, der bør nedtones om ikke udslettes, hvilket han mener kan bruges som en flugtmekanisme fra livets krav og udfordringer.

På den ene side søger man at vende opmærksomheden indad ("self-aware-ness"), på den anden side søger man at fremelske en oplevelse af énhed med alt, ja hele universet. Ifølge Elsass risikerer dette at befordre den grandiose narcissisme, der synes at øge for tiden, altså en form for idealiseret jeg-løshed, hvormed man mener at kunne undgå negative følelser. Fordi man lægger afstand til dårlige følelser som f.eks. vrede, betyder det ikke man slipper af med dem.

Hvor vi i vest lægger vægt på et godt socialt netværk for at få et sundt og tilfredsstillende liv, fordi vi mener, at det er i samspil med andre man opnår personlig udvikling, har man i buddhismen noget, der kan kaldes "ikke-tilknytnings-doktrinen", dvs man bør ikke knytte sig til denne verdens flygtige fænomener. Elsass skriver: "buddhismens belæring om ikke-tilknytning bliver opfattet af de dårligt integrerede personer som en rationalisering for at undgå stabile vedvarende relationer, frygten for intimitet og nærhed retfærdiggøres."

Elsass fastslår, at mindfulness ikke hjælper på uforløste psykiske problemer. I buddhismen findes slet ikke ord for de mest udbredte psykiske sygdomme som f.eks. depression og manglende selvværdsfølelser, og derfor er det ikke

noget, man forholder sig til. Dalai Lama, som har fået en del indblik i vestlig kultur, har udtrykt forundring over, hvor megen lav selvværd, der findes her.

Som psykolog kan Elsass ikke være enig i buddhismens forklaring om, at lidelsens årsag er begær og tilknytning, og at lidelsens ophør derfor er at finde i disses ophør. Det kan man som åndsvidenskabelig forsker heller ikke være enig i, men at lidelsens ophør hænger sammen med en ændring af bevidstheden er rigtig nok. Vi kan blot ikke ændre bevidstheden i retning af alkærlighed og visdom ved hjælp af mindfulness.

Men man kan blive god til så mange andre ting med den træning i at øge sin koncentrationsevne, som mindfulness indebærer. Der er således opstået noget, man kalder "mindfulness power", som henvender sig til erhvervslivet, fordi den kan forbedre en persons effektivitet og produktion. Men så er man kommet ret langt væk fra den oprindelige mening med det, som jo var "loving kindness"!

En anden vinkel på det med "nærvær"

Jeg vil her bringe nogle citater fra Catherine Ingrams bog "Nærvær" (Borgen 2005), for hun har en lidt anden tilgang til emnet, som hun kalder "vågen bevidsthed", og som viser hvor forskelligt man kan opfatte og tolke det, som den buddhistiske lære fortæller. Hun var en typisk rastløs amerikaner på evig jagt efter nye oplevelser for at kunne føle sig levende, da hun fandt sin indiske guru, der lærte hende at hvile i sig selv og i stilheden med bevidst nærvær.

"For helt og fuldt at leve os selv ud som mennesker er det vigtigt at undersøge overbevisninger, der kunne hæmme os i vores totale udtryk, og se på hvordan vi bruger dem til at undgå dybe følelser. Mange spirituelle traditioner opfordrer til ulegemlig transcendens eller ophøjet afvisning af tilknytning til præcis det, som udgør et lidenskabeligt engageret liv. De lægger vægt på, at alle fænomener er

forbigående, hvilket ofte misforstås, som at ingen af dem betyder noget.”

”Disse verdensanskuelser – alt er en illusion, alt er fuldkomment, alt er karma – kan dække over fejhed. De kan bruges til at dæmpe vores følelser for dem, der lider eller er mindre heldige. Tilhængerne af troen på verden-som-illusion siger ofte om mennesker, som lider, at det ikke sker i virkeligheden, det er kun en drøm. Tilhængerne af, at alt er fuldkomment, mener at der sker nøjagtigt det, som er meningen ifølge Guds vilje. Og tilhængerne af karma mener, at elendigheden er retfærdig, at de der lider bare betaler af på en karmisk gæld. Sådanne overbevisninger bruges ofte af umodne mennesker til at begrunde egoistisk opførsel.”

”Vores første skridt i retning af at udvirke forandring er at finde kærlighed i vores hjerter. Vi er nødt til gennem vores eget liv at vise et eksempel på de værdier, vi står for. Som Gandhi sagde, lad os være den forandring, vi ønsker at se.”

”Ens vågne bevidsthed genkender sin egen natur i alt

og ser kilden til den som kilden til alt. Vi oplever så alt i kærlighed og helhed, idet vi ikke blot oplever skønhed i visse genstande, mennesker eller steder, men som et vågent hjertes intelligens, der er ét med sin verden.”

”Den skønhed, vi oplever manifesteret udadtil, er en direkte afspejling af vores indre virkeligheds skønhed. Har du lagt mærke til, hvordan en du elsker, eller en der blot har været venlig mod dig, pludselig kan se smuk ud, selv om du kunne have opfattet det samme ansigt som grimt? Hvad var det som forandrede sig? I vågen bevidsthed er vi ikke udelukkende afhængige af synsindtryk for at opleve skønhed, fordi vi erkender, at kærlighed er den bedste vej til oplevelsen af skønhed.”

Ingrams bog kan godt betragtes som søde ”lomme-filosofiske” betragtninger, men den fik mig til at tænke på, at Jesu budskab om næstekærlighed synes at skulle serveres i lidt buddhistisk indpakning for at glide ind i mange vestlige ateisters bevidsthed. Bevidstheden ville dog ikke have været modtagelig uden den var modnet til det gennem mange forudgående liv.

Om at tænke rigtigt

Åndsvidenskaben er et vældigt studium, og der er det store plus ved det, at lige så snart De begynder at beskæftige Dem med åndsvidenskaben og analysere tingene ud, kommer De til de gode tankematerialer, som bliver til strålende livskraft i organismen. De kommer til at føle glæde og velvære ved det, og der er det gode ved det, at De ikke behøver at vente på de andre. De kan nå verdensfreden inde i Dem selv og blive hævet ud over karma og sygdomme og blive immun over for alle de besværligheder og bekymringer, som menneskene i almindelighed går med. Det kan man hæve sig ud over ved at lære at tænke rigtigt.

(Fra foredraget ”Sansedefekter” 1954)

Kosmisk glimt

v/Hendrik Willemaz

I Kosmos 1956 var der en artikel, jeg her vil bringe et uddrag af, fordi den så fint beskriver, hvad et kosmisk glimt kan være. Det er fra en bog, som en hollandsk elektroingeniør udgav i 1955 om sine oplevelser.

Den trykkende tåge fra det snævre, byrdefulde liv omkring mig veg fuldstændig tilbage, og skyggerne opløste sig i strålerne fra et intenst skinnende og varmende, hvidgyldent lys af en ubeskrivelig storhed, af en perfekt fuldkommenhed, renhed, kærlighed, ophøjethed og en vibrerende, skabende vitalitet. Der var ligesom et ocean af dette fuldkomne lys. Nu forstod jeg først, hvad virkelig det "indre lys" er, som overstråler solen, og som for os mennesker endnu kun er meget svagt eller helt lukket ude.

Lysocéanet syntes at komme i bølger fra en strålende evig uendelig kilde af skabende lys, som vibrerer igennem alt og derigennem opretholder alt og lader alting blive til og stadig fornyes. Det første, som jeg gennemlevede helt til bunds, var, at jeg nu "vidste", ja med sikkerhed erkendte, at det var "dette", som jeg så længe havde søgt og hungreret efter. At opleve dette er mere end lykke, hvortil der altid som modsætning må eksistere ulykke. Her var der ingen antydning af modsætning, her var alt enkelt, perfekt og så fuldkomment, at der absolut ingen plads var for noget som helst negativt.

Det hele blev åbenbaret med en skarphed, en klarhed og en ubeskrivelig oplysthed, som jeg kun vil kunne antyde som en "fuldkommen bevidsthed". Dette var kilden til vor individu-

elle bevidsthed. Herfra kommer den. Denne fuldstændige bevidsthed, dette lys som indeholder den højeste ophøjede kærlighed, denne åndelige kraft, det var alt sammen fuldstændig "ét". Alt var forståeligt, tydeligt, simpelt, velgørende og sandfærdigt med en overflod af godhed.

Dette var nu forbundet med en enkel, men dog dyb, alt gennemtrængende "viden", en viden som ikke havde noget med forstand at gøre. Her var ingen "pro eller kontra", ingen diskussion, ingen vaklen, ingen analysering. Den "var", og denne viden var uden nogen som helst komplikationer, ganske enkel, og alt var fuldstændig gennemsigtigt som krystal. Også "troen" var fordampet overfor denne positive "viden".

Igennem det hele havde jeg stadig den stærke følelse af den "bærende altomfattende kærlighed", som trængte gennem alt og bandt alting sammen. Bølgerne af overflod gik igennem mig og gennemtrængte mig med en klar viden om den universelle sandhed, at "alt er såre godt" Godt som det er nu, også her på jorden. Selv det mest negative, de største prøvelser, den største tilsyneladende elendighed havde alligevel sin rod i denne uendelige altomfattende godhed og skulle igen føre tilbage hertil. Det

er simpelthen iscenesat på denne måde.

Det var ligesom et "stort hjerte", som til stadighed ernærer og opretholder hele skabelsen, for der strømmer faktisk ud herfra en gennemsigtig med lys gennemtrængt substans, der minder om vand, et indre "livets vand", som trænger igennem og believer hele vor skabelse. Det er selve den drivende, levende kraft, som er til stede bag ved vor ydre skabte fremtræden. Denne kraftstrøm fremkalder øjensynligt den hvirvlende kraft i et atom og forårsager

dannelsen af enhver forud ønsket form for alt det skabte i vor verden.

Med stor glæde så jeg på nær hold, at disse strømme ikke alene flød igennem mit legeme, men også igennem alle medpassagererne i kupeen. De så på mig og jeg på dem, men de bemærkede ikke, hvad jeg så og gennemlevede helt ind til kernen af mit væsen. Nemlig ”at jeg var dem og de var mig”. Vi var fuldkommen ét, udeleligt ét som dråberne i et ocean. Der var ingen adskillelse fra dem eller fra nogen som helst i hele verden.

I vor tid, hvor det undertiden ser ud, som om vi går tilbage imod stadig mindre menneskeværdige tilstande, er det blevet en brændende nødvendighed at vide, hvad livet egentlig tjener til, hvad det forlanger af os og hvad som må fuldbyrdes. Ud af en sådan viden må der kunne gro en kraftig genopbyggende reaktion. Ethvert menneske har en indre pligt til at gøre sig selv regnskab for formålet med sin eksistens og til at undersøge, hvad livet venter

af ham og da også at gøre dette. Alt, hvad vi har læst, alt hvad man har foreholdt os, er kun ord, tomme ord, og disse må nu fyldes med levende værdi.

Livets formål er bevidsthedens forøgelse. Vor sjæls store rejse begyndte i ubevidst fuldkommenhed, derefter fik vi den bevidste ufuldkommenhed, hvor lyset blev formørket, og den ender i bevidst fuldkommenhed. Vi er som et frø, der er stoppet ned i den mørke kolde jord, hvilket er nødvendigt for at det kan spire og gro. Der er mennesker, som endnu ikke ønsker at vide af lidelsens nødvendighed, og søger af al magt at undgå den. Men hvis man bryder en æggeskal for tidligt, kommer der ingen sund kylling ud af den. Kyllingen må selv bryde skallen af sin egen livstrang.

Når en person gennem svære oplevelser kommer til dybere indsigt og stiller sig åben for den vitale energi, så kommer denne også. Igennem det åbne strømmer der da en bølge af livsenergi.

Forsynets plan med os

Den måde, hvorpå enhver af os skal komme til at manifestere lyset, er forudset af Forsynet, og en plan er lagt for vor fremtid, den plan vor samvittighed og vore idealer fortæller os om, hvis vi lytter tilstrækkeligt intenst til den indre røst. Derfor er det bedst, at vi i dag, når vi igennem vore tanker, ord og handlinger er med til at forme vor fremtid, tager hensyn til Forsynets plan med os ved at lytte til samvittigheden.

De virkninger, vi i dag med vor væremåde fremkalder, vil blive årsag til virkninger, vi møder i kommende år og kommende liv. De vil være medvirkende til vor fremtidige fysiske og mentale fremtræden og medbestemmende for kommende lyse og mørke pletter i vor bevidsthed.

(Fra foredraget ”Samvittighed” juli 1942)

Hvad tanker kan

v/Annie Besant

Selv om teosoffen Annie Besant stort set ikke siger andet end det, vi kender fra Martinus, gør hun det på en lidt anden måde og bruger nogle andre ord, f.eks. astrallegerne hvor Martinus siger følelseslegeme osv. Det er ofte godt at få flere vinkler på et stof, for indimellem forstår man derved lidt mere. Eller det kan bare være interessant og underholdende. Følgende er uddrag fra hendes bog "Tænkeevnen" fra 1906.

Bevidstheden vil bestandig ændre sin vibration, indtage en ny slags og forkaste en gammel. Når vi kommer i berøring med en, hvis tanker er ophøjede, vil hans tankevibrationer vække vibrationer i vore mentallegemer, der er i stand til at svare. Den nytte og fordel, vi modtager fra ham, beror i stor udstrækning på vor egen tidligere tænkning, og vor "forståelse" af ham, for vor evne til at svare betinges af denne.

Han kan kun tænke sine egne tanker, men når han gør det, fremkalder han derved tilsvarende vibrationer i tankestoffet omkring sig. Disse spiller på os og fremkalder i vore mentallegemer sympatiske vibrationer, som igen påvirker bevidstheden. En tænker udenfor os kan kun påvirke vor bevidsthed ved at vække disse vibrationer i vore mentallegemer. Men det er ikke altid, at fremkaldelsen af sådanne vibrationer, der kommer udefra, umiddelbart efterfølges af forståelse.

Virkingen ligner undertiden den, som solen, regnen og jorden øver på frøkornt, der ligger begravet i mulden. Man mærker i begyndelsen intet synligt svar på de vibrationer, der spiller på frøkornt, men i dets indre er der en fin sitren af det besjælede liv. Denne sitren vil vokse sig stærkere og stærkere dag for dag, indtil det voksende liv bryder frøskallen og udsender rødder og vækstspire.

Således også med sjælen. Der er en svag dirren indvendig i bevidstheden, før den er i stand til at give et svar udad på de indtryk, den har modtaget. Og selv om vi endnu ikke kan forstå en ædel tænker, så er der dog inde i os en ubevidst sitren, som er forløberen for den bevidste reaktion. Når vi går fra en stor personlighed, er vi lidt nærmere det rige tankeliv, som udstømmer fra

ham, end vi var tidligere. Tankespirer er blevet født i os, og vore sjæle er hjulpet fremad i deres udvikling.

Efter et afsnit om, hvordan man styrker tænkeevnen, kommer et afsnit om tankeoverføring.

Tankeoverføring

Mange nærer et ønske om at udøve tankeoverføring og drømmer om den fryd, det ville være at kunne komme i forbindelse med en fraværende ven uden hjælp af telefon eller post. Mange mennesker synes at tro, at de kan udføre dette med megen liden anstrengelse og bliver forbavsede, når de gør total fiasko i deres forsøg. Det er dog klart, at man må kunne tænke, før man kan overføre en tanke, og en vis evne til at tænke koncentreret, for at kunne sende en tankestrøm gennem rummet.

De svage, vaklende tanker hos de fleste mennesker fremkalder kun flimrende vibrationer i tankeatmosfæren, viser sig og forsvinder hvert øjeblik, frembringer ingen bestemt form og er kun i besiddelse af den laveste livskraft. En tankeform må have skarpt omrids og stærk livskraft, hvis den skal kunne sendes i nogen bestemt retning og ved

ankomsten til sit bestemmelsessted være stærk nok til der at fremkalde en reproduktion af sig selv.

Der er to metoder for tankeoverføring, hvoraf den ene kan betegnes som fysisk, den anden som psykisk, idet den ene tilhører såvel hjernen som sjælen, den anden derimod sjælen alene. En tanke kan fødes af bevidstheden, vække vibrationer i mentallegemet, derpå i astrallegemet, sætte bølger i gang i den fysiske hjernes ætermolekyler og endelig i dens tætte molekyler. Ved disse hjernevibrationer påvirkes den fysiske æter, og bølgerne vandrer udover, indtil de når en anden hjerne og fremkalder vibrationer i dennes tætte og æteriske dele.

Denne modtagende hjerne forårsager nu vibrationer i det astrallegeme og derpå i det mentallegeme, som er knyttet til den, og vibrationerne i mentallegemet fremkalder endelig svarvibrationer i bevidstheden. Dette er de mange trin i den bue, som en tanke gennemløber. Men denne ”loop-line”-vandring er ikke nødvendig. Bevidstheden kan, når den forårsager vibrationer i sit mentallegeme, rette disse direkte mod den modtagende bevidstheds mentallegeme og således undgå den beskrevne runde.

Lad os se på, hvad det sker i det første tilfælde. Der er et lidet organ i hjernen – pinealkirtlen – hvis funktion ikke kendes af vesten fysiologer. Det er et rudimentært organ hos de fleste mennesker. Men det er ved at udvikle sig og vil i fremtiden komme til at udføre sin rette funktion i alle mennesker. Denne kirtel er organet for tankeoverføring, ligesom øjet er organ for synet.

Hvis man tænker meget intenst på en enkelt idé, tænker med koncentration og vedholdende opmærksomhed, vil man blive sig en svag sitren eller kriblende fornemmelse bevidst i pinealkirtlen. Denne sitren finder sted i den æter, der gennemtrænger kirtlen, og fremkalder dér en svag magnetisk strøm. Denne strøm er det, som forårsager den kriblende fornemmelse i kirtlens tætte molekyler. Hvis tanken er stærk nok til at fremkalde strømmen, da ved tænkeren, at det er lykkedes ham at frembringe sin tanke til en sådan skarphed og styrke, at den kan overføres.

Denne vibration i pinealkirtlens æter sætter bølger i gang i den omgivende æter ligesom lysbølger, blot meget mindre og hurtigere. Disse bølgebevægelser spreder sig udad i alle retninger, idet de sætter æteren i bevægelse, og disse æterbølger frembringer så igen bølgebevægelse i æteren i en anden hjernes pinealkirtel, hvorfra de i regelmæssig rækkefølge overføres til astral- og mentallegemet og på denne måde når bevidstheden. Hvis denne anden pinealkirtel ikke kan reproducere disse bølgebevægelser, vil tanken gå ubemærket forbi og ikke gøre mere indtryk, end lysbølger gør på en blind mands øjne.

Den anden tankeoverføringsmåde består deri, at tænkeren, når han har skabt en tankeform på sit eget plan, ikke sender denne ned til hjernen, men retter den umiddelbart mod en anden tænker på mentalplanet. Evnen til at gøre dette med fuldt overlæg betegner en langt højere sjælsudvikling, end den fysiske overføringsmetode betegner, thi afsenderen må være selvbevidst på mentalplanet for at kunne udøve denne virksomhed.

Denne evne udøver vi dog alle indirekte og ubevidst, da al vor tænkning forårsager vibrationer i mentallegemet, og disse vibrationer på grund af tingenes egen natur *må* forplante sig gennem det omgivende tankestof. Der er ingen grund til at indskrænke betydningen af ordet tankeoverføring til den bevidste overførelse af en speciel tanke fra en person til en anden. Uophørligt påvirker vi alle sammen hinanden ved disse tankebølger, der udsendes uden nogen bestemt hensigt, og det der kaldes ”den offentlige mening”, bliver i stor udstrækning til på denne måde.

De fleste menneskers tanker går langs bestemte linier, ikke fordi de omhyggeligt har gennemtænkt et spørgsmål og kommet til en slutning, men fordi store folkemængder tænker langs disse linier og fører andre med sig. En stor tænkens stærke tanke går ud i tankens verden og opfanges af receptive sjæle. De reproducerer hans vibrationer og styrker således tankebølgen, idet den påvirker andre, der også styrker den osv. Derved kan den blive stadig stærkere og påvirke folkemasser.

Den offentlige mening udøver, når den engang er dannet, en herskende indflydelse over det store flertal, idet den uophørligt hamrer på alle hjerner og vækker tilsvarende bølgebevægelse i dem. Der er også visse nationale måder at tænke på, bestemte og dybe kanaler, der er resultatet af den uophørlige reproduktion gennem århundreder af ensartede tanker, som skriver sig fra en nations fælles historie, sæder og skikke. Disse modificerer alle de sjæle, som fødes i nationen, og alt hvad der kommer udefra undergår en forandring gennem den nationale vibreringsmåde.

Det for individet meget praktiske spørgsmål, som opstår af kundskaben om den uophørlige og almindelige tankeoverføring, er følgende: Hvad godt kan jeg vinde og hvad ondt kan jeg undgå ved at indse, at jeg må leve i en blanded atmosfære, hvori gode og onde tankebølger stedse er aktive og banker på min hjerne? Hvorledes kan jeg vogte mig mod skadelig tankeoverføring, og hvorledes kan jeg drage fordel af den velgørende? Hvert enkelt menneske er selv den, der til stadighed virker på sit mentallegeme. Andre påvirker det lejlighedsvis. Den taler jeg lytter til, den forfatter hvis bog jeg læser, påvirker mit mentallegeme. Men de er kun midlertidige.

Min egen indflydelse over sammensætningen af mit mentallegeme er langt stærkere end nogen andens, og jeg selv bestemmer min sjæls normale vibrationshastighed. Tanker, som ikke harmonerer med denne, vil blive slynget

til side, når de berører sjælen. Hvis et menneske tænker sandhed, kan en løgn ikke huses i hans sjæl. Hvis han tænker kærlighed, kan had ikke forstyrre ham. Hvis han tænker visdom, kan uvidenhed ikke lamme ham. Heri alene er sikkerhed og tryghed.

Sjælen må ikke få lov til at ligge så at sige brak, thi da vil et hvilket som helst tankefrø kunne fæste rod og vokse. Den må ikke få lov at vibrere, som den vil, thi det betyder, at den vil svare på en hvilken som helst forbigående vibration. Deri ligger den praktiske lærdom. Den, der praktiserer denne, vil snart finde dens værdi. Han vil opdage, at ved tænkning kan livet gøres ædlere og lykkeligere, og at det er sandt, at vi ved visdom kan gøre ende på smerten.

Bibliotekets åndelige kraft

Et bibliotek er et sted, hvor åndelig kraft er opmagasineret i fysisk materie, og gennem den proces, vi kalder læsning, kan den frigøres og oplade den menneskelige bevidsthed. En bog, der interesserer et menneske, er jo som et element, der afgiver energi til et modtagerapparat. Og bogen har den fordel frem for et almindeligt elektrisk element, at den ikke indeholder mindre kraft, fordi et menneske har modtaget impulser ved at læse den, eller hundrede mennesker har gjort det.

(Martinus i foredraget "Ordet")

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

En appel til de unge

Diktatorernes tid er ved at være forbi her på jorden, sagde Martinus, men endnu vil de dog koste megen menneskelig lidelse. De fleste vil nok mene, at alle de unge menneskers liv, som det nu koster i de arabiske lande at bringe diktatorerne til fald, er en meningsløs omkostning. Men kender man åndsvidenskaben ved man, at ingen lidelse er meningsløs. Det er den stærkeste udviklingsfaktor mod en mere human verden. Og de kommer jo snart igen, for når man dør som ung, reinkarnerer man hurtigt.

Der er dog også andre faktorer, der inspirerer til udvikling, f.eks. de mennesker der ved eget eksempel påvirker andre. Et sådant eksempel er den 93-årige veteran fra den franske modstandskamp under 2. verdenskrig, Stéphane Hessel, hvis lille pamflet "Gør oprør" er blevet lidt af en bestseller i mange lande. Det er en appel fra en gammel mand til den unge generation om ikke at finde sig i nogen form for diktatur, heller ikke finanskapitalens diktatur.

Lars Hug har i øvrigt lavet en særlig sang om ham, som han turnerer rundt med denne sommer.

Hessel påviser, hvordan de internationale finansmarkeder truer freden og demokratiet, bl.a. ved at skabe en enorm kløft mellem rig og fattige.

Alt det, han kæmpede for og fik gennemført, nationalt såvel som i FN, hvor han sad med i den gruppe, der formulerede FN's erklæring om menneskerettigheder i 1948, mener han nu så småt er ved at blive sat over styr i dagens Europa.

Han er glad for den erklæring de dengang skabte i FN om, at stater forbydes at begå massedrab på deres egen befolkning. De kan ikke længere forhindre FN's indblanding med henvisning til egen suverænitet. Han tror på, at FN trods sin endnu svage magt, har været med til at så et frø, som undertrykte folk har kunnet bruge i deres frihedskamp.

Han opfordrer i sit lille skrift de unge til at bruge de nye kommunikationsmuligheder til at danne netværk og kæmpe ikke-voldeligt for deres frihed og sociale rettigheder som f.eks. demokrati. Det er vigtigt for ham at understrege, at opstand og protest skal være ikke-voldelig, også fordi det i virkeligheden er den stærkeste våben.

Og så henviser han bl.a. til den fredelige protestdemonstration, som palæstinenserne samles om ved apartheidmuren i landsbyen Bil'in hver fredag, og som har hidset den israelske regering op til at kalde det "ikke-volds-terrorisme". Man skal vist være israeler for at karakterisere ikke-vold som terrorisme, siger han, som selv er født halvjøde og har været i tysk kz-lejr.

Nogle mener, Hessels lille pamflet som inspiration har været med til at sætte demonstrationerne i de arabiske lande i gang. Men større omvæltning-

ger kræver mange sammenfaldende faktorer. Nogle mener, det er fordi planetkonstellationerne er til det just nu. Det er vel også, fordi det passer ind i forsynets plan, men der skal jo mennesker til at udføre planen!

Når en religion misforstås

En af mange grunde til, at jeg i sin tid gjorde op med al religion, var da jeg læste om 15-1600-tallets heksebrændinger. Det var dengang religionen havde en magt, der svarer lidt til det, Irans præstestyre har i dag. Jeg troede, alt det med hekse begyndte med de pavelige inkvisitorers skrift "Heksehammeren" i 1484. Men nu læser jeg i en historisk afhandling af Louise Kallestrup ("I pagt med djævelen"), at det var Thomas Aquinas (ca 1270), der lagde det egentlige grundlag for hekseprocesserne.

Han skrev, at alle former for magi, også den gavnlige der kan medføre helbredelse, var at påkalde djævelen, også selv om "synderen" (altså healeren!) bedyrede, hun kun påkaldte de guddommelige kræfter. Også spådomme, mirakler og astrologi var ifølge ham strafbart kætteri. Man skulle vist passe på ikke at fortælle det i skriftestolen, hvis man havde haft en ud-af-krop oplevelse, for det betød man havde indgået en pagt med djævelen!

I Danmark havde teologerne samme holdning som de katolske paver til magi, dvs de skelnede ikke mellem hvid og sort magi. I Sjællandsbiskoppen Peder Palladius' "Visitatz Bog" (1540) skrev han til sine menigheder om de kloge koners "signen og manen", dvs deres forsøg på helbredelse ved en slags bøn: "Det kan godt være, du synes du får det bedre, men din sjæl skal blive fordømt ind i helvedes afgrund."

Menneskene måtte ikke tro, at det var muligt at kontrollere sin skæbne, de måtte ikke "tage riset fra Guds hånd".

Efter Luthers reformation blev straffene strengere, men da retssystemet i Danmark var delvis verdsligt, blev de ikke helt så strenge, som teologerne ønskede. Den almindelige befolkning kunne jo ikke forstå, at helbredelse ved magi, dvs gode gerninger, skulle straffes. Den udbredte brug af tortur fik dog ofte "heksene" til at indrømme hvad som helst, så de derved alligevel endte på bålet.

Vi kan i dag undres over, hvad den dybere mening har været med denne skamlet på kristendommen. Hvis det kun havde drejet sig om at dæmme op for den sorte magi, var det måske forståeligt. De mørke kræfter havde endnu på den tid stor indflydelse på Jorden, så der var vel en vis idé i at forsøge at skabe afstand til dem. Men den angst, der blev udbredt ved kirkens fremfærd, skabte sin egen form for mørke. Så Jesu budskab om næstekærlighed havde svært ved at trænge igennem den tykke tåge af uvidenhed.

Voodoo

Jeg kendte engang en vestafrikansk flygtning, der var lejer i mit hus. Han var rimeligt veluddannet, havde gået i en skole, som den engelske kolonimagt havde etableret før de forlod landet, så han talte godt engelsk og havde lært en masse om f.eks. europæisk geografi men intet

om den afrikanske. Hans kristne tro sad ikke særlig dybt. F.eks. var han helt hysterisk med at få sine afklippede negle og hår brændt straks, for at ingen skulle kunne bruge dem til sort magi imod ham.

Hvis man er opvokset med magisk tænkning, er den åbenbart ikke nem at slippe. Han var ellers ret god til at fornemme, hvad "den hvide mand" ønskede, han skulle mene.

Det kom jeg til at tænke på, da jeg i Danida's, dvs Udenrigsministeriets blad "Udvikling" (nr. 2/2011) læste et interview med en voodookonge i det vestafrikanske land Benin. Han forklarede, at for afrikanere er voodoo lig med Gud, og alle ressourcer på Jorden er en gave fra Gud til os alle sammen. Og fortsætter: "Voodoo er ikke ond og ikke djævelen. Troen er baseret på guddommelighed og prædiker for, at folk ikke skal være voldelige og onde. Vi er pacifister."

"Tilhængerne af voodoo kalder sig animister. Vi tror, at hvis man beder om, at noget ondt skal ske andre, vil det ramme én selv." – "Gud gør alt, og der er kun én Gud. Hvad enten vi snakker om Buddha, Krishna, Gud eller Allah, er det én og samme Gud, og derfor er der heller ingen onde religioner. Det er menneskene, der er onde."

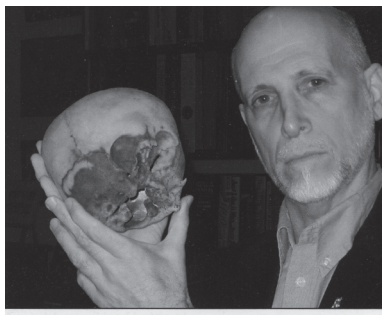
I Benin er der både kristne og muslimer, så den oprindelige tro er nok blevet grundigt påvirket, eller måske siger han blot det, han mener den hvide mand gerne vil høre. Han skulle jo have 170 kr for et kvarters interview. Da voodoo fulgte med slaverne til Haiti og Brasilien, fulgte der en del

både sort og hvid magi med. Så selv om der sker en vældig udvikling i de afrikanske lande for tiden, hænger der nu nok en del magisk tænkning ved endnu.

Faktisk opfatter mange naturvidenskabsfolk vores moderne spirituelle snak om energier som ”magisk tænkning”!! De opererer da ellers selv med ”usynlige kræfter”!!

Et stjernebarns kranie?

Nyt Aspekt nr. 2/2011 har en interessant historie (fået fra det norske blad Ildsjelen) om fundet af et kranie, der afviger betydeligt fra et jordmenneskes kranie. Det er halvt så tykt, halvt så tungt, men dobbelt så stærkt. DNA-analyser har vist, at det må hidrøre fra en anden planet.

Den amerikanske forsker Lloyd Pye troede først, det blot var et menneskeligt misfoster, men efter mange grundige undersøgelser, er han kommet til den overbevisning, at det må have været en krydsning mellem et rumvæsen og et menneske. Det har mitokondrie-dna som fra en jordisk mor, men kun 60% af dets kerne-dna passer med et menneske. Det skal her bemærkes, at en abe har 97% kerne-dna som et menneske.

Den etablerede naturvidenskab vil naturligvis ikke tage det alvorligt, de ville end ikke tage imod en invitation til en film og et foredrag om det. Men andre er begyndt at se en sammenhæng med de gamle beretninger om ”gudemenneskers” besøg på Jorden, hvor de ”parrede sig med menneskenes døtre”. Kraniet er i øvrigt 900 år

gammelt ifølge en kulstof 14 datering, og blev fundet i Mexico.

Jeg har godt nok altid ment, at de ”gudemennesker”, myterne taler om, vel var højtudviklede væsener fra en anden og mere fremskreden planet, men at de inkarnerede her i de forhåndenværende menneskekroppe. Ligesom Martinus jo måtte tage til takke med en ”abekrop”. Men måske skal jeg til at revidere min mening? Lloyd Pye’s bog om The Starchild Skull kan i øvrigt hentes gratis på www.starchildproject.com.

Fælles- eller privatinteressen

Danmarks fremtid skal bygges på de initiativer, som folkelige fællesskaber sætter i værk for at løse de fælles opgaver. Sådan var det engang med andelsbevægelsen, sådan begyndte vindmølle-eventyret, sådan startede sygekasserne, højskolerne, tele- og postvæsen, togdriften, energi- og vandforsyningen osv.

I de senere år er meget af det overgået til privatinteresser og en del gået videre til international finanskapital, der kun tænker i profit i stedet for i samfundets behov. End ikke skat betales der ret meget af overskuddet, for det placeres i skattely. Danmark er således blevet drænet for mange af de penge, der skulle sikre fællesskabets interesse.

Det synes ikke, som om Martinus forudså denne udvikling, da han skrev om, hvordan fællesinteressen ville vinde frem på bekostning af privatinteressen. Men han havde nok også her kun det lange og principielle perspektiv i tankerne. Imens vi venter på opfyldelsen af den forudsigelse, kan vi lære noget om konsekvensen

af den endnu så stærke selviske grådighed.

Politisk forsøger man for tiden at motivere til udvikling og vækst ved hjælp af frygt. Frygten for at vi ikke kan følge med i den globale konkurrence, frygten for at Kina skal overhale os i rigdom osv. Helt ned i børnehaver og folkeskole skal man vænne børnene til, at vi lever i en verden, hvor vi ikke ”overlever”, hvis vi ikke klarer os i det globale kapløb – i ”survival of the fittest”.

Men behøver vi denne evige vækst? Er det ikke bare en indbygget mekanisme i pengesystemets funktion med dets krav om formering og afkast? Faktisk er vækst den måde naturen fungerer på, ja det er egentlig et grundlæggende princip i hele universet. Det afgørende spørgsmål er blot, hvilken slags vækst taler vi om?

Vi ønsker os en åndelig vækst. De materielle behov kan vi selvfølgelig ikke ignorere, så længe vi har en fysisk organisme, men der er grænser for, hvor meget vi behøver. Vi er nået dertil, hvor vi skal til at omprioritere de værdier, der skal sættes på. Vi skal satse på vækst i viden, dvs på uddannelse, og f.eks. skabe en masse gratis skoler i åndsvidenskab.

I arbejderbevægelsens velmagtsdage blev der oprettet gratis biblioteker, gratis skoler og universiteter, studiestøtte osv. Alt det, der har dannet grundlaget for vort såkaldte velfærdssamfund. Det var visioner for et oplyst folkestyre med "frihed og lighed", som nu synes at blive rullet noget tilbage. Men vi har dog stadig et ret oplyst samfund. Det næste spring fremad kunne ske ved at folkelige fællesskaber etablerede gratis skoler i åndsvidenskab overalt i landet. For når livet atter opleves dybt meningsfyldt, vil lysten og idérigdommen blomstre igen til at løse tidens mange samfundsproblemer, forestiller jeg mig.

Så kunne vi blive den "Verdens spirituelle hovedstad", som Rolf Jackson skrev om i det seneste nummer af Nyt Aspekt. Med eksemplets magt - og internettet/TV - vil ideerne sprede sig. Men det hele skal opstå "nedefra", fra folkelige bevægelser initiativer, som det altid før har været. Men endnu er den spirituelle bevægelse i Danmark hverken særligt enige eller "folkelige". Så de fleste af os kommer nok til at vente til næste inkarnation!

Virker hadkampagner?

På DR 2 d. 19/4 kunne man se en dokumentarfilm om, hvordan jødiske fanatikere i USA skaber en hadkampagne mod alle, der ytrer den mindste kritik af Israel eller jøder i det hele taget, ja opfinder episoder, der skal bevise alles jødehad, hvilket medierne gladelig videregiver. De er så stærk en organisation, at de endda kunne få en professor fyret, blot fordi han havde udtrykt kritik af Israels politik vedr. bosættelserne på Vestbredden.

I filmen så vi også, hvordan børn og unge i Israel indoktrineres i had mod palæstinenserne, ja indpodes en konstant frygt for hele omverdenen, for de får at vide, at alle udenfor Israel er jødehadere. Da en gruppe unge israelere var på udflugt til et kzlejr-museum i Polen, var de derfor meget

forundrede over, at de mødte lutter venlighed overalt i Polens byer.

Kampagnerne virker altså - ved at skabe frygt. Og frygt kan få folk til at acceptere grusom "forsvars"adfærd. Folkemordet i Rwanda er et typisk eksempel på, hvad der kan ske, når medierne oppisker et frygtbaseret had dag efter dag i et stykke tid. Så bliver selv velkendte naboer til uhyggelige monstre, man ikke tør lade leve.

Vi har set, hvordan der i Europas såkaldt civiliserede lande skabes en sådan frygt for "de fremmede", at demokratiet kan bruges til at indføre inhumane lovregler imod dem. Og hvad har terrorfrygten ikke kunnet bruges til!

Vi må trøste os med, at hadkampagnerne kun virker så længe, der er en udbredt uvidenhed og folk flest tror på det, de får fortalt, i stedet for selv at undersøge sagerne. Det giver håb for fremtiden, at menneskeheden nu er inde i en intens udviklingsproces. Hadkampagner virker jo kun på dem, der er modtagelige.

Når mentaliteten smelter

I skrivende stund er der møde i Det Arktiske Råd, for nu hvor stadig mere af isen smelter på jordklodens nordkalot, skal de derved for menneskelig aktivitet brugbare områder reguleres, så det ikke giver anledning til fjendtligheder landene imellem.

Martinus har forklaret os, at is og kulde i princippet er det samme som negative mentale tilstande. Ifølge dette må det være jordklodens udvikling i retning af større alkærlighed, der nu er ved at smelte polernes is, og altså

ikke så meget det med CO2-udledningen. Så kan vi vel forvente, at inden vi er færdige med at inkarnere her på Jorden, dvs når vi og jordkloden har fået kosmisk bevidsthed, er der vel slet ikke mere nogen is tilbage på kloden.

Der vil så være en ligelig og behagelig temperatur over det hele - som jeg har forstået det - sådan at vi overalt kan dyrke de mange herlige frugter, Martinus har fortalt, vi skal leve af til den tid. Når vort mentale klima er blevet lutter sommer, må vi gå ud fra, det også gælder jordkloden, dvs der bliver ikke noget, der hedder vinter og store varmeregninger.

Mon ikke vi vil komme til at savne kontrasterne? Eller måske vil vi da skabe dem selv, bl.a. gennem kunstnerisk udfoldelse. Vor sidste tid på Jorden skal jo være en glædelig og kærlig legetid, hvor arbejdet er blevet en hobby.

Det skadelige landbrug

Der er mange grunde til, at det traditionelle landbrug bør afskaffes og erstattes af noget, der bygger på reel viden om, hvad der er godt for menneskene - og dyrene. Det gammeldags landbrug er blevet en stor økonomisk belastning for samfundets skatteydere - i hele EU.

Da så megen forskning viser, at kød er usundt, bortset fra for hunde og katte, burde kødproduktionen nedtrappes gevaldigt. Dermed kunne vi dels spare al den import af dyrefoder (og mindske belastningen på fødevarerpriserne), dels kunne vi undgå al den dårlige karma, der følger med vor tids dyredrab og dyremishandling.

Det er på grund af kødproduktionen, at landbruget står for 40% af landets luftforurening og en hel del CO2-udledning. Desuden forurener landbruget vort grundvand, så stadig flere drikkevandsboringer må lukkes. Det står på flere måder for negativ vækst, fordi de skal have tilført dobbelt så megen kalorieenergi, som de producerer.

I DR2's deadline 11/4 hørte man, at "uendelig træthed" er blevet en ny sygdom, som breder sig med stor hast for tiden. Ifølge Martinus overbelaster kødspisning vor organisme, fordi den er ved at blive alt for forfinet til at klare en sådan belastning for ofte. Meget af den tiltagende træthed kan simpelthen skyldes organismens udmattelse pga. den mad, man spiser.

Der forskes meget i disse år i, hvorfor vi ældes. I radioens P1 d. 13/4 kunne man høre en forskers "banebrydende" resultat: Vi ældes, fordi vi spiser og trækker vejret!! Så nu vil man prøve at finde ud af, hvordan man kan forhindre de skader, det giver! De kunne eventuelt begynde med at se på al den forskning, der har vist, at vegetarer ældes langsommere, og at det at spise lidt mindre som regel også giver et længere liv.

Regeringen siger, den gerne vil, at vi lever længere (og altså arbejder mere), men samtidig anses alle de gamle som en økonomisk byrde – "ældrebyrden", som den kaldes. Hvad med at regne på, hvor meget det forældede og forgældede landbrug koster, hvis alt regnes med? Så skal vi måske begynde at tale om "landbrugsbyrden"?

Pavedyrkelse

Påskén er overstået med dens sædvanlige sammenstimlen på pladsen foran Peterskirken i Rom. Paven har holdt sin lidet overraskende tale med alle de tilhørende ritualer. Der er åbenbart stadig mange folk, der har brug for denne form for persondyrkelse og "skuespil".

Nu har han så saligkåret den forrige pave Johannes Poul d.2., og en helgenkåring vil snart følge. Mange har undret sig over, hvorfor det skulle gå så meget hurtigere, end det plejer. Og hvad har den tidligere pave gjort for at fortjene denne ære? Har han udført nogle mirakler? Har han ikke bare sørget for, at sexovergrebene på børn i den katolske kirke blev ignoreret så længe?

Men noget godt for sit hjemland Polen gjorde han. Nemlig ved at sørge for, at nogle penge han fik (i aflad?) i nogle neutrale brune kuverter gik videre til modstandskampen mod det kommunistiske styre. Det kan dog ikke gøre ham til en helgen i katolsk forstand.

Men jo, et mirakel mener man han har udført – efter sin død. En fransk nonne siges at være blevet helbredt for sin parkinsons syge ved at bede til han i hans "himmel". Derfor saligkåringen!

I øvrigt er der nu fra Vatikanet udgået besked om, at alle de præster, der begår sexovergreb mod børn, straks skal meldes til det lokale politi. Det vil paven ikke mere have noget at gøre med.

Libyen kontra Afghanistan

I Libyen er det folkets flertal, der efter alt at dømme ønsker frihed og demokrati, og de vil selv kæmpe for det. I begyndelsen prøvede de med ikke-voldelige demonstrationer, som jo havde givet resultat i deres nabolande. Men da de blev angrebet med overvældende våbenmagt, gik de til forsvar.

I Afghanistan ved vi ikke, hvor mange der reelt ønsker demokrati, eller hvor meget befolkningen selv vil kæmpe for det. Der er ikke masseprotester mod talibanernes terror, mod deres nedbrænding af pigernes skoler osv. Da en tåbelig præst i Florida afbrændte en Koran, kunne de derimod komme ud og protestere i massevis. Det førte til bl.a. 13 FN-medarbejderes død.

Før man gik ind i en så tvivlsom opgave som krigen i Afghanistan, burde man vel have sikret sig, at der i det land var et folkeflertal, der ønskede det. Men som Martinus har skrevet, er krig en form for religiøs kultus, og i den sammenhæng kan man vel kalde Anders Fogh en ypperstepræst. Han ønskede religion ud af det offentlige rum – og satte sin egen i stedet. Så han passer godt som topfigur i NATO!

Fredelige ikke-voldelige demonstrationer synes nu at kunne blive en

større magtfaktor end krudt og kugler – hvis man altså bare er mange nok! Det viste sig senest ved de palæstinensiske flygtninges demonstration ved den israelske grænse 15/5.

Frihedens vugge

Odsherred har altid været noget særligt. Det var her bronzealderens religiøse kult hørte til, og hvor man dyrkede ”den store gudinde”, som sørgede for solens genopstandelse og markernes frugtbarhed, når hun kørte rundt i sin ”solvogn”.

Odsherred var den sociale bondebevægelse stærk og skabte i 1865 Vallekilde Højskole med dens grundtvigske frihedsidealer. ”Frihedens vugge” er området blevet kaldt, for det var kendt for at have en både politisk og religiøs aktiv befolkning. Derfor var der mange netop herfra, der rejste ud til det nye land Amerika for dér at realisere deres frihedstrang.

Ida Frøkjær Jensen har rejst til USA for at prøve at finde sporene efter Odsherreds udvandrere. Det har hun skrevet en bog om. Derved gjorde mange af dem sig gældende ved at etablere højskoler, folkeskoler og universiteter, særlige danskerkolonier osv. Der var energi og fremdrift i dem, for her var jo ingen fast og stiv kultur, de måtte tilpasse sig.

Nu ligger der en åndsvidenskabelig skole i Odsherred, altså i Klint. Det er selvfølgelig ikke tilfældigt. Nu venter vi bare på, at fortidens fremsyn og aktive livsgnist atter dukker frem af materialismens tåger og bliver stedet, så glæden og geisten gør det til et frugtbart grosted for åndelig udvikling.

En mærkelig historie

I TV2's udsendelse Dags Dato d. 25/4 fik vi en meget mærkelig historie fra det virkelige liv. Den er forblevet et mysterium for det engelske politi. Den handlede om to svenske kvinder, enæggede tvillinger, den ene var gift i Irland, hvor hun havde to små børn, den anden var kommet fra USA for at de kunne ses i England.

Der udspiller sig nu en sær begivenhed på en motorvej, hvor først den ene, bagefter også den anden, kaster sig ud midt på vejen i den tunge trafik. Det hele filmes af en tilskuer med mobiltelefon. På forunderlig vis dør de ikke, men den ene bliver hårdt kvæstet og indlagt på et hospital. Den anden er ikke så tilredt, men kæmper med besynderlige kræfter imod at blive hjulpet, dvs hun begår faktisk vold mod politiet og anholdes.

Efter frigivelsen flakker hun rundt i området og inviteres til at overnatte hos en flink mand. Ham dræber hun den næste dag og går sin vej. Hendes sære adfærd er en gåde for alle, hun møder. Hun bliver fanget og sat i fængsel, hvilket hun tager ganske roligt.

Det er oplagt for mig at se, at det handlede om en besættelse. Det var simpelthen en anden bevidsthed, der havde taget magten over deres adfærd.

Er grønt altid sundt?

Vi hører også nu fra officielt hold, at vi skal spise mere frugt og grønt af hensyn til helbredet. Da meget af det, vi kan købe i butikkerne er dyrket et

andet sted på kloden, og derfor skal transporteres en lang vej, må holdbarheden kunstigt forlænges. Det kan man bl.a. gøre ved radioaktiv bestråling, fordi en sådan stråling dræber bakterier og andre sygdomskim. Det skal fremgå af mærkningen, hvis varen er bestrålet, men det kigger de færreste nok efter.

Vi får at vide, at denne metode til konservering ”stort set anses for sikker, fordi varen ikke er i direkte kontakt med det radioaktive stof, som udsender strålingen” (Ill. Videnskab 5/2011). Men hvad sker der med alle de andre livsenheder, som grøntsagerne og frugten består af? Hvis strålingen kan slå bakterier ihjel, kan den vel også slå disse livsenheder ihjel, dvs få den ”ånd”, der gør stoffet levende, til at diskarnere. Det er ellers denne side af stoffet, som ifølge Martinus udgør vor egentlige ernæring.

I småbogen ”Den ideelle føde” forklarer Martinus, hvordan vor ernæring består af to former for livsenheder, som han kalder A og B. A-livsenhederne skal nedbrydes, f.eks. ved kogning, for at frigøre B-livsenhederne, som er de eneste, der kan indgå i vor organisme uden videre. Det er disse livsenheders ”ånd”, der beliver vor organisme, så vidt jeg har forstået.

Men hvad hvis den radioaktive bestråling har fået også B-livsenhedernes ”ånd” til at diskarnere? Så er det bestrålede frugt og grønt jo blevet ernæringsløs, må man vel konkludere. Eller har jeg misforstået noget? Ifølge Walter Russell forlader radio-

aktive stråler aldrig den organisme, de er trængt ind i. Hvis det er rigtigt, er det falske tryghedsforsikringer, den materielle naturvidenskab disker op med, når den bedyrer, at "strålingen ikke bliver siddende i fødevarer". De vil tværtimod følge med maden ind i vor krop. Nok er mad-bestrålingen ikke så stærk, men i princippet er det vel det samme som har gjort, man ikke kan dyrke jorden i flere kilometer udenfor Tjernobyl-værket.

Den forskning!

I radioavisen d.4/3 hørte man, at Danmark havde bevilliget 1 mill. kr. til ungarske forskere for at påvise, hvor i hjernen, hukommelsen sidder! Bortset fra, at det er det forkerte sted at lede efter den slags, er det en lidt underlig beslutning at tage samtidig med, at der skæres ned på pengene til dansk forskning.

Men sådan er der så megen for os at se overflødig forskning. Der er f.eks. forskere indenfor medicinalindustrien, der mener, man kan udvikle medicin, der kan forbedre den menneskelige moral! Hvis det havde været muligt, burde den industri være de første til at indtage medicinen. De såkaldte "lykkepiller" har i hvert fald haft nogle højst "umoralske" og ulykkelige konsekvenser for en hel del børn og unge. Man er efterhånden ret sikker på, de har bevirket mange selvmord blandt mindreårige.

Det er en tankevækkende udvikling, vi er inde i for tiden, hvor antallet af psykisk syge børn og unge i årene 2003 til 2010 er steget fra ca 2000 til over 13.000. Og i de sidste 9 år

er antallet af psykisk syge i det hele taget steget med 40%, har jeg læst. I de samme år er der skåret ned på den del af sundhedssektoren.

Vi ved, der må være en eller anden mening med det, men hvor skal løsningen komme fra? Den kommer i hvert fald ikke fra medicinalindustrien. Men måske og forhåbentligt vil det i sidste ende føre til, at vi i samfundet får nogle andre livsværdier, nogle udbredt solidariske og altså næstekærlige grundværdier.

Men just nu ser det ikke alt for opmuntrende ud. Man lavede f.eks. en undersøgelse, hvor man spurgte et stort antal mennesker i flere lande om, hvad de ville bruge pengene til, hvis de vandt 2 mill.kr. Danskerne var de mest egoistiske og ville kun bruge dem på sig selv og egne hovedsageligt materielle fornøjelser. Forskerne bag undersøgelsen kaldte danskerne "livsnydere". Jeg ville nok bruge et lidt andet ord for det!

Verdensstaten

Martinus sagde i et foredrag nov.1947, at "verdensstaten blev til, da den første jordomrejse var fuldbyrdet." Nogen mener, den blev til med vedtagelsen i FN 1948, mens andre siger, det først var da vi kunne se jordkloden i sin helhed ude fra rummet. Da måtte vi indse, at nationer og landegrænser var noget kunstigt. Jorden var så åbenlyst én enhed, et fælles hjem.

Internettet har gjort sit til at kitte verden lidt mere sammen, og i dag suser der satellitter rundt om Jorden, der i stand til at tage ret så klare billeder af næsten alt, hvad der foregår på jordoverfladen. En skønne dag kan magthavere f.eks. ikke foretage overgreb på fredelige demonstranter, uden det kan dokumenteres med billeder og fremlægges i FN. Så mangler vi bare et effektivt FN-politi.

Men indtil videre må billeder taget af mobiltelefoner smugles ud, som f.eks.

nu fra Syrien, for at fortælle verden, hvad der foregår, og forhåbentligt medvirke til, at diktatorer ikke kan blive ved med at mishandle deres folk. Foreløbig er Libyens Gadaffi anklaget for den Internationale domstol, og således på en måde dømt fredløs på jorden.

Så selv om den "fuldbyrkelse" af verdensstaten, Martinus mente var en realitet, foreløbig må nøjes med at være realiseret på det åndelige plan (for det var vel det han mente??), ved vi den nu er på vej til også at blive manifesteret på det fysiske plan.

Kønsmodenhed

Børn bliver i vore dage meget tidligere kønsmodne, end de gjorde for nogle år siden. I 1840 fik pigerne deres første menstruation i alderen 17-18 år, i dag er de knapt 13 år. Brysterne er bare indenfor de sidste 10-20 år begyndt at vokse frem et år tidligere, dvs nu allerede lige inden de fylder 10 år. Også drengene kønsmodnes tidligere end før, selv om de er lidt bagefter pigerne.

Forskerne har forsøgt sig med forskellige forklaringer på årsagerne, foreløbig har de tre teorier: de hormonforstyrrende stoffer i miljøet, den kraftigere kost i opvæksten med tendens til overvægt, og så den mere spektakulære – fraværet af den biologiske far i hjemmet, (med henvisning til evolutionære træk i dyreriget).

Selv om levestandarden i den vestlige verden har været stabilt høj siden 1960 er pubertetsalderen blevet ved med at falde siden. Vi ved at ringe ernæringstilstand udskyder kønsmodningen. Fra sportens verden ved man, at hård fysisk træning også kan forsinke puberteten, så måske handler den tidlige kønsmodning om, at børn i vore dage sidder alt for meget stille.

Hvis vi skulle forsøge en forklaring ud fra åndsvidenskaben, kunne det måske være dette, at vi repeterer de foregående inkarnationer på et stadig tidligere stadie i opvæksten. Selv om denne repetition gælder den mentale tilstand, ved jo at bevidstheden har den afgørende indflydelse på den fysiske organisme.

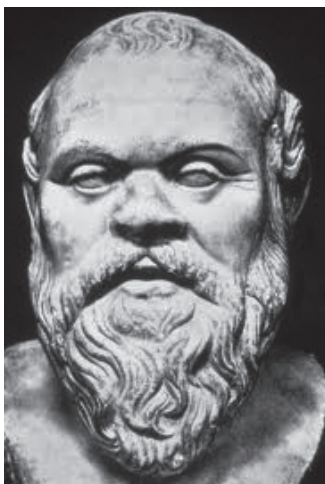
(kilde: Ill.Videnskab 4/2011)

Respekt for sjælen

D. 29/4 var radioens reporter på besøg i et hospitals lighus. Ham, der havde passet lighuset i det meste af sit arbejdsliv, skulle gå på pension og fortalte løst og fast om sit job. Bl.a. fortalte han, hvordan han altid lod et vindue stå åben, for at den døde sjæl kunne komme ud, når den forlod kroppen.

Han vidste åbenbart ikke, at den åndelige del af mennesket ikke kan forhindres af noget materielt, fordi en så "luftig" vibration kan gennemtrænge alt i den fysiske verden.

Men han havde nok ikke set, hvordan et spøgelse bevæger sig rundt!

Så talte Sokrates

Sokrates blev dømt til døden af en folkeforsamling i det gamle Grækenland. Man mente han opildnede ungdommen til oprør. Hans venner kunne ikke forstå, hvorfor han ikke bare flygtede. I en af sine mange taler sagde han:

"Det at frygte døden er det samme som at foregive at være klog uden at være det, for man foregiver at vide noget man ikke ved. Ingen ved nemlig besked med døden, heller ikke om den eventuelt er det største gode for et menneske, men folk frygter døden, som om de vidste, at den er det største onde."

Lykkelig tankeløs

Ill.Videnskab skrev følgende: "Det er unikt for mennesker, at vi kan lade tankerne vandre. Det gør, at vi kan erkende, lære, vurdere og planlægge. Men ny forskning viser, at evnen har en bagside: Vi bliver ulykkelige af det. Ved hjælp af et program til smartphones har forskere fra Harvard University dagligt stillet 2250 mennesker spørgsmål om, hvad de lavede, og hvordan deres humør var.

Deres tanker vandrede ca. halvdelen af tiden under alle aktiviteter, på nær sex, og analysen viste, at vi er mindre glade, når tankerne vandrer. Evnen giver os store fordele, men sænker vores lykkefølelse. Lykken er åbenbart at leve i nuet."

Vegetarpar nægtet adoption

To vegetarer bosat på den græske ø Kreta har fået afvist en anmodning om at adoptere et barn, fordi myndighederne var bekymrede over deres spisevaner. Beslutningen om afslag er taget, fordi parret ikke spiser hverken kød eller fisk, og man frygter det vil gå ud over barnet.

Den lokale socialdirektør siger: "Vi har rådført os med den medicinske afdeling på Kretas Universitet, og her siger man, at barnets kost bør indeholde kød, fisk osv. Vi diskriminerer ikke, men vi er forpligtet til at

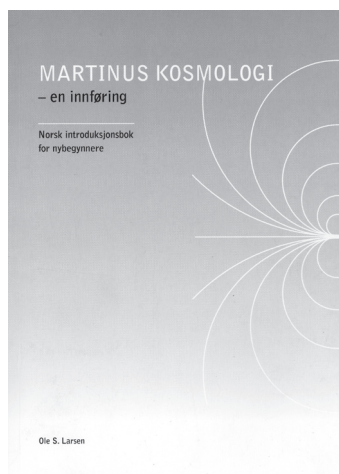
undersøge disse spørgsmål." Vegetarparret har nu indbragt sagen for retten.

(kilde: Ritzau 10/3-11)

Atomkraftens velsignelse?

I Lise Debel Christensens bog "New Age etik" (Gyldendal 1996), læste jeg følgende (s.40): "Spangler (ham fra Findhorn) giver en meget positiv omtale af kerneenergi og anser den moderne udnyttelse af denne energi for at være en manifestation og en tilkendegivelse af, at den ny tids energier nu er blevet givet fri, så de rigtig kan begynde at arbejde på Jorden.

Denne holdning genfindes i ekstrem grad hos Alice Bailey, der kun tre dage efter atombombesprængningen over Hiroshima beskriver denne som en særlig stor åndelig begivenhed, for samtidig blev "den frelsende kraft" frigjort på det åndelige plan!"

Norsk intro-bog

Ole S. Larsen har skrevet et lille hæfte om grundprincipperne i det, han kalder Martinus-systemet. Der findes ikke så mange sådanne små "smagsprøver" på norsk, som der er på dansk. Så det er jo ganske fint. Han har givet det undertitlen "Norsk introduksjonsbok for nybegynnere". Ole er foredragsholder i dette emne og har udgivet bogen "Meg og kosmos", anmeldt i sidste Impuls. Hæftet kan fås: Ole S. Larsen, Arnstein Arnebergsvei 5, 0274 Oslo.

2020-planer

Mens der arbejdes med 2020-planer i Danmark, der mest går ud på at spare sig til økonomisk balance, har Kina vedtaget en 2020-plan for afskaffelse af fattigdommen. Det skal ske ved at hæve lønningerne og mindske den store forskel, der er opstået mellem rig og fattig i Kina. Så det ender vel med, at det ikke længere kan betale sig for de vestlige virksomheder at flytte til Kina. Og i allersidste ende vil der ske en social udligning over hele kloden, som det jo er FNs fremtidsdrøm.

Karma

Tornadoer og oversvømmelse hærger i USA for tiden. Mon det skyldes den mørke karma, man her pådrog sig ved at uddrive den oprindelige indianer-

befolkning og senere behandlingen af slaverne?

Floden Mississippi gået over sine bredder og har oversvømmet et så stort område, at man har måttet evakuere hen ved 25.000 mennesker. Nu er man så småt ved at blive klar over, at årsagen især er, at man har rettet dets løb ud, så vandet ikke kan strømme frit i dets naturlige bugtninger. Det var ellers, hvad Schauburger fortalte alverden i 1920'erne, nemlig at den slags sker, når man går imod naturens måde at fungere på.

Og noget helt andet: Hviderusland fik ikke et eneste point ved den nylig afholdte musikkonkurrence og lå helt i bund. Sangen var en ublu hyldelse til det land, vi kalder Europas sidste diktatur, og da dets grove undertrykkelse af menneskerettighederne er kendt, blev der nok også stemt politisk, bevidst eller ubevidst. Det er også en slags karma, men det hjælper jo nok ikke på rette vedkommende.

Tysk ungdom vil ikke slå

Tyskland vil gerne erstatte deres hær af værnepligtige med professionelle soldater. Men trods store reklamekampagner og løfter om god løn, er der så godt som ingen, der melder sig. Vor tids unge mennesker i Tyskland har sandsynligvis i deres tidligere inkarnation fået mere end nok af krig!

Hvorfor nonner dækker ørene

Nonners tætsiddende hovedbeklædning skyldes, at man i den tidlige kristne kirke mente, at jomfru Maria var blevet besvangret gennem øret.

Katolikker opfordrer til kødfrie fredage

Biskopper fra England og Wales opfordrer nu alle katolikker til at genoptage den gamle katolske skik med ikke at spise kød om fredagen.

Nu ser vegetarerne frem til at høre om lignende initiativer fra danske præster og imamer.

TV sender på alle kanaler mad-udsendelser konstant. Men de handler næsten aldrig om vegetarretter.

Madspild

"Man skal ikke græde over spildt mælk, siger et gammelt ordsprog, men det kan godt være svært at lade være, når vi ved, at danskere spilder mælkeprodukter og anden mad til en værdi af mindst seks milliarder kroner" -

siger:

Landbrigsminister Niels Høegh

Martinus-citater

Hverdagens diktatorer

Ønsket og begæret efter at være den stærkeste og vise, at man er den stærkeste, findes endnu i menneskets bevidsthed. Trangen til at dominere med sin vilje og sine meninger over en lille eller en større kreds af medvæsener ligger i mange menneskers sind. Der findes diktatorer i massevis rundt om på kloden, ikke blot i spidsen for stater og samfund, men også i forretningsverdenen, på arbejdspladser og i familier. Ja, hvert eneste menneske har en diktator i sig, selv om denne diktator naturligvis ikke er lige fremtrædende hos alle.

(Fra foredraget "Når man spiller harsard med livet")

Kultur

Humaniteten vil komme til at beherske den nye kultur. Uden humanitet ingen kultur. Befordrer De tendenser, der hører hjemme på et andet trin end det, der repræsenteres af Deres ideal, så lever De i disharmoni med Dem selv. Forudsætningen for at blive lykkelig er den, at der er overensstemmelse mellem tænke- og handlemåde.

(Fra foredraget "Kultur" april 1942)

Sandhedssøgeren

Sandhedssøgeren ved, at han skal søge sandheden der, hvor den er at finde: i naturen, i livet - ikke i bøger eller teorier alene. Hævet over sympati og antipati, udelukkende optaget af sandheden for sandhedens egen skyld, efterforsker han den i alt, hvad han oplever.

(Fra foredraget "Kultur", april 1942)

Astrologisk orientering.

Ved Peter Wraae

I juni nummeret 2010 skrev jeg en artikel om den periode, vi er på vej imod. Her beskrev jeg hovedtendenserne i de påvirkninger som planeter i højeste grad har på vores tid. Når planeterne, de yderste i vores solsystem, går i aspekt med hinanden, betyder det, at de indvirker på de begivenheder, der sker i verden rundt omkring os. Nu vil jeg benytte lejligheden til at se lidt tilbage på, hvad der egentlig er gået i opfyldelse.

I artiklen skrev jeg bl.a. om Pluto og Saturn som var i aspekt i 2009 og 2010. Senere skrev jeg om Pluto og Uranus, som fik et virksomt aspekt i løbet af 2010, og som fortsætter helt til 2015. Begge aspekter udløser ofte revolution, oprør og modstand mod autoriteter. Det sidste aspektet var aktivt under den franske revolution, og jeg synes nok, at man kan sige, vi nu er vidner til en stor revolution i de muslimske lande. Disse samfundsændringer er, efter oplysninger fra de journalister, der har dækket begivenhederne,

startet og organiseret gennem digitale medier som Twitter, Facebook og mobiltelefoner, som er en naturlig følge af Uranus - Pluto aspektet. Uranus står bl.a. for IT og internet, Pluto bl.a. folkemasser. Vi vil sandsynligvis i denne periode desværre nok også se en del cyberterrorisme. Vi er slet ikke færdige med dette aspekt, tværtimod, det er som nævnt først ovre i 2015. Så vi har meget mere i vente.

Af andre begivenheder kan nævnes, at jordskælvet i Japan skete, da Uranus gik ind i Vædderen. Forrige gang det skete, i 1927, var der ligeledes et stort jordskælv i Japan og Kina, som dræbte flere hundrede tusinde mennesker. Uranus vil til efteråret gå tilbage til Fiskenes tegn, for igen, lige efter nytår, at gå ind i Vædderns tegn endnu en gang. Denne konstellation fører ofte nye opfindelser med sig, så hvad mon vi har i vente på denne front?

Fra en astrologisk synsvinkel er vi altså stadig på vej mod store omvæltninger og spændingsfyldte begivenheder.

HUMOR OG LIVSKUNST

Uddrag af Mogens Møllers artikel:

”Livet er en karrusel, har man kørt nogle omgange, må man betale - og så ta’r man en tur til”. Sådan lyder en af Storm P.’s ”fluer”, og det er i høj grad en ”kosmisk flue”, der på sin måde kan fortælle både om kredsløb, skæbnedannelse og reinkarnation. Det er noget yderst alvorligt, og dog er det kun en lille spøg. Det er en bekræftelse af Kumbels digt om, at ”den, som kun ta’r spøg for spøg og alvor kun alvorligt, han og hun har faktisk fattet begge dele dårligt”. Spøg og alvor er lige nødvendige ingredienser i livets kemi, og det menneske, der kan skabe en god balance mellem dem i sit sind, er nok værd at møde. Lys og mørke, kulde og varme, glæde og sorg o.s.v. er komplementære begreber, siger man i moderne filosofi, d.v.s. at man forstår, at disse kontraster kun tilsyneladende udelukker hinanden, i virkeligheden eksisterer de på grund af hinanden. De dybe sandheder er altid dobbelte, da det modsatte også er en dyb sandhed. Og det er en dyb sandhed, at livet er både til at græde over og til at le ad.

Men hvad er i grunden humor? Det er svært at forklare, og så er der desuden den fare forbundet dermed, at humoren let går fløjten under forsøget på at definere den, ligesom en vittighed ophører med at være morsom, hvis der skal al for megen forklaring til. Ganske vist er der den mulighed, at forklaringen i sig selv bliver morsom - måske ufrivilligt - men så er den jo blot blevet til en ny vittighed. Humor betyder ”fugtighed”, siger sagkundskaben. Set som kontrast til den vindtørre, kedelige alvorsmand, der er så tør, at det støver, når han ryster på hovedet, kan man nok bedre forstå betydningen af denne ”fugtighed”. Vi plejer jo også at sige om vittigheder, der er lidt langt ude, at de er vandede. De er altså blevet lidt for fugtige! Det kunne tyde på, at en særlig kemisk blanding af tørhed og fugt helst skal til, for at humoren kan komme til sin ret.

Apropos ”kemisk blanding” kan der opstå mærkelige situationer på grund af noget, der ikke findes, som da Martinus engang i en jysk by skulle holde foredrag om ”kosmisk kemi”, og det første ”s” i ”kosmisk” manglede i annoncen. Enkelte af tilhørerne var tydeligt desorienterede. Men skæbnen kan også ligge i et manglende bogstav, for i alt fald én af de personer, der kom for at høre om ”komisk kemi”, blev så glad for den kosmiske ditto, at det blev en skelsættende oplevelse i vedkommendes liv, hvori kosmologien i fremtiden blev en absolut uundværlig ballast.

HUMOR OG RELIGION

Det er en almindelig og udbredt opfattelse, at religion er noget højtideligt, der absolut ikke kan have med humor at gøre. Ikke mindst gælder det for kristendommens vedkommende. Evangeliet betyder dog: ”Det glade budskab”, så der skulle også være plads for livsglæde og humor blandt kristne mennesker. Meget tyder på, at Kristus absolut ikke har været en højtidelig prædikant, som senere tiders højtidelige prædikanter gerne har villet gøre ham til. ”I sier myggen fra og sluger kamelen”, siger han til farisæerne. Et sådant levende, humorfyldt billedsprog kommer ikke fra en tør og højtidelig bodsprædikant med løftet pegefinger, men fra et virkeligt menneske, der i sin bevidstheds skatkammer rummer både helgen, klovn og vismand.

”Den, der er ren, kan kaste den første sten”. ”Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er”. ”Hende skal meget tilgives, thi hun har elsket meget”. Disse og adskillige andre Jesusord skal nok have gjort adskillige af dem, der var til stede, da de blev sagt, lidt stramme i masken. Hos dette menneske var det religiøse jo ikke noget, der var højt hævet over livet i denne ”jammerdal”, men tværtimod noget, der gennemtrængte hverdagen og var ét med den, så den ophørte med at være den jammerdal, menneskene gør den til. Det var stik imod de højtideligt-religiøses syn på den strenge og højtidelige Jahve; det var jo gudsbespottelse. ”Gudsbespottelsen” fik sin ”velfortjente straf”, men hans budskab klinger og stråler gennem årtusinderne og vil gøre det ind i fremtiden.

Noget af dette budskab lyder sådan:

”Sandelig siger jeg eder, hvad som helst I binder på jorden, skal være bundet i himlen; og hvad som helst I løser på jorden, skal være løst i himlen”. Blandt det

forløsende må vi ikke glemme humorens guddommelige gave til menneskene, den store humor, som også lyser i en Buddhas smil eller stråler ud fra den kinesiske mystiker Chuang Tsi's tankebillede:

"Engang drømte jeg, at jeg var en sommerfugl. Jeg fløj glad omkring og tænkte ikke på andet end at være sommerfugl. Da med ét vågnede jeg, og det stod klart for mig, at jeg var Chuang Tsi. Men nu ved jeg bare ikke, om jeg var Chuang Tsi, der drømte, at jeg var en sommerfugl, eller om jeg i virkeligheden er en sommerfugl, der drømmer, at den er Chuang Tsi".

DEN LÆNGST LEVENDE AFGUD

Det menneske, der virkelig forsøger at have kosmologien som basis for sin livsudfoldelse og væremåde, vil ikke kunne undgå at opleve, at humoren er en meget væsentlig faktor i den "kosmiske kemi", d.v.s. i den måde, hvorpå man blander sin bevidstheds energier. Er man tilbøjelig til at tage sig selv lidt for højtideligt, bliver det let en form for dyrkelse af "den længst levende afgud", bl.a. fordi man bruger for lidt energi til at prøve at sætte sig ind i andres situation. Med humoren som livsholdning har man ganske vist evne til at se "skæven i sin broders øje", men man tager det ikke højtideligt ved at blive forarget og fuld af kritik, for man ser også "bjælken i sit eget øje".

I humorens perspektiv ser man også, at dyrkelsen af den strenge og vrede gud egentlig er dyrkelse af "den længst levende afgud". Igennem deres vrede og indignation over for "de ugudelige" (d.v.s. dem, der har en anden opfattelse) føler "de hellige" sig "retfærdige", for de er jo "på den rigtige side", de har Gud med sig og handler i hans navn, også når de hader, forfølger og dræber anderledes tænkende, de aner ikke, at det i virkeligheden er deres eget magtbegær, de dyrker og tilbeder, og at det er grunden til, at de holder så godt fast ved en sådan gudsdyrkelse.

Diktatorer, alle slags fanatikere og meget ensidigt udviklede mennesker (deriblandt også en del partielle genier) har sjældent megen humor, måske er det en af årsagerne til, at deres skæbne ofte forløber tragisk. Man kan naturligvis ikke bebrejde et menneske, at det ikke har humoristisk sans, såvel som man ikke kan bebrejde nogen, at de ikke er musikalske eller har sans for matematik. Men da vi alle er på vej mod "kosmisk bevidsthed", og humor er en absolut nødvendig bestanddel af en sådan bevidsthedstilstand, er vi altså også alle på vej til at udvikle vor sans for humor. Men hvordan kan vi gøre det?

Det er ikke noget, der kan læres bevidst, ligesom kærlighed heller ikke kan læres bevidst. Det er noget, der vokser frem ved, at vi skaber grobund for det ligesom

kærlighedsevnen - d.v.s. ved at vi søger at overvinde det i vort sind, der kan karakteriseres som "det sentimentale rovdyr".

DET SENTIMENTALE ROVDYR OG DET EVIGE SMIL

Når verden af i dag kan karakteriseres som en "intellektuel jungle", er det fordi, en alles krig imod alle er det dominerende tankeklima. Fysisk er de fleste mennesker endnu "rovdyr", og mentalt kan vi alle til tider vise både tænder og klør, eller vi kan bruge mental camouflage, da vi ikke som dyrene har mulighed for at gøre det fysisk. Vor camouflage hedder bl. a. løgn, forstillelse og propaganda og eksisterer i utallige variationer, "jamen der er da ikke bare krig, forstillelse, løgn og propaganda til i verden". Nej, der er bl. a. også sentimentalitet. Sentimentalitet er følelsesliv, der er stillestående som vandet i en sump og derfor har tilbøjelighed til forrådnelse og opløsning.

Intelligensen må til for at grave grøfter og kanaler. Et rigt følelsesliv er en af de faktorer, der adskiller os fra det egentlige dyrerige, men på grund af uvidenhed og egoisme sker det let, at disse bindende kræfter bliver til følelsesknuder i sindet, knuder af sentimental tosegodhed, selvmedlidenhed, depression, angst, nærtagenhed og andre former for overfølsomhed. De slår indad i sindet og danner "giftige sumpe", som bl. a. den humoristiske sans er et lægemiddel imod, ja, det er faktisk utroligt, som den kan virke rensende og opløsende og sammen med intelligensen danne kanaler, hvorigennem følelserne får afløb, og sindet fra at være sumpet udvikles til et kildevæld, et net af bække, åer, floder og søer med klart rindende, fornyende og livgivende vand.

Da bliver følelsen til det, vi kalder medfølelse, samfølelse, finfølelse, hengivenhed, tålmodighed, sympati og kærlighed. Dette rige menneskelige følelsesliv kan af intelligensen ledes og styres til de mentale områder, hvor fornyelse og udvikling i øjeblikket mest er tiltrængt. Men uden humor går det ikke, specielt ikke uden den humor, vi kan udvikle i os selv som "tilskuer" til vort eget livs skuespil. Den "tilskuer", der véd, at vi hverken kun er ham (eller hende), som vi tror, vi er, når vi mentalt er nede i kælderen, eller ham (hende), vi tror, vi er, når vi føler os på toppen som en "farlig karl".

Vi har mange "roller" i livets spil, og vi er "tilskueren", der oplever dem alle, men vi er først og fremmest den instruktør og medforfatter af vort livs skuespil, det evige "Jeg", der med de mentale kræfters "tråde" har mulighed for at trække "os selv" op af det mentale kælderdyb med et tavst medvidende smil. Og vi er det "Jeg", som med det samme smil kan sige til "os selv" på toppen: "Hvo som synes at stå, se til, at han ikke falder".

LIVETS SKOLE

LIVETS SKOLE i Brøndbyøster, blev officielt indviet søndag den 3. april 2011, hvor Martinus sidste personlige elev Rolf Elving var inviteret til at holde et foredrag om "Pædagogikken i Livets Bog I"
På dagen deltog 33 indbudte personer med interesse i Martinus Åndsvidenskab.

Bag LIVETS SKOLE står Jan Langekær og hans frivillige team af medhjælpere. LIVETS SKOLE tilbyder alle interesserede teoretisk og praktisk undervisning i de åndelige livslove, principper og redskaber som beskrevet i Martinus Åndsvidenskab Det Tredie Testamente. Skolens formål er at lægge kimen til den næste generation af undervisere, der
- med støtte fra LIVETS SKOLE
- ønsker at starte studiegrupper for andre.

For tiden har skolen to klasser med henholdsvis 9 og 7 elever, og der undervises fra begyndelsen af

september til slutningen af juni hvert år. Der undervises ud fra faksimileudgaver af Martinus originale bøger fra Åndsvidenskabsforlaget, dvs de bøger der ikke er foretaget ændringer i.

En inspirationsforedragsrække på ialt ca. 14 foredrag starter desuden fra:

søndag den 4. september 2011 med Vagn Noach som taler om "Menneskets seksuelle polforvandling", og

søndag den 25. september med Rolf Elving som taler om "Tanker omkring et evigt verdensbillede"

De øvrige foredragsholdere er:

Hans Skaarup, Toni Bjerremose, Birgit Mørup Madsen, Thor Gjörvad, Hans Lybecker Larsen, Søren Jensen og Jan Langekær.

Datoer, foredragsholdere og titler på foredrag kan om kort tid ses på skolens hjemmeside: www.livetsskole.info

Yderligere information om LIVETS SKOLE fås ved henvendelse til Jan Langekær, jan@langekaer.dk eller mobil 2015 7811

Følgende sentenser er taget fra Kahlil Gibrans bog ”Sand og bølgers skum”:

Forårets blomster er vinterens drømme fortalt ved englenes morgenbord.

Når det er dig en nydelse at elske din næste, ophører det at være en dyd.

Tungsind er blot en mur mellem to haver.

Den som vil dele din nydelse, men ikke din smerte, vil miste nøglen til en af paradisets syv porte.

Mennesket er to mennesker. Et er vågent i mørke, det andet sover i lys.

Du kan ikke le og være uvenlig på samme tid.

Det er vor bevidsthed der underkaster sig vore selvgjorte love, aldrig vor ånd.

En uoverensstemmelse kan være genvejen mellem to sind.

Det virkeligt store menneske er det, som ikke vil beherske nogen, og som vil beherskes af ingen.

Ensomhed er en tyst storm, der bortriver alle vore døde grene. Dog sender den vore levende rødder dybere mod den levende jords levende indre.

Dersom din næste sårer dig, kan du glemme denne uret. Men sårer du ham, vil du altid huske det. I sandhed, din næste er dit mest følsomme selv iklædt et andet legeme.

Mærkværdigt at man skal beklage de træge til bens, men ikke de træge i ånden. Og de blinde på øjnene mere end de blinde af hjertet.

Dersom vinteren ville sige: ”Foråret rummes i mit hjerte”, hvem ville da tro vinteren?

Hvordan skulle jeg miste troen på livets retfærdighed, når de der sover på dun ikke har skønnere drømme end dem, der sover på jorden?

Jeg oplevede en anden fødsel, da min sjæl og mit legeme elskede hinanden og blev forenede.

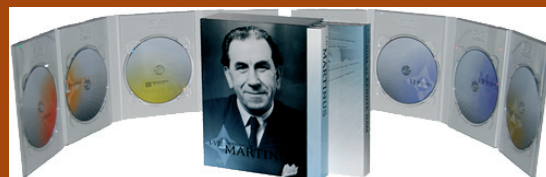
Jeg længes mod evigheden, fordi jeg dør skal møde mine uskrevne digte og mine aldrig malede billeder.

Om efteråret samlede jeg alle mine bekymringer og begravede dem i min have. Og da det blev april, og foråret kom for at parre sig med jorden, voksede der i min have blomster anderledes end alle andre blomster.

Hvad om modgang skulle blive et nyt vindue i den østre mur af dit hus?

Specialtilbud:
Tverskovs tre bøger ialt 100 kr

Dankvartfilm
Martinus' som vi kendte ham 1-8
Box med 8 dvd'ere - kr. 500

Martinus og hans livsværk
Det Tredie Testamente

Kurt Christiansens
Martinus biografi i to bind
1280 A4 sider - kr. 300

Sv. Åge Rossen
Martinus' verdensbillede
480 sider - kr. 300

Faksimileudgaven af Livets Bog 1-7
- ialt 1000 kr

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk